

סֵפֶר
זוֹהַר תְּהִלִּים הַשָּׁלֵם
"בְּנֵאוֹת דִּשְׁא"*

(תְּהִלִּים כג, ב) [ר"ת: א' מְדוֹת דִּי ד ש' מְעוֹן]

חלק ג'
לחודש בסליו

וְהוּא: מְזֻמְדֵי תְהִלִּים עִם זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ עַל כָּל פֶּרֶק
וּפְרָק וְחוֹנָה עָלָיו הַסְגְלוֹת הַמִּיחָדוֹת מִסֵּפֶר שְׁמוּשׁ תְּהִלִּים

- א. מְחַלֵּק לְלִמּוּד הַדְּשֵׁי כְּרָךְ לְחֹדֶשׁ 4 עֲמוּדִים לְיוֹם.
- ב. לְיִמּוֹת הַשָּׁנָה [4 עֲמוּדִים לְיוֹם לְסִיִּם בְּכָל שָׁנָה].
- ג. מְחַלֵּק לְלִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי, עִם לִמּוּד דָּף הַיּוֹמִי גְמָרָא, ו-4 עֲמוּדִים זוֹהַר תְּהִלִּים.

יָצָא לְאוֹר בִּס"ד חוֹדֶשׁ תַּמּוּז ה'תשע"ה
מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בֵּית יָם 0527-651911

* הַלּוֹמֵד זוֹהַר תְּהִלִּים הַנִּקְרָא "בְּנֵאוֹת דִּשְׁא" מִחֶבֶר קוֹב"ה וּשְׂכִינִתִּיהָ, זוֹכֵה לְנֹאוֹת
דִּשְׁא הוּא גַן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן כַּמְבוֹאֵר בְּזוֹהַר (תְּרומה דף קע"א).

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים, בני ברק, רמת בית שמש

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

הלומד זוהר הקדוש עם תהלים שומעים
 בשמים את התהלים, שמע ישראל והתפלות
 שהוא מתפלל (תיקו"ז תי' מ"ג), דאפילו
 ישראל מתפלל וְאוֹמְרִים שִׁמְעַתְּ יִשְׂרָאֵל,
 דאיהו קודשא בריה הוא אין עונה אותם וכו',
 וזה ה-תעודת זהות בשמים, ראשי תבות
 "ת'הלים ז'ז'הר" שמי שלומד זוהר שומעים את
 התהלים, התפלות, והשמע ישראל, (הג"ר א'
 בתיקו"ז תקו"ג). ובשואה האימה רחמנא
 ליצלן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לומר
 כל יום פתח אליהו ז"ל בעל פה קדם התפלה,
 וראו בעליל שכחו גדול מאד (עדות בייעקב).
 ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך
 הכל לטובה ולהיות מגני עליה, לזכות ל"עין
 לא ראתה אלקים וזלתה עשה למחכה לז",
 ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות בידוע
 מדברי האריז"ל.

וגלי שום ספק אם כל היהודים מנער ועד
 זקן ובפרט תינוקות של בית רבן בהכל פיהם
 הטהור יאמרו פתח אליהו כל יום, נזכה לפתח
 את השער לאליהו הנביא וכוור לטוב שיבוא
 משיח צדקנו ברחמים, אמן:

הלימוד זהר הקדוש עם תהלים שומעים
 ברחמים במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.
 וזוהו מקימים רצון התנא האלמי, כדאמר רבי
 שמעון (גיטין ס"ו): "בני שנו מדותי" - למדו
 תורתני, וכחו גדול, כמו שאמר: יכולני לפסוד
 את כל העולם מן הדין. (ספ"ה מה:), אמר רבי
 שמעון: אנו קיומי העולמות. (ח"ג, כ"ח.א).
 ומכאן מוסר השכל לכל אלו שהולכים לצינו
 הקדוש במידון וְאוֹמְרִים תְּהִלִּים לְכָד בְּלִי לְמוֹד
 זוה"ק [הוא עם הארץ, או שוטה, או דרדעי
 או ערב רב, וקלפת עמלק וטוב היה לו שלא
 נברא בעולם (זוה"ק, מהרח"ו, פסא מלך,
 הג"ר א') שאינו מאמין בדברי התנא האלמי
 רבי שמעון בר יוחאי ע"ה] ולא שומעים
 התפלות שלהם. וכל היהודים הנשורים
 לומדים זוהר עם תהלים וקוראים בקול גדול,
 אחי ורעי בואו נתאחד בדבר גדול וקדוש זה!
 ועל ידי למוד הזהר הקדוש יחד עם התהלים
 ננצל מכל גזרות קשות ורעות שלא תוכלנה
 לשלוט על עם ישראל. ונזכה במהרה לכיאת
 משיח צדקנו ברחמים, אמן:

 תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי
 הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא
 שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׂכִינְת עוֹזְנוּ אִם הַכְּנִים שְׂמַחָה,
 עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרִינִי מְקַשֵּׁר עֲצָמִי בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
 הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַפְּתוּכִים בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ
 וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְרַבִּי
 אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ
 עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד' - ה') כִּי הָיִית מַחְסָה לִי מִגְדֵּל עֹז
 מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה בְּאֶהְלֵךְ עוֹלָמִים אַחְסָה בְּסִתְר כְּנָפֶיךָ
 סֵלָה. וְאַזְכֶּה שְׂבָלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ שְׂפֹתוֹתֵיהֶם דוֹכְבוֹת
 בְּקִבְרָה, לְמַעַן שְׂמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
 וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן
 יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאָה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלְךָ
 וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי
 אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 כּוֹנְנָהוּ (תְּהִלִּים צ' ס"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה

מתאר"י זל"ה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
 מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהרונחי} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִדְהָ וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקָּרַבְתָּנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ
 עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. מִה
 אָנוּ, מִה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל פֶּן אֲנַחְנוּ
 מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ
 וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהִי עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה ^{יאהרונחי} אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן
 אֶת לִבְכֵּנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבְּתְךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֵלֶּה,
 וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לַמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת
 רוּחַ לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִּיל עֲלֵינוּ אוֹר מְקוֹר
 נְשִׁמְתָנוּ בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים
 אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם
 וּזְכוּת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נַפְשָׁל
 בְּדַבְרֵים אֵלוּ. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמַה שְּׂאֵנוּ לִמְדִים.
 כְּמֵאֵמֶר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָהּ נִפְלְאוֹת
 מִתּוֹרַתְךָ. יְהִי לְרְצוֹן אֲמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה ^{יאהרונחי}
 צוּרֵי וְגֵאֲלֵי. כִּי יְהוָה ^{יאהרונחי} יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:

רבוֹן עֲלְמוֹן, דֹּאנֶת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקָתָא וּמְסִתְרָתָא וְגַלֵּי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכֵתוֹב, וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְגִזְפִי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מְפוּמָא דְרִישָׁא דְמִתִּיבְתָא עֲלָאָה. אֲמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים: וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ בְּזֶהֱרַת הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּלְעֵינִי וְאַבִּיטָהּ נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּרִינִי מְקַבֵּל עָלִי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹד, וְהִרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהִרְיֵנִי מִזְמַן אֵת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי הַזֶּהֱרַת הַקְּדוֹשׁ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכֹאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָת...] [יְשׁוּעָת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאָת הַגּוּף בְּרַמ"ח אַבְרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאָרִיד יָמָיו וְשִׁנּוּתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדָבָר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אֲמֵן סְלָה:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם וְעוֹשֶׂה אוֹתוֹ הָרֹאשׁ שֶׁל הַכֹּל, וְכָל שׁוֹנְאָיו
נִכְנָעִים תַּחְתָּיו. אֵת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ שָׁנְאוּ אָחִיו, דָּחוּ אוֹתוֹ מֵהֶם -
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים אוֹתוֹ עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. בָּא חֲמִיו -
בְּרַח מִלְּפָנָיו, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרִים אוֹתוֹ עַל כָּל מַלְכוּתוֹ,
וְכֹלָם הָיוּ כּוֹרְעִים וְסוֹגְדִים לְפָנָיו. וְאֵת יוֹסֵף דָּחוּ אָחִיו, אַחַר
כֵּן כָּלָם כָּרְעוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנָיו, זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיָּבֹאוּ אָחֵי יוֹסֵף
וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּיִם אֲרָצָה.

דְּבַר אַחַר, וְעֵתָה יְרוּם רֹאשִׁי - מַה זֶה וְעֵתָה? כִּמּוֹ וְאֵתָה. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, הִנֵּה נִתְבָּאֵר, עֵת שֶׁהִיא הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה.
וּמִי הִיא אוֹתָהּ הָעֵת? זוּ ה"א, וְנִקְרְאָת עֵתָה. וְעֵתָה - זֶה הוּא
וּבֵית דִּינּוֹ. יְרוּם רֹאשִׁי - לְהָרִים אוֹתָהּ בְּכָבוֹד וּמַלְכוּת. עַל
אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי - אֵלּוּ שְׂאֵר מַלְכֵי הָאָרֶץ. וְאֲזַבְּחָהּ בְּאֵהָלוֹ - זוּ
יְרוּשָׁלַיִם. בְּאֵהָלוֹ - זֶה אֵהָל מוֹעֵד. זְבַחֵי תְרוּעָה - שִׁישְׁמַע כָּל
הָעוֹלָם. אֲשִׁירָה וְאֲזַמְּרָה - מֵאוֹתוֹ צַד שֶׁהִיא הַתְּרוּעָה. שִׁהְרֵי
מִשֶׁם, מֵהַצַּד שֶׁל הַתְּרוּעָה, בְּאֵה הַשִּׁירָה וְהַתְּשַׁבְּחָת. דְּבַר אַחַר
וְעֵתָה יְרוּם רֹאשִׁי - זוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי - זֶה
עֲשׂוֹ וְכָל הַשָּׂרִים שָׁלוּ. וְאֲזַבְּחָהּ בְּאֵהָלוֹ - אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל. זְבַחֵי
תְּרוּעָה - שְׁכַתוּב (שם נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה, כְּדֵי
לְהַעֲבִיר אֵת הַדִּין מִן הָעוֹלָם. אֲשִׁירָה וְאֲזַמְּרָה - לְהַדוֹת
וּלְשַׁבַּח לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֵלֵא הַפֶּסֶק לְעוֹלָם.

דְּבַר אַחַר, וְעֵתָה יְרוּם רֹאשִׁי - בְּכֹל, יִצָּר טוֹב עַל יִצָּר רָע,
שְׁכַתוּב עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי, זֶה הַיִּצָּר הָרָע שֶׁהוּא סְבִיב

זָבַחִי תְרוּעָה אֲשִׁירָה וְאֹמְרָה לַיהוָה: ז שְׁמַע
 יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא וְחַנּוּנִי וְעֲנֵנִי: ח לֵךְ אָמַר לְבִי
 בְּקִשׁוֹ פָנָי אֶת פְּנֵיךָ יְהוָה אֲבַקֵּשׁ: ט אֵל תִּסְתַּר
 פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי אֵל תַּמָּ בְּאֵף עֲבָדְךָ עֲזַרְתִּי הָיִיתָ אֵל תַּמְשִׁנִּי

— זוהר תהלים —

הָאָדָם, וְהוּא שׁוֹנֵא אוֹתוֹ בְּכָל. וְאֶזְבַּחָה בְּאֵהָלוֹ זָבַחִי תְרוּעָה
 - זו התורה שנתנה מצד האש, ככתוב (דברים לג) מימינו אש
 דת למו. שהרי בשביל התורה ירום ראשו [של האדם] ונשבירים
 כל שונאיו לפניו, ככתוב (תהלים יח) תכריע קמי תחתי.

דְּבַר אַחַר, וְעַתָּה יְרוּם רֹאשִׁי - לְהַכְלִיל עִם הָאֲבוֹת, שְׁהָרִי דָּוִד
 הַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ לְהַדְבִּק עִם הָאֲבוֹת, וְאִזּו יִתְרוֹמֵם וְיַעֲלֶה
 לַמַּעֲלָה, וְהוּא בְּקִשְׁר אֶחָד עָמָם. עַל אִיבֵי סְבִיבוֹתֵי - אֵלוֹ הֵם
 שְׂבָצָד הַשְּׂמָאֵל, כְּלָם בְּעֲלֵי הַדֵּינִים שְׂמַתְפוּנִים לַחֲבַל, וְאִזּו
 הַשְּׂמֵשׁ מִתְחַבֵּר לְלִבָּנָה, וְהַכֹּל הוּא אֶחָד.

רְאוּי הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ לֹמַר שִׁירָה בְּשִׁבִיל כְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר
 מִכֹּל בְּנֵי הָעוֹלָם

לֵךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פָנָי אֶת פְּנֵיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ (כז, ח): [זוהר ויקרא
 9' אמור (דף צ"ג):] אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ
 אִתְּם בְּמוֹעֲדָם. רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (תהלים כז) לֵךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ
 פָנָי אֶת פְּנֵיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ. אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹ הַחֲבֵרִים בְּכַמָּה
 מְקוֹמוֹת, אֲבָל הַפְּסוּק הַזֶּה כִּף נֶאֱמַר, לֵךְ אָמַר לְבִי, דָּוִד הַמֶּלֶךְ
 אָמַר אֵת זֶה בְּשִׁבִיל כְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל כְּנֻגַד הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וְמָה

וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי: י כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי
 וַיְהוֹדְאוּנִי: אֲסַפְּנִי: יא הוֹרֵנִי יְהוָה: יב רַבְּךָ וְנַחֲנִי
 בְּאֶרֶח מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי: יג אֵל תִּתְּנֵנִי בְּנַפְשׁ צָרִי
 כִּי קָמוּ כִּי עָדִי שָׁקֵר וַיִּפַּח חָמָם: יד לֹלֵא הָאֲמֹנֹתִי
 לְרֵאוֹת בְּטוֹב יְהוָה: טו בְּאֶרֶץ חַיִּים: יו קִנֹּה אֵל
 יְהוָה: יז חֹק וַיֵּאֱמֵן לְבָבְךָ וְקִנֹּה אֵל יְהוָה: יח

— זוהר תהלים —

אמר? לך אמר לבי, בשבילך אמר לבי לבני העולם, והזהיר אותם לבי, שהוא אחוז בו, שאת זה בשביל המלך העליון הוא אמר. בקשו פני, אלו עטרות המלך שהוא אחוז בהן, והם בו. הם שמו, והוא ושמו דבר אחד הוא. משום כך אמר דוד, את פניך ה' אבקש, כמו שנאמר (שם קה) דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד. בא ראה, ראוי הוא דוד המלך לומר שירה בשביל כנסת ישראל יותר מכל בני העולם, ולומר דברים של כנסת ישראל למלך, משום שהוא אחוז בה. דבר אחר לך אמר לבי בקשו פני - בשבילך אמר לבי לבני העולם בקשו פני, (את פניך ה' אבקש) אלו זמנים וחסדים שכלם הזמין להם למקום שנקרא קדש, כדי לעטר אותם כל אחד ואחד ביומו, כל אחד ואחד בזמנו, וישאבו כלם מאותו עמק העמקים שהנחלים והמעיינות יוצאים משם. משום כך כתוב מקראי קדש, מזמנים הם לאותו מקום שנקרא קדש, להתעטר בו ולהשאב בו, כדי שיתקדשו כלם כאחד, ותמצא בהם שמחה.

כח א לְדוֹד אֱלֹהֵי יְהוָה אֶקְרָא צוּרֵי אֵל תַּחֲרֹשׁ
 מִמֶּנִּי פֶּן תַּחֲשֶׂה מִמֶּנִּי וְנִמְשַׁלְתִּי עִם יוֹרְדֵי בּוֹר:
 ב שְׁמַע קוֹל תַּחֲנִנִּי בְּשׁוֹעֵי אֱלֹהֵי בְּנֵשָׂא יְדֵי אֵל הַדְּבִיר
 קְדֹשֶׁךָ: ג אֵל תִּמְשָׁכֵנִי עִם רְשָׁעִים וְעִם פְּעֻלֵי אֲוֶן הַדְּבִיר
 שְׁלוֹם עִם רַעִיָהּ וְרַעַה כְּלִבְכֶם: ד תֵּן לָהֶם כַּפְּעֵלָם
 וּכְרַע מַעֲלֵי־יָהֳמָם כַּמַּעֲשֵׂה יְדֵיהֶם תֵּן לָהֶם הָשִׁב גְּמוּלָם
 לָהֶם: ה כִּי לֹא יִבְנֶנּוּ אֵל פְּעֻלַת יְהוָה וְאֵל מַעֲשֵׂה
 יְדָיו יַחֲרֹס וְלֹא יִבְנֶם: ו בְּרוּךְ יְהוָה מִכֹּחַ כִּי שָׁמַע
 קוֹל תַּחֲנִנִּי: ז יְהוָה עֵז וּמִנֵּי בּוֹ כָּטַח לִבִּי
 וְנִעְזַרְתִּי וַיַּעֲלֵז לִבִּי וּמִשִּׁירֵי אַחֲדָנִי: ח יְהוָה עֵז
 לָמוֹ וּמַעֲזוֹ יִשְׁוֹעוֹת מְשִׁיחוֹ הוּא: ט הוֹשִׁיעָה אֶת עַמְּךָ
 וּבָרַךְ אֶת נַחֲלֹתֶךָ וְרַעַם וְנִשְׂאָם עַד הָעוֹלָם:

— ❦ — ❦ שימוש תהלים ❦ — ❦

לתפלה

אליך ה' אקרא וגו' (כח, א): [שימוש תהלים לפרק כח]. לשונא שישלים
 עמך תאמר אותו עם שם שלו והוא ה"י. ה' מן ל' "לדוד בחלוק
 אח"ס, י' מן מ' דסוף המזמור בא"ת ב"ש.

— ❦ — ❦ זוהר תהלים ❦ — ❦

ידור בין צדיקים

אל תִּמְשָׁכֵנִי עִם רְשָׁעִים וְעִם פְּעֻלֵי אֲוֶן (כח, א): [זוהר חלק ב' פ' בא (דף
 לח): זוהר תורה] למדנו, לעולם אל ידור אדם אלא במקום

ה לחודש

כט א מְזֻמָּר לְדָוֵד הָבֹנִי לַיהוָה ִּיְהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הָבֹנִי
 לַיהוָה ִּיְהוָה בְּכֹד וְעֵז: ב הָבֹנִי לַיהוָה ִּיְהוָה
 בְּכֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַּחֲוִי לַיהוָה ִּיְהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ:

— ❦ — ❦ — ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ — ❦ — ❦

לרוח רע

הבו לה' בני אלים וגו' (כט, א): [שימוש תהלים לפרק כט]. לרוח רעה קח מים שלא ראו שמש וקח ז' שרביטין דערבה ושבעה עליון דדקל שלא עשה פרי ותן אותם בקדרה של מים ולחוש עליו י' פעמים בערב ותעמיד הקדרה תחת הכוכבים בארץ ותשפוך על שער הבית במוצאי היום ושם שלו הוא ה"א. ה' מן "הבו, א' מן "יו"ד דיהוה עוז בחלוף אי"ק.

— ❦ — ❦ — ❦ זוהר תהלים ❦ — ❦ — ❦

הַשְּׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ (כט, ב): [זוהר חלק א' פ' בראשית (דף כג): זוהר תורה] סדר קבלת התפלות. "הַשְּׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ". כאשר התפלות ובקשות של ישראל עולות, אם הן כראוי, כרוז יוצא ואומר "שְׂאוּ שְׁעָרֵיכֶם רְאֵשִׁיכֶם וְגו'" (תהלים כד, ז), בשעה שהיא נפתחים שבעה היכלות ליהוה, היכל ראשון היכל האהבה, השני היכל היראה, השלישי היכל הרחמים, הרביעי היכל נבואה של אספקלריא המאירה,

זיו הזוהר

לח. אלו ז' היכלות של ז' הספירות: דקדק לומר תפלה בלשון יחיד, מה שאין כן תפלת הצבור ככתוב: הן אל כביר לא ימאס:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

החמישי היכל נבואה של אספקלריא שאינה מאירה, הששי היכל צדי"ק, השביעי היכל דין צדק, ועליהם נאמר "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים" (בראשית א, א), "בְּרֵאשִׁית" בר"א שי"ת, אלהים זה היכל השביעי, והם ז' היכלות למטה וז' היכלות למעלה, וכנגדם ז' קולות של ה'בו לה', וי"ח אזכרות של ה'בו לה' שבהם יעוף הקדוש ברוך הוא בי"ח העולמות ברכב אלהים רבותים אלפי שנאן, שהם י"ח אלפים רבבות עולמות. תפלה כראוי בכוונה. ויש כמה נוטרי שערים ונוטרי היכלות שמקבלים התפלות, וכל תפלה אינה נכנסת אלא במדה ובמשקל, ואין מקבלים תפלה שיש בה מום כמו שכתוב: "כֹּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא תִקְרִיבוּ" (ויקרא כב, כ), וכי יש תפלה שיש בה מום, כך הוא, זאת התפלה העולה פגומה בלי מחשבה ובבלבול הדעת, כל שכן אם טעה בה, ולפיכך נאמר בתפלה "מִי יַעֲלֶה בְהַר ה' וגו'".

הַשְׁתַּחֲוֹוֹ לַה' בְּהַדְרַת קִדְשׁ (כט, ב): נתיקוני הזוהר תקונא עשרין. וחד
 (עשרין (דף מז ע"א.) זוהר תורה] הקולות נגד שם מ"ב. ועוד
 אלו ז' קולות של ה'בו לה', הם מוסבים על ז' השמות של אב"ג
 ית"ץ וכו', והם ז' הספירות, "קול ה' על המים" זה חסד, והוא
 אב"ג ית"ץ ששם המים של תורה, "קול ה' בכח" זה קר"ע שט"ן
 וזו גבורה, "קול ה' בְּהַדְרַת" נג"ד יכ"ש וזה תפארת, כמו שכתוב:
 "וּכְסָאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי" (תהלים פט, לז), ובו נאמר למשה "נִגְדִי כָּל
 עֲמֻךָ אֶעֱשֶׂה נִפְלְאוֹת" (שמות לד, ט), "קול ה' שָׁבַר אֲרָזִים" זה בט"ר
 צת"ג וזה נצח, "קול ה' חֲצַב לְהַבּוֹת אֵשׁ" זה חק"ב טנ"ע וזה

ג קול יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל הַמָּוִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה
עַל מִים רַבִּים: ה קול יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בַּפֶּה קול

— זוהר תהלים —

הוד, "קול ה' יִחִיל מְדַבֵּר" זה יג"ל פז"ק שהוא יסוד הר סיני, "קול ה' יְחַלֵּל אֵילֹת" זה שק"ו צי"ת וזו מלכות.

קול ה' על מים רבים – הינו קמנה על שלוח מים רבים

קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים (כט, א):
[זוהר בראשית 9' בראשית (דף לא.)] רבי אלעזר קפץ בתחלה
וְדַרְשׁ, (שם כט) קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים
רבים. קול ה' – זה קול עליון שִׁמְמָנָה על המים שְׁשׁוֹפְעִים
מְדַרְגָּה לְדַרְגָּה עַד שִׁמְתַּפְּנָסִים לְמָקוֹם אֶחָד בְּכַנּוּס אֶחָד. אוֹתוֹ
קול עליון שולח את אותם המים בדרך, כל אחד ואחד כפי
דרכו. כמו בעל הגן הזה שִׁמְמָנָה על מים לְשִׁלְחָם לְכָל מָקוֹם
וּמָקוֹם כְּרֹאֵי לוֹ, כִּן קול ה' מְמַנָּה על המים. אל הכבוד
הרעים – כמו שִׁנְאָמֵר (איוב כו) וְרַעַם גְּבוּרֹתָיו מִי יִתְבּוֹנֵן. זה צד
שָׂבָא מְגִבּוּרָה וְיוֹצֵא מְמַנּוּ. דָּבָר אַחֵר אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים – זה
הַיָּמִין שְׁיוֹצֵאת מְמַנּוּ שְׁמֵאל. ה' על מים רבים – ה' זה חֲכֵמָה
עַלְיוֹנָה שִׁנְקֵרֵאת יו"ד. על מים רבים – על אותו עֵמֶק נִסְתָּר
שְׁיוֹצֵא מְמַנּוּ, כְּמוֹ שִׁנְאָמֵר (תהלים עז) וְשִׁבְלֶךָ בְּמִים רַבִּים.

שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הִלְלוּ אֵינֶם בָּאִים לְעוֹלָם אֶלָּא בְּקוֹלוֹת – חֵיהַ,
גְּשָׁמִים, תַּחֲצִית הַמָּתִים

קול ה' על המים (כט, א): [זוהר בראשית 9' וירא (דף קיח): מדרש הנעלם]

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שָׁנוּ רְבוּתֵינוּ, שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הִלְלוּ אֵינָם בָּאִים לְעוֹלָם אֶלָּא בְּקוֹלוֹת: קוֹל חֵיה, שְׁכָתוֹב (בראשית ג) בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָנִים, וְכָתוֹב (שם ל) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהֵי אֱלֹהִים. קוֹל גְּשָׁמִים, שְׁכָתוֹב (תהלים כט) קוֹל ה' עַל הַמַּיִם, וְכָתוֹב (מלכים א יח) כִּי קוֹל הַמּוֹן הַגָּשָׁם. קוֹל תַּחֲתֵי הַמַּתִּים, שְׁכָתוֹב (ישעיה מ) קוֹל קוֹרָא בַּמְדָּבָר. מֵה צָרִיךְ כָּאן קוֹל בַּמְדָּבָר אֶלָּא? אָמַר רַבִּי זְרִיקָא, אֵלּוֹ אוֹתָם קוֹלוֹת לְעוֹרֵר מִתֵּי מְדָבָר. וּמִכָּאן שֶׁהוּא הַדִּין לְכָל הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הֲרֵי שְׁנֵינוּ, כְּשֶׁנִּכְנַס אָדָם לְקָבָר, נִכְנַס בְּקוֹלוֹת. כְּשִׁיקוֹמוֹ בַּתַּחֲתֵי הַמַּתִּים אֵינּוּ דִּין שִׁיקוֹמוֹ בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת? אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב, עֲתִידָה בַת קוֹל לְהֵיוֹת מִתְּפוּצָצָת בְּבִתֵּי קְבָרוֹת וְאוֹמֶרֶת: (ישעיה כו) הִקִּיצוּ וּרְנְנוּ שְׁכֵנֵי עֶפְרַיִם. וְעֲתִידִים לַחַיּוֹת בְּטַל שֶׁל אֹרֶךְ גְּדוֹל שֶׁל מַעְלָה, שְׁכָתוֹב (שם) כִּי טַל אֹרוֹת טַלְךָ וְאַרְצְךָ רְפָאִים תִּפְּלֵל. אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

בְּשִׁבְעָה קוֹלוֹת נִתְּנָה תוֹרָה וְרָאוּ אוֹתָם קוֹלוֹת

קוֹל ה' עַל הַמַּיִם וְכו' (כט, ג-ט): [זוהר שמות 9' יתרו דף 9"ב. השלמה מההשמטות (סימן א)] (שמות כ) וְכָל הָעָם רָאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֵת הַלְּפִידִם. וְכִי רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת? אֶלָּא וְכָל הָעָם רָאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, אוֹתָם קוֹלוֹת שְׁנֵנָאֵמַר (תהלים כט) קוֹל יי עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים. קוֹל יי בְּכַח. וְאוֹמַר (ישעיה י) בְּכַח יְדֵי עֲשִׂיתִי. וְאוֹמַר (שם מח) אֵף יְדֵי יִסְדָּה אֶרֶץ. (תהלים כט) קוֹל ה' בְּהַדָּר. וְאוֹמַר (שם קיא) הוֹד וְהַדָּר פִּעְלוֹ וְצִדְקָתוֹ. (שם כט) קוֹל יי שְׁבַר אַרְזִים, זֶה קִשְׁת שִׁמְשִׁבְרַת עֲצֵי אַרְזִים וְעֲצֵי כְרוֹשִׁים.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

השָׁנָה. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁל הַחֹג, הוּא סִיּוֹם הַדִּין שֶׁל הָעוֹלָם, וְהַפְּתִיקִים יוֹצְאִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, וְהַגְּבוּרֹת מִתְעוֹרְרוֹת וּמִסְתַּיְמוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה, וְעַרְבֵי נַחַל (תְּלוּיִים) בָּהֶם. וְצָרִיכִים לְעוֹרֵר גְּבוּרֹת לַמַּיִם, וְלִהְקִיף שִׁבְעַת פְּעָמִים כְּדֵי לְרוֹת אֶת הַמְּזֻבַּח הַזֶּה מִהַמַּיִם שֶׁל יִצְחָק, מִשׁוּם שֶׁהַבְּאֵר הַזוֹ שֶׁל יִצְחָק מִתְמַלֵּאת מַיִם, וְכִשְׁמִתְמַלֵּאת, כָּל הָעוֹלָם מִתְבָּרֵךְ בְּמַיִם. וּבַיּוֹם הַזֶּה צָרִיכִים גְּבוּרֹת לַמַּיִם, וְלִסִּים אוֹתָהּ אַחַר כֵּךְ, שֶׁהָרִי בַּיּוֹם הַזֶּה מִסְתַּיֵּם הַדִּין, וּמִשׁוּם כֵּךְ צָרִיכִים לַחֲבֹט אוֹתָם בְּקִרְקַע שְׁלֵא יִמְצְאוּ, שֶׁהָרִי זֶהוּ יוֹם שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת וְסִיּוֹם. וְלִכֵּן הַתְּעוֹרְרוֹת וְסִיּוֹם הוּא שְׁעוֹשִׂים בְּעַרְבֵי נַחַל.

אָמַר רַבִּי חֲזִיא, וְדַאי כֵּךְ הוּא, וַיִּפֶּה. וְעַרְבֵי נַחַל, מִהַצַּד שֶׁל נַחַל יוֹצְאוֹת גְּבוּרֹת. וּבַיּוֹם הַזֶּה מִתְעוֹרְרִים וּמִסְיָמִים. בַּיּוֹם הַזֶּה כָּתוּב, (בְּרֵאשִׁית כו) וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם. בְּאֵרֵת כָּתוּב חֲסֵר. וַיֵּשֶׁב, מֵה זֶה וַיֵּשֶׁב? אֵלֶּא הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹדֶשׁ, רֵאשִׁית הַדִּין הִיא בְּכָל הָעוֹלָם, וַיִּצְחָק עוֹמֵד לְכַסֵּא לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. בַּיּוֹם הַזֶּה, וַיֵּשֶׁב יִצְחָק, לְעוֹרֵר דִּינִים וְלִסִּים דִּינִים. וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם, לְהַרְיֵק גְּבוּרֹת לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל לְעוֹרֵר אֶת הַמַּיִם, שֶׁהָרִי מִיּוֹרְדִים לְעוֹלָם בְּגְבוּרֹת. וּמִשׁוּם שֶׁהַגְּבוּרֹת הִלְלוּ אֵין יוֹרְדוֹת אֵלֶּא בְּעַנְנִים, וַיּוֹם הַמְּעַנֵּן לֹא נָחָה רוּחָם שֶׁל עַמּוּדֵי הָעוֹלָם, רַק מִשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתָם. מֵה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהָעוֹלָם גְּבָרָא בְּדִין, וְהַכֹּל כֵּךְ צָרִיךְ. מִשׁוּם כֵּךְ הַכֹּל תְּלוּי בְּמַעֲשֵׂה. וְעַל כֵּן הַכֹּהֵן בְּמַעֲשֵׂה וּבַתְּקוּן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמַטָּה,

—== זוהר תהלים ==—

מתעוררים עליונים ותחתונים לתקן אותם, והם מתתקנים על ידו.

אמר רבי יוסי, הרי שנינו, הערכה שדומה לשפתיים ביום הזה, ומה היא? אמר רבי חייא, אף על גב ש'לדרש' הוא בא, כך זה ודאי. שהרי ביום הזה זה תלוי בשפתיים, ביום הזה מצוה המלך לתת פתקים לממנה, והדינים מסתימים, ונסתם לשון הרע מהעולם. ביום הראשון של החדש הוא ראשית הדין, והסיום הוא ביום הזה, והרי נתבאר.

בא ראה, ביום הזה העמים עובדי עבודה זרה משלימים ומסיימים את הברכות שלהם ושורים בדין, וישראל ביום הזה מסיימים את הדינים שלהם ושורים בברכות, שהרי ליום אחר עתידים להשתעשע עם המלך, לטל ממנו ברכות לכל השנה, ובאותה שמחה לא נמצאים עם המלך, רק ישראל לבדם. ומי שיושב עם המלך ונוטל אותו לבדו, כל מה שרוצה שואל, ונותן לו. ועל כן ישראל מתחילים, ועמים עובדי עבודה זרה מסיימים. ועל כן כתוב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר ה' וגו'.

אמר לו, הרי אני רואה את עשו בשלוה, במלכות, בכרכים עליונים, ושולט על העולם, ואתה אמרת ואשים את הריו שממה?! אמר לו, בכל מקום זה כך, כיון שהמלך הקדוש גזר גזרה ושם אותה גזרה בפתק שלו, הכתוב מעיד כמו שנעשה. ועל כן ואשים את הריו שממה, שהרי שמתתי את זה

יְהוָה יְהוָה בְּתָדָר: ה קוֹל יְהוָה יְהוָה שֶׁבַר אַרְזִים
 וַיִּשְׁבַּר יְהוָה יְהוָה אֶת אַרְזֵי תְּלַבְנָן: ו וַיִּרְקַדְם כְּמוֹ
 עֵגֶל לְבָנוֹן וּשְׂרִין כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים: ז קוֹל יְהוָה יְהוָה
 חֲצִב לְהַבּוֹת אִשׁ: ח קוֹל יְהוָה יְהוָה יְחִיל מְדַבֵּר יְחִיל
 יְהוָה יְהוָה מְדַבֵּר קָדֵשׁ: ט קוֹל יְהוָה יְהוָה יְחִיל
 אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרֹת וּבְחִיבָלוֹ בָּלוּ אִמֵּר כְּבוֹד:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בַּפֶּתַח שְׁלִי, וְכֵן כָּל אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁגוֹר עַל יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתּוֹב
 (יחזקאל יז) אָנִי ה' דְּבַרְתִּי וְעָשִׂיתִי.

כָּל הַעֲמוּדִים הָעוֹלָם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם קוֹל ה' עַל הַמַּיִם
 קוֹל ה' עַל הַמַּיִם (כט, א): [זוהר חדש פ' בראשית (דף ט:)] שָׁנָה רַבִּי
 שְׁמֵעוֹן, עַל שְׂבָעָה עֲמוּדִים הָאֲרָץ עוֹמְדָת, שְׁנֵאמַר (משלי
 ט) חֲצָבָה עֲמוּדֵיהָ שְׂבָעָה, וְהֵם תְּלוּיִים עַל הַמַּיִם, וּכְנֻגְדָם אָמַר
 דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שְׂבָעָה קוֹלוֹת, שְׁכַתּוֹב (תהלים כט)
 קוֹל ה' עַל הַמַּיִם.

מהו קול ה' יחולל אילות

קוֹל ה' יְחִיֵּץ אֵילוֹת (כט, ט): [זוהר שמות פ' בא (דף ל"א:)] עַד שֶׁהָיוּ
 הוֹלְכִים, יָרַד הַלֵּילָה. אָמַרוּ, מַה נַּעֲשֶׂה? אִם נֵלֵךְ – חֲשַׁךְ
 הַלֵּילָה. אִם נִשָּׁב – פֶּחַד הוּא. סָטוּ מִהַדְרֵךְ וַיִּשְׁבוּ תַּחַת אֵילָן
 אֶחָד. וַיִּשְׁבוּ וְהָיוּ אוֹמְרִים דְּבַרֵי תוֹרָה, וְלֹא יִשְׁנוּ. בַּחֲצוֹת
 הַלֵּילָה רָאוּ אֵילָה אַחַת שֶׁעָבְרָה לִפְנֵיהֶם, וְהִיתָה צוֹנַחַת

י יְהוָה לְמַבּוּל יֵשֶׁב יֵשֶׁב יְהוָה מִלְּךְ

— זוהר תהלים —

וּמְרִימָה קוֹלוֹת. שְׁמְעוּ. קָמוּ רַבֵּי חַיֵּי רַבֵּי יוֹסִי וְהִזְדַּעְזְעוּ. שְׁמְעוּ קוֹל אֶחָד שְׁמֹכְרִיז וְאוֹמֵר: מִתְעוֹרְרִים קוּמוּ! יִשְׁנִים הַתְעוֹרְרוּ! עוֹלְמוֹת הִזְדַּמְנוּ לִפְנֵי אֲדוֹנֵכֶם! (שהרי קול יוצא שכואבת האילה של מעלה ושל מטה, שכתוב (תהלים כט) קול ה' יחולל אילות ויחשף יערות) שְׁהֲרֵי אֲדוֹנֵכֶם יוֹצֵא לְגַן עֵדֶן, שֶׁהוּא הַיְכָלוֹ, לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, שֶׁכְּתוּב וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד. אָמַר רַבֵּי חַיֵּי, עֲכָשׁוּ חֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמֶּשׁ, וְקוֹל זֶה הוּא הַקּוֹל שֶׁיֵּצֵא, וְכוֹאֲבַת הָאֵילָה שֶׁל מַעְלָה וּמִטָּה, שֶׁכְּתוּב (תהלים כט) קוֹל ה' יחולל אילות. אֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ שְׁזָכִינוּ לְשִׁמְעַת אֵת זֶה!

קוֹל ה' יְחוּזֵף אֵילֹת (כט, ט): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות (דף ט"ח)]. לְמַדְנֵנוּ, כְּתוּב קוֹל ה' יחולל אילות. אֵילֹת, אֵילֹת, אֵילֹת חֶסֶד, זו אֵילֹת הַשְּׁדָה (נ"א זו אילת השחר) (ד"א אילות השדה). אֵילֹת הַשְּׁדָה, שֶׁשְׁנִינֵנוּ, בְּחֲצוֹת הַלַּיְלָה, בְּשַׁעַת שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, הַקּוֹל הַזֶּה יוֹצֵא וּמְכַאֵיב לְכָל אוֹתָן הָאֵילֹת שֶׁסָּבִיב הַכֶּסֶד הַנִּכְבֵּד הַקְּדוֹשׁ, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שיר ג) שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ. דְּבָר אַחַר יחולל אילות - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב כו) חֲלָלָה יְדוֹ נָחַשׁ בְּרִיחַ. וַיִּחְשַׁף יַעְרוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א יד) בִּיעֲרַת הַדְּבָשׁ, וְכְתוּב (שיר ה) אֶכְלֹתִי יַעֲרֵי עִם דְּבָשִׁי, וּמִיִּיקָה אוֹתָם כְּמוֹ אִם שְׁמִיִּיקָה אֵת הַבָּנִים.

בַּמַּבּוּל יֵשֶׁב ה' לְבִדּוֹ לְדִין

ה' לְמַבּוּל יֵשֶׁב (כט, י): [זוהר בראשית פ' נח (דף טו)]. אָמְרוּ רַבֵּי יוֹסִי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ורבי חייא, הקדוש ברוך הוא התקין הדרך לפנינו. אשרי אותם שעוסקים בתורה. באו ונשקוהו. קרא עליו רבי יוסי, (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְשָׂדֶה, יָשְׁבוּ. אָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, מֶה שׁוֹנֶה שְׁכָתוֹב (בראשית ט) וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְעַל עַמְרָה וְגו', וּמֶה שׁוֹנֶה בַּמְבוּל שְׁכָתוֹב אֱלֹהִים אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם, [למח] וְלֹא כָתוֹב וְה' [בכל] אֵלָא שְׁנִינוּ, בְּכָל מְקוֹם שְׁכָתוֹב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינוּ. אֱלֹהִים סֶתֶם - דִּין לְבָדוּ. אֵלָא בְּסֹדֶם נַעֲשֶׂה דִין וְלֹא לְהַשְׁמִיד עוֹלָם, וְלִכְּנָן הוּא הַתְּעַרְב בְּדִין, אֲבָל בַּמְבוּל הַשְׁמַד כָּל הָעוֹלָם וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ [בלבדו] בְּעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, [הרי] נַח וּמִי שֶׁהִיָּה עִמּוֹ [נצלו הרי] נִסְתַּר מִן הָעֵינַי הִיָּה, שְׁלֹא נִרְאָה. וְעַל זֶה כָּל מֶה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד אוֹתוֹ, וְעַל זֶה וְה' בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים צָרִיךְ הַסְתַּרְהָ, וְצָרִיךְ [אדם] לְהַשְׁמַר, שֶׁהָרִי הַכֹּל מִשְׁמִיד, וְעַל זֶה אֱלֹהִים לְבָדוּ הִיָּה. וְזֶה סוּד (תהלים כט) ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב. מֶה זֶה יֵשֵׁב? אֵלְמָלָא פְּסוּק כְּתוּב, לֹא יִכְלְנוּ לְאָמְרוּ. יֵשֵׁב לְבָדוּ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כָּאֵן יֵשֵׁב, וְכְתוּב שֵׁם (ויקרא יג) בְּדָד יֵשֵׁב לְבָדוּ.

ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב (כט, י): [זוהר שמות פ' פקודי (דף רכ"ז):] בֵּא וּרְאֵה, הָרִי אֲמַרְנוּ, כָּל ו' הוּא בְּסוּד הַרְחָמִים, וְכָל מְקוֹם שָׁבָא ו' בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ, הוּא רְחָמִים, כְּמוֹ (בראשית ט) וְה' הַמְטִיר עַל סֹדֶם. (שם יג) וְה' אָמַר אֶל אֲבָרָם. רְחָמִים וְדִין כְּאַחַד. שְׁמָה שׁוֹנֶה בַּמְבוּל שְׁכָתוֹב אֱלֹהִים בְּכָל מְקוֹם? לְמַה לֹּא כְּתוּב וְה'? אֵלָא שְׁנִינוּ, בְּכָל מְקוֹם שְׁכָתוֹב וְה' - הוּא וּבֵית דִּינוּ. אֱלֹהִים סֶתֶם - דִּין לְבָדוּ.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אֵלָא בְּסִדּוּם נַעֲשֶׂה דִּין, וְלֹא כְּדֵי לְהַשְׁמִיד אֶת הָעוֹלָם, וּמְשׁוּם כִּן הוּא הַתְּעַרֵּב עִם דִּין. אֲכַל בַּמְבוּל כָּל הָעוֹלָם הַשְׁמַד, וְכָל אוֹתָם שְׁנַמְצָאוּ בְּעוֹלָם. וְאִם תֹּאמַר, שְׁהָרִי נַח וְכָל מַה שְׁעֵמוּ נַעֲלוּ - הָרִי נִסְתָּר מִהַעֵין הָיָה, שְׁלֹא נִרְאָה, וְעַל כֵּן כָּל מַה שְׁנַמְצָא בְּעוֹלָם הַשְׁמִיד אוֹתוֹ. וְעַל זֶה וְהוּא - בְּגִלּוּי, וְלֹא הַשְׁמִיד הַכֹּל. אֱלֹהִים - נִסְתָּר, וְצָרִיךְ לְהַשְׁמִיר, שְׁהָרִי מִשְׁמִיד הַכֹּל. וְלִכֵּן אֱלֹהִים לְבַדּוֹ הָיָה, וְסוּד זֶה - (תהלים כט) ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב. מַה זֶה יֵשֵׁב? אֲלֵמְלֵא מְקַרָּא כְּתוּב, לֹא יְכוּלִים לוֹמַר. יֵשֵׁב - יֵשֵׁב לְבַדּוֹ, שְׁלֹא בָּא עִם דִּין. כְּתוּב כֵּן יֵשֵׁב, וְכְתוּב שֵׁם (ויקרא יג) בְּדַד יֵשֵׁב, לְבַדּוֹ. וְסוּד לְמַדְנֵו, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסְתָּר וְגִלּוּי. גִּלּוּי הוּא בֵּית דִּין שְׁלֵמְטָה. נִסְתָּר הוּא הַמְּקוֹם שְׁכָל הַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת מִשָּׁם. מְשׁוּם כֵּן, כָּל דְּבָרֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּנִסְתָּר, הַבְּרָכוֹת שׁוֹרוֹת עָלָיו. וְכָל אוֹתָם שְׁבִגְלוּי, אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל בֵּית דִּין שׁוֹרָה עָלָיו, מְשׁוּם שֶׁהוּא מְקוֹם בְּגִלּוּי. וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד עָלְיוֹן כְּמוֹ שְׁלֵמְעֵלָה.

מִדַּת הַדִּין הוּא גַם כֵּן רַחֲמִים

ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב (כט, י): [זוהר חדש פ' נח (דף כ"ז):] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַהוּ שְׁכָתוּב (תהלים כט) ה' לַמְבוּל יֵשֵׁב, וְכִי לְדוֹד הָיָה לוֹמַר דְּבַר זֶה, וְכָל הָעוֹלָם יוֹדְעִים שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן וְאִזִּי וְקִדְּם? אֵלָא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֹּא וִרְאָה, בְּכָל מְקוֹם אֲתָה מוֹצֵא אֱלֹהִים מִדַּת הַדִּין, ה' מִדַּת הַרַחֲמִים. וְאִף עַל פִּי שְׁמִדַּת הַדִּין הִיא - מִדַּת

לְעוֹלָם: יֵא יְהוָה־יְהוָה עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה־יְהוָה יְבָרֶךְ
 אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

— זוהר תהלים —

רחמים היתה בו, שאלמלא כך, נחרב העולם, אבל למען
 אותו מדת הרחמים התישב העולם.

כל זמן שישראל עוסקים בתורה נשבר כחם של העמים

"ה' עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" (כט, יא) : [זוהר תורה;
 זוהר חלק ג' פ' ויקרא דף יג.] אמר רבי חייא, אין דבר בעולם
 שישבר הכחות של עמים עכו"ם, מלבד בזמן שישראל
 עוסקים בתורה, שכל זמן שישראל עוסקים בתורה, בחינת
 הימין נתגבר, ונשבר הכח והתוקף של העמים עכו"ם,
 ולפיכך נקראת התורה "עז", ככתוב: "ה' עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן".

הגזרות על ישראל בזמן שאין עוסקים בתורה

"ה' עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" (כט, יא) : [זוהר תורה;
 זוהר חלק ב' פרשת בשלח (דף נח.)] ובזמן שישראל אין עוסקים
 בתורה, בחינת השמאל נתגבר, אז נתחזק כחות העמים עכו"ם,
 ושולטים על ישראל, וגוזרים עליהם גזרות שאין יכולים
 לעמוד בהם, ובעבור זה גלו ישראל מארצם ונתפזרו בין
 האומות, זהו שכתוב: "עַל מֵה אָבְדָה הָאָרֶץ וְגו'" "וַיֹּאמֶר ה'
 עַל עֲזָבְכֶם אֶת תּוֹרַתִי" (ירמיהו ט, יא-יב). דברי תורה מרבים שלום
 בעולם. ודברי התורה מרבים שלום בעולם, ככתוב: "ה' עוֹ
 לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם".

ל א מְזֻמָּר שִׁיר הַנְּבִית הַבַּיִת לְדָוִד: ב אַרְוֹמְמָךְ

שימוש תהלים

לכל דבר רע

מְזֻמָּר שִׁיר הַנְּבִית וְגו' (ל, א): [שימוש תהלים לפרק ל]. הוא טוב לכל דבר רע ושם שלו הוא א"ל. א' מן "ארוממך, ל' מן למען יזמרך.

זוהר תהלים

בשעה שנבנה בית המקדש למטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא

"מְזֻמָּר שִׁיר הַנְּבִית לְדָוִד" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ב']

ד קמג. אמר רבי יוסי בשעה שנבנה בית המקדש למטה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא, המשכן שעשה משה במדבר להוריד את השכינה לארץ, ביום ההוא משכן אחר הוקם עמו למעלה, כמו שנתבאר בהכתוב: "הוֹקֵם הַמְּשָׁכֵן" (שמות מ, יז), המשכן, משכן אחר שהוקם עמו, וזה המשכן של המלאך נער מטט' ולא יותר, בית הראשון כאשר נבנה בית ראשון אחר נבנה עמו, ונתקיים בכל העולמות והאיר לכל העולמות ונמתק העולם, ונפתחו כל חלונות העליונים להאיר, ולא היתה חדוה בכל העולמות כיום ההוא, אז פתחו עליונים ותחתונים ואמרו שירה.

בית הכנסת שלמטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה

"מְזֻמָּר שִׁיר הַנְּבִית הַבַּיִת לְדָוִד" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר ח"ב,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

רעיא מהימנא (דף נט:): מצוה לבנות מקדש למטה כדמיון בית המקדש שלמעלה, כמו שכתוב: "מְכוּן לְשִׁבְתָּךְ פְּעֻלַּת ה'" (שמות טו, יז), שנצרך לבנות בית מקדש למטה ולהתפלל בתוכו התפלות בכל יום לעבוד לו להקדוש ברוך הוא, שהרי תפלה נקראת עבודה, ואותו בית הכנסת נצרך לבנותו ביופי רבה ולהתקינו בכל תקונים, שהרי בית הכנסת שלמטה עומד לעומת בית הכנסת שלמעלה, בית המקדש שלמטה הוא עומד כדמיון בית המקדש שלמעלה, ועומד זה לעומת זה, ובית המקדש ההוא כל תיקוניו וכל עבודתיו וכל אותן הכלים והמשמשים כלם הם כדמיון שלמעלה, המשכן שעשה משה במדבר היה הכל כדמיון שלמעלה, בית המקדש שבנה שלמה המלך הוא בית מנוחה כדמיון שלמעלה בכל אותן התיקונים, להיות בתקון העליון בית מנוחה ונחלה, וכן בית הכנסת צריך להיות בכל תיקוני יופי להיות כדמיון העליון, להיות בית תפלה לתקן תיקונים בתפלה כמו שנתבאר.

זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר

"מִזְמוֹר שִׁיר הַנְּגִיף הַבֵּית הַיְיָ" (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק

ב' (דף קלא:)] זכאי הוא מי שמקדים לבית הכנסת בבקר, וכל מי שמתקדם בתחלה נתחבר עם השכינה בחבור אחד, בוא וראה זה הראשון שנמצא בבית הכנסת אשרי חלקו, שהוא עומד במדרגה של צדי"ק עם השכינה, וזה הסוד: "וּמְשַׁחְרֵי יִמְצְאוּנִי" (משלי ח, יז), זה נתעלה בהתעלות

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי דָלִיתָנוּ וְלֹא שִׂמַּחְתָּ אִיבֵי לֵי: ג' יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׁנַעַתִּי אֵלֶיךָ וְתַרְפָּאֵנִי: ד' יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

זוהר תהלים

עליונה, ולא עוד אלא שיש לו הכירות עמו ושואל עליו אם יום אחד לא בא, כמו שנתבאר שכתוב: "מִי בָכְם יָרָא ה' שִׁמְעַ עֲבָדָיו" (ישעיהו ג, י), וכאשר בא הבקר והצבור נמצא בבית הכנסת צריכים להמצא בשירות ותשבחות של דוד, וזה ביארנו שהן נסתדרו לעורר אהבה למעלה ולמטה, לתקן תיקונים ולעורר שמחה, שהרי לבעבור זה היו הלויים מעוררים בשיר כדי לעורר אהבה ושמחה למעלה באותן שירות ותשבחות, ומי שמספר בבית הכנסת בדברי חול אוי לו שהוא מראה התפרדות, אוי לו שמגרע האמונה, אוי לו שאין לו חלק באלהי ישראל, שהוא מראה שאין לו אלוה ושללא נמצאת שם השכינה ואינו ירא שמים, ומנהיג בזיון בתקון העליון שלמעלה. אשרי חלקם של ישראל שהם מתקדשים בקדושת העליונים, לפי שהם דבקים למעלה, שנאמר: "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם" (דברים ד, ד).

גדולה צעקה מכלן

שְׁנַעַתִּי אֵלֶיךָ וְתַרְפָּאֵנִי (ל, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ב' (דף יט:)] אמר רבי יהודה צעקה ושועה איזה הפרש ביניהם, אמר רבי יצחק אין שועה אלא בתפלה, שכתוב: "שְׁנַעַתִּי אֵלֶיךָ וְתַרְפָּאֵנִי", וכתוב: "שִׁמְעָה תַפְלִיתִי ה' וְשְׁנַעַתִּי הַאֲזִינָה" (תהלים

הַעֲלִיתָ מִן שְׂאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתִנִּי (מיוודי) מִיָּרְדֵי בֹרַח:
 ה זָמְרוּ לַיהוָה הַסִּדְרִי וְהוֹדוּ לְזִכְרִי קִדְשׁוֹ: ו כִּי
 רָגַע בְּאֵפוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנִי בְּעָרֵב יִלֵּן כְּכִי וְלִבְקָר רִנָּה:
 ז וְאַנִּי אָמַרְתִּי בְּשִׁלּוֹי בַּל אֲמוֹט לְעוֹלָם: ח יְהוָה הַיְהוָה
 בְּרִצּוֹנֶךָ הַעֲמַדְתָּה לְהַרְרִי עַז הַסַּתְרָת פְּנֵיךָ חַיִּיתִי
 נִבְהַל: ט אֱלֹהֵי יְהוָה אֶקְרָא וְאֵל אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן:
 י מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרִדְתִּי אֵל שְׁחַת חַיִּינֶךָ עָפַר חַיִּינֶיךָ
 אֶמְתֵּךְ: יא שְׁמַע יְהוָה וְחַנְּנֵי יְהוָה הַיְהוָה הַיְהוָה
 עֲזֹר לִי: יב הַפְּכֵת מִסַּפְדֵי לְמַחֹל לִי פִתְחַת שָׁקִי
 וְתֹאזְרֵנִי שְׂמַחָה: יג לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם יְהוָה
 אֱלֹהֵי יְהוָה לְעוֹלָם אֲמֵן:

זוהר תהלים

לט, יג), "אֱלֹהֵי ה' שְׁמַעֲתִי" (שם פח, יד), צעקה, שצועק ואינו
 אומר כלום, אמר רבי יהודה בעבור זה גדולה צעקה מכלן,
 שהרי צעקה בלב היא, ככתוב: "צַעַק לִבִּי אֶל אֲדֹנָי" (איכה ב,
 יח).

מזמור כִּשְׁמוֹשֵׁב וְאוֹמֵר - הַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה מְרֹאֵשׁ

לְמַעַן יִזְמְרֶךָ כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם (ל, יג): [זוהר - בראשית פ' בראשית (דף
 לו:ט)] רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (שם ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ עַת
 הַזְּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֶרְצָנוּ. הַנְּצַנִּים (נראו בארץ) -
 זְהוּ סוּד שֶׁל שֵׁשׁ דְּרָגוֹת [עליה והיא שביעית, ואלו הם שש דרגות, דרגת

לא א' לְמַנְצִיחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: ב' בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵי חֲסִיתִי
 אֵל אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם בְּצַדִּיקְתְּךָ פִּלְטַנִּי: ג' חַטָּה אֵלַי
 אֲזַנְךָ מִחַרָה הִצִּילֵנִי הָיָה לִי לְצוֹר מְעוֹז לְבֵית מְצוּדוֹת
 לְחַוְשֵׁי־עֵי: ד' כִּי סָלַעַי וּמְצוּדֹתַי אָתָּה וּלְמַעַן שִׁמְךָ תִּנְחַנְנֵנִי
 וּתְנַחֵלֵנִי: ה' הַנּוֹצִיאֵנִי מִרְשַׁת זֶז טָמְנֵנִי לִי כִּי אָתָּה מְעוֹזִי:
 ו' בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְדִיתָה אוֹתִי יְהוָה אֱלֹהֵי אִמִּי: ז' שָׁנֵאתִי הַשְּׂמֵרִים הַבְּלִי שָׁוָא וְאֲנִי אֵל יְהוָה אֱלֹהֵי
 בְּמַחְתִּי: ח' אֲגִלָּה וְאֲשַׁמְחָה בְּחַסְדְּךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת עֵינָי

== שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים ==

לעין רעה

בה' חסיתי וגו' (לא, ב): [שימוש תהלים לפרק לא]. לעין הרע. לחוש
 אותו על שמן זית ושם שלו הוא י"ה. י' מן בצדקתך פלטני, ה' מן
 "המיחלים לה'."

== זוהר תהלים ==

על ידי התורה והמצוות מקריבים את רוחם קרבנות לפני ה'
 בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר שמות פ' משפטים (דף קי"ט):]
 אֲשֶׁר־יִהְיֶה (ישראל) שִׁמְקָרִיבִים אֶת רוּחָם קָרְבָּנוֹת לִפְנֵי
 ה', ובכל לילה ולילה שרוחם היא העולה אליו, אם מעלה
 אותה בתורה ומצוה, בתורה שהיא עשׂר אמירות, שנתנו
 מהאות י' שבעשׂר דברות, מאותיות ה"ה. (כו', בששה) בְּשֵׁשׁ
 חֲמִשֵּׁי תוֹרָה כִּי, בְּרֵאשִׁית. חֲמִשָּׁה הֵם שֶׁנִּקְרְאוּ חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי
 תוֹרָה. שֵׁשִׁי נִקְרָא בְּרֵאשִׁית. וּבִמְחֻשְׁבָּה שֶׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ה"א, שְׁנַאֲמַר בּוֹ יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה. וְלֵאזוּהָ מְקוֹם עוֹלָה? לְכַתֵּר שְׁשֵׁם עֶלְת הָעֵלוֹת, מִפְּלֵא וּמִכְסָּה. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה מֵאֵן דְּסֻלִּיק לִיָּה בְּמַצָּוָה, דְּאִיָּהִי מִצּוֹת תְּפִלִּין, דְּבַהוֹן אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, דְּבַהוֹן שֵׁם יְהוָה י' - קָדֵשׁ לִי. ה' - וְהִיָּה כִּי יִבְיֵאָךְ. ו' - שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. ה' - וְהִיָּה אִם שְׁמוּעַ. בְּמַחְשָׁבָה. לְקַשֵּׁר אוֹתָהּ בְּיָד, שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיא י"ה וְכַלּוּלָה מִמְעֵשֶׂה שְׁהִיא ה'. וְדַבּוּר שְׁהִיא בִּינָה כְּלוּלָה ו' סְפִירוֹת. וּבְמַחְשָׁבָה, שְׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, יְהוָה. י"ד אוֹתִיוֹת, כְּחֻשְׁבוֹן יָד. וְנִרְמָזוּ בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת, וּבֵית הַתְּפִלִּין א', וְשִׁתִּי רְצוּעוֹת הָרֵאשׁ - שְׁבַע. שְׁשָׁנִי שִׁינִיין תְּשַׁע, וְקַשֵּׁר הָרְצוּעָה עֶשֶׂר. וְאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת הֵיךְ - הָרִי י"ד, יָד הַשְּׂכִינָה, יָד יְהוָה. בְּשִׁבְלֵהָ נֶאֱמַר, (שם לא) בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו'. הָרוּחַ נִפְקָדָה לִיְהוָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד אֵלָיו לְקַבְּלוֹ לְשִׁכְנָה, וְשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנָתוֹ. וּמִי גוֹרֵם אֶת זֶה? מִי שֶׁכָּל מַצָּוָה וּמַצָּוָה מַעֲלָה שְׂכִינָה אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

כָּל אָדָם מוֹשִׁיב פְּקֻדוֹנוֹ בְּכָל לַיְלָה וְטוֹעֵם טַעַם הַמּוֹת בְּלֵילָה

בְּיָדָךְ בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): זוהר - במדבר - פ' במדבר (דף ק"ט.) אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, כְּתוּב (תהלים לא) בְּיָדָךְ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָהּ אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת. יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בְּפָסוּק הַזֶּה. רְאִיתָם מִי שֶׁמִּפְקִיד דְּבַר בִּיָּדִי הַמְּלָךְ? אֵלָּא, וְדַאי אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ וְלֹא חוֹטֵא לְפָנָיו. בֹּא

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ראה, כִּינּוֹן שְׁנִכְנַס הַלֵּילָה, עֵץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, וְעֵץ הַחַיִּים מִסְתַּלֵּק לְמַעְלָה לְמַעְלָה. וְכִינּוֹן שְׁעַץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם לְבָדוֹ, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם טוֹעֲמִים טַעַם מוֹת. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שְׁאוּתוֹ עֵץ גֹּרָם.

וְהָאָדָם צָרִיף לְהַקְדִּים וְלְהַפְקִיד בְּיָדוֹ אֶת נַפְשׁוֹ בְּפַקְדוֹן, כְּפַקְדוֹן שֶׁל אָדָם שְׁנוֹתָן פַּקְדוֹן לְאַחַר. שְׂאֵף עַל גֵּב שֶׁהוּא הַתְּחִיב אֵלָיו יוֹתֵר מֵאוֹתוֹ פַּקְדוֹן - לֹא כְּדַאי לְהֶאָחֹז בּוֹ, הוֹאִיל וְהַפְקָדוֹן נִמְסַר לוֹ, וְאִם יִסְרַב בּוֹ - וְדַאי נִבְדָּק אַחֲרָיו, שְׂאִין הוּא מְזַרַע קֶדֶשׁ וְלֹא מִבְּנֵי הָאָמוּנָה. כִּף אוֹתוֹ עֵץ, בְּנֵי אָדָם מְקַדִּימִים וְנוֹתְנִים לוֹ פַּקְדוֹן נַפְשָׁם, וְלוֹקַח כָּל נִשְׁמוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם. וְכֻלָּם טוֹעֲמִים טַעַם מוֹת, מִשׁוֹם שְׁזָה עֵץ הַמּוֹת הוּא. וּמִשׁוֹם שְׁכָּל נַפְשׁוֹת אֱלֹהִים, אֵף עַל גֵּב שְׁכָלָם הַתְּחִיבוּ לוֹ, וְלֹא כְּדַאי הוּא לְהִשְׁיֵב הַפַּקְדוֹן לְאָדָם. אֲלֵא כִּינּוֹן שְׁכָלָם נִמְסְרוֹ לוֹ בְּפַקְדוֹן, מִחֲזִיר כָּל הַפַּקְדוֹנוֹת לְבַעֲלֵיהֶם.

בֵּא רֵא, לֹא כְּדַאי לַעֲץ הַמּוֹת הַזֶּה לְהַחֲזִיר פַּקְדוֹנוֹ לְאָדָם אֲלֵא בְּשַׁעַף שְׁעַץ הַחַיִּים מִתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם. וּמִתִּי מִתְּעוֹרֵר אוֹתוֹ עֵץ חַיִּים? בְּשַׁעַף שְׁעוֹלָה הַבְּקָר. וְאֵז, כִּינּוֹן שְׁזָה מִתְּעוֹרֵר בְּעוֹלָם, כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם חַיִּים, וּמִשְׂאִיר וּמִחֲזִיר אוֹתוֹ עֵץ הַמּוֹת כָּל הַפַּקְדוֹנוֹת שֶׁהַפְּקָדוֹ אֲצִלוֹ, וְהוֹלֵךְ לוֹ. מָה הַטַּעַם הֵם חַיִּים? מִשׁוֹם שְׁאוּתוֹ עֵץ הַחַיִּים גֹּרָם. וְאִם תֹּאמַר, הֲרֵי בְּנֵי אָדָם רַבִּים הֵם מִתְּעוֹרְרִים בְּלֵילָה בְּעוֹד שְׁעַץ הַמּוֹת שׁוֹלֵט? אֲלֵא וְדַאי אוֹתוֹ עֵץ הַחַיִּים עוֹשֶׂה אֶת זֶה. מָה הַטַּעַם? מִשׁוֹם שְׁכָתוּב (תהלים יד) לְרֵאוֹת הַיָּם מִשְׁכִּיל דָּרַשׁ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אֶת אֱלֹהִים. וְלֹא יִהְיֶה פִתְחוֹן פֶּה לְאָדָם שְׂיֹאמֶר: אֲלֹמֶלֶא
שֶׁלֹּטְתִי בְנַפְשִׁי בְלִילָה, הִיִּיתִי מְשִׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי
יְהוֹנָדָה, זֶה בִּישׁוּרְאֵל בְּיַדִּי, וְכֵן הוּא! אֲבָל בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם
שְׂרָאִינוּ כְּזֶה, מֶה הַטַּעַם? אָמַר לוֹ: יֶפֶה מֶה שְׂאִמְרָתָּ.

בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי

בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר במדבר – פ' פנחס (דף רכ"ב):]
וְכִמוֹ שֶׁנֶּחַ שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה בְּשִׁלְחֹתוֹ, גַּם כֵּן שְׁלַח
נִשְׁמָה בְּאָדָם, רוּחוֹ בְּשִׁלְחֹתוֹ, וְלִכֵּן צָרִיךְ אָדָם לְהַפְקִיד
אוֹתָהּ בַּמַּלְכָּה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים לא) **בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי**. וְאִם
הֵיא אֲסוּרָה בַּחֲטָיִי הַגּוֹף וּבִיַדִּי חִילוֹת יֵצֵר הָרַע, מֶה כְּתוּב?
בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָה אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת.

הַקַּב"ה מוֹשִׁיב הַפְּקֻדוֹן לְאָדָם בְּכָל עֵת אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מוֹלְכֵךְךָ
בְּיַדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו' (לא, ו): [זוהר חדש-מדרש רות (דף קח):]
וּתְקַרְאָנָה לוֹ הַשְּׁכֵנוֹת שֶׁם לֵאמֹר יֵלֵד בֵּן לְנַעֲמִי (רות
ד). חֲכָמִים פּוֹתְרִים הַפְּסוּק בְּזֶה שְׁכַתּוּב (שמות כב) אִם חָבֵל
תִּחַבֵּל שְׁלֵמֶת רַעַף עַד בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ תִּשְׁיַבְנוּ לוֹ. הַפְּסוּק הַזֶּה
בְּנִשְׁמָה שֶׁל אָדָם מְדַבֵּר בְּזֶה הָעוֹלָם. (ובגופו כשהולך לבית עולמו,
בְּנִשְׁמָה בּוֹזֵה הָעוֹלָם) מְלַמֵּד שֶׁנִּשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם יוֹצֵאת בְּכָל לַיְלָה
וְלַיְלָה, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשְׁכֵּן אוֹתָהּ, וְלִמְחַרְתָּהּ מוֹשִׁיב
אוֹתָהּ לְחִיקוֹ שֶׁל אָדָם. לְפִיכֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְהַפְקִיד נִשְׁמָתוֹ
לְיוֹצְרוֹ, וְקוֹרֵא פְּסוּק אֶחָד שֶׁל רַחֲמִים, כְּגוֹן (תהלים לא) **בְּיַדְךָ
אֶפְקִיד רוּחִי פְּדִיתָ אוֹתִי ה' אֵל אֱמֶת**. וְהוֹאִיל וְהֵיא בְּפְקֻדוֹן –

יִדְעַתָּה בְּצָרוֹת נַפְשִׁי: ט וְלֹא הִסְגַּרְתָּנִי בְּיַד אוֹיֵב הַעֲמֹדֶתָ
 בְּמִרְחֹב רִגְלִי: י חָנְנֵנִי יְהוָה: יא כִּי צָר לִי עָשָׂשָׁה
 בְּכַעַס עֵינֵי נַפְשִׁי וּבְטָנִי: יב כִּי כָלוּ בְּיָגוֹן חַיִּי וְשִׁנּוֹתַי
 בְּאַנְחָה כָּשָׁל בְּעֲזוֹנֵי בָחִי וְעֲצָמֵי עֲשִׂשׂוּ: יג מִפֶּלַע צָרְרֵי
 חַיִּיתִי חֲרַפְּהָ וּלְשִׁבְנֵי מָאֵד וּפְחָד לְמִיִּדְעֵי רָאִי בַחֲזוֹן נְדָדוּ
 מִמֶּנִּי: יד נִשְׁפַּחְתִּי בְּמַת מֶלֶךְ חַיִּיתִי בְּכָלִי אֲבֹד: יו כִּי
 שָׁמַעְתִּי דְּבַת רַבִּים מָגוּר מִסְּכִיב בְּהוֹסְדָם יַחַד עָלַי
 לְקַחַת נַפְשִׁי וְמָמוֹ: טז וְאַנִּי עָלֶיךָ בְּטַחְתִּי יְהוָה: יז
 אֲמַרְתִּי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אַתָּה: יח בְּיָדְךָ עֲתַתִּי הִצִּילֵנִי מִיַּד
 אוֹיְבֵי וּמִרְדְּפֵי: יט הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי
 בְּחֶסֶדְךָ: יי יְהוָה: ייא אֵל אֲבוֹשָׁה כִּי קָרָאתִיךָ וּבִשׁוּ
 רְשָׁעִים יִדְמוּ לְשֵׂאוֹל: ייב תֵּאֱלַמְנָה שִׁפְתֵי שִׁקָּר הַדְּבָרוֹת

זוהר תהלים

אף על פי שהיא מחייבת בכמה חובות, הקדוש ברוך הוא
 משיב אותה לחיקו של אדם. כענין זה צריך להתנהג במדותיו
 של הקדוש ברוך הוא וללכת בדרךיו, שכתוב (דברים כח) והלכת
 בדרךיו. שהרי נשמתו פקדון בידו, שהיא מתחת כסא הכבוד,
 והוא נוצר מטפה סרוחה. הרי פקדון נשמתו בידו. וכתוב אם
 חבל תחבל שלמת רעה, אם חבלת מעשיך ולכלכת נשמתך,
 שהוא מאור לבושו של הקדוש ברוך הוא, שהוא רעה ורע
 אביך - עד בא השמש, כשיגיע זמנו להפטר מהעולם, תשיכנו
 לו, שכתוב (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. תנה

עַל צְדִיק עֲתַק בְּגִבּוֹת וְבוּז: כ מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ
 לִירְאֵיךָ פְּעֻלֹת לַחַסִּים בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם: כא תַּסְתִּירֵם
 בְּסֶתֶר פְּנֵיךָ מֵרַכְסֵי אִישׁ תַּצְפִּינֵם בְּסֶכֶה מְרִיב לְשָׁנוֹת:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לו כְּמוֹ שֶׁנִּתְנָה לְךָ. אִם חָבַל תַּחְבֵּל. אִם חָבַל אָדָם מַעֲשִׂיו,
 לְאַחַר כֵּן כְּשֶׁהִגִּיעַ שְׁעֵתוֹ, מֵרַב חוֹבוֹתָיו לְקוֹנוֹ, חוֹבֵל אֶת שְׁלוֹ
 וְנוֹטֵל נִשְׁמָתוֹ.

צדיקים העולים מן העולם הזה לרחץ עצמם בגן עדן

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ וְגו' (לא, כ): [הקדמת
 הזוהר-בראשית (דף 117)] פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים לא) מָה
 רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ וְגו'. כִּמָּה הוּא הַטּוֹב הָעֲלִיּוֹן
 וְהַנִּכְבָּד שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְבְנֵי אָדָם לְאוֹתָם
 צְדִיקִים עֲלִיּוֹנִים יֵרְאִי חֵטָא שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כְּשֶׁנִּכְנָסִים
 לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם. לֹא כְּתוּב טוֹבָךָ, אֶלֶּא רַב טוֹבָךָ. וְמִי הוּא (שם קמה)
 זָכַר רַב טוֹבָךָ יִבְיעוּ. וְזֶהוּ עֲנֵג הַחַיִּים שֶׁשׁוֹפְעִים מִהָעוֹלָם הַבָּא
 לְחַי הָעוֹלָמִים, שֶׁהוּא זָכַר רַב טוֹבָךָ. וְדָאֵי הוּא (ישעיה סג) וְרַב
 טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְגו'.

עוֹד מָה רַב טוֹבָךָ, כָּאֵן נִחְקַק סוּד הַחֲכָמָה, וְכָל הַסּוּדוֹת
 נִכְלָלוּ כָּאֵן. מ"ה - כְּמוֹ שְׁבַּאֲרֵנוּ. רַב - זֶה הָעֵץ
 גָּדוֹל וְחֲזָק, מִשׁוּם שֶׁיֵּשׁ אֵילָן אַחַר קֶטֶן מִמֶּנּוּ, וְזֶה הוּא
 גָּדוֹל וּמְכֻנְסוֹ לְרוּם הָרְקִיעִים. טוֹבָךָ - זֶה הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא
 בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן. אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאֵיךָ - מִשׁוּם שֶׁגִּזַּז אוֹתוֹ
 לְצְדִיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

פְּעֻלָּתָּהּ - זֶה גֵן הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, שְׁכָתוֹב (שמות טו) מְכוּן לְשִׁכְתָּהּ פְּעֻלָּתָּהּ. וְזֶהוּ פְּעֻלָּתָּהּ לַחֹסִים בָּךְ. נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם - זֶה גֵן הָעֵדֶן שְׁלֵמָטָה שְׁכַל הַצְּדִיקִים עוֹמְדִים שָׁם בְּרוּחַ, שְׁנַתְּלִבְשָׁה בְּלְבוּשׁ יָקָר כְּצוּרָה וּדְיוֹקָן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶהוּ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, בְּאוֹתָהּ צוּרָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם שְׁבָעוֹלָם הַזֶּה, וְנִמְצְאִים שָׁם וּפּוֹרְחִים בְּאֹוִיר וְעוֹלִים לְתוֹךְ יְשִׁיבַת הָרְקִיעַ בְּאוֹתוֹ גֵן הָעֵדֶן שְׁלֵמָעֲלָה. וּפּוֹרְחִים וְרוֹחְצִים בְּטֵלֵי נְהָרוֹת אֶפְרָסְמוֹן טְהוֹר, וְיוֹרְדִים וְשׁוֹרִים לְמָטָה. וְלִפְעָמִים נִרְאִים נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם נְסִים כְּמוֹ מְלָאָכִים עֲלִיוֹנִים, כְּמוֹ שְׂרָאִינוּ עֲכָשׁוּ אֶת אוֹר הַמָּאוֹר הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא זָכִינוּ לְהִסְתַּכֵּל וְלִדְעַת בְּסוּדוֹת שֶׁל חֻכְמָה יוֹתֵר.

מָה רַב טוֹבְךָ - זֶה אוֹר ראשון שֶׁגָּנַז הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִירְאִיךָ - לַצְּדִיקִים

מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, כ): זוהר - בראשית פ' בראשית (דף טו.ו.) אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, שְׁלֹא יִמְצָא בּוֹ רַתְּחָה. כְּתוּב כָּאֵן כִּי טוֹב, וְכְתוּב שָׁם (במדבר כד) כִּי טוֹב בְּעֵינֵי ה' לְבָרֶךְ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְסוּף הַפְּסוּק [מוכיח] - וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ. וְלִכֵּן לֹא נִמְצְאָה בּוֹ רַתְּחָה, וְאֵף עַל גַּב שְׁשַׁתֵּף אוֹתָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאָחֵד.

בֵּא רְאֵה, הָאוֹר עֲלִיּוֹן לְהִיּוֹת מְאִיר הָאוֹר הַזֶּה, וּמְאוֹתוֹ אוֹר שְׁמִחָה לְכָל בּוֹ. וְהוּא יְמִין לְהַתְּעַטֵּר חֻקֵּיכוֹתַי [חוקיו]

== זוהר תהלים ==

חֲקוּקִים יַחַד אֶתוֹ, וְהָרִי נֶאֱמַר. כְּתוּב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ
אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ. מָה רַב טוֹבְךָ - זֶה אֹר
רֵאשׁוֹן שְׁגָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לִירְאֶיךָ - לְצַדִּיקִים, שְׁהֵם
יֵרְאִי חֲטָא כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ.

הָאֹר הַגְּדוֹל אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהִסְתַּכַּל בּוֹ גְּנוּזוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא

מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ וְגו' (לא, כ): [זוהר ח"א פ'
בראשית (דף 99 מו). השלמה מהשמטות סימן לז] וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אֹר, וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר כִּי טוֹב. וְלִקַּח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָאֶחָד
וְגָנוּזוֹ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא, שְׁכָתוּב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ
אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאֶיךָ פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ נֶגֶד בְּנֵי אָדָם. מְלַמֵּד
שְׁאֹר הָרֵאשׁוֹן אֵין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהִסְתַּכַּל בּוֹ, שְׁכָתוּב וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה,
רָאָה טוֹב מְאֹד מְזַהֵר וּבֹהֵר.

וְלִקַּח מְאֹרוֹ הַטּוֹב, וְכֻלָּל שְׁלֵשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת הַחֲכָמָה,
וּנְתַנּוּ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְהִינּוּ שְׁכָתוּב (משלי ד) כִּי לִקַּח טוֹב
נִתְתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אֵל תַּעֲזוּבוּ. הָיִי אוֹמֵר: אוֹצְרָה שֶׁל תּוֹרָה
שְׁבַעַל פֶּה. וְאֵמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִם יִשְׁמְרוּ זֹאת הַמְּדָה
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁזֹאת הַמְּדָה נִחְשָׁבֶת בְּכֻלָּל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִיא
תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, יִזְכּוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא הַטּוֹב הַגְּנוּזוֹ.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ומה הוא עזו של הקדוש ברוך הוא? שכתוב (חבקוק א) ונגה כאור תהיה. עתיד הנגה שנלקח מהאור הראשון להיות כאור, אם יקמו בני התורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. וכתוב (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטש תורת אמן, וכתוב (חבקוק א) וקרנים מידו לו, ושם חביון עזה. ומהו חביון עזה? אלא אותו האור שגנו והחביא, שנאמר צפנת ליראיך. וזה שנשארו לנו - פעלת לחוסים בך, אותם שחוסים בצלך בעולם הזה ושומרים תורתך ומקימים מצוותיך, ומקדשים שמך הגדול ומיחדים בסתר ובגלוי, שנאמר נגד בני אדם.

אמר רבי רחומאי, מלמד שהיא אורה לישראל, ותורה אורה, שנאמר (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ואמר נר - זו מצוה, ומצוה - זו תורה שבעל פה. אור - זה תורה שבכתב. אלא מתוך שכבר נתקיים האור, קורא לו אור. משל למה הדבר דומה? לאדם צנוע בספי הבית, אף על פי שיום הוא ואור גדול בעולם, אין אדם רואה בתוך ביתו אלא אם כן הכניס בו נר. נר - תורה שבעל פה. אף על פי שהיא נר, צריכה לה תורה לפרק קשיוותיה ולבאר סודותיה, ומי הוא? יראת ה', זה האור הראשון.

שאמר רבי מאיר, מהו שכתוב ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, ולא אמר לו ויהי כן? מלמד שהאור ההוא גדול, ואין כל ברירה יכולה להסתכל בו, גנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים לעתיד לבא, והיא מדת כל סחורה שבעולם,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

והוא כח אבן יקרה שקורין סחרת ודר. ועל מה היא מדת דר? אלא מלמד שלקח הקדוש ברוך הוא מזיוה אחת מאלפים, ובנה ממנה אבן יקרה נאה ומקשטת, וכלל בה כל המצוות.

מעשי האבות והנהגתם והשפעתם לכל הדור

בא אברהם ובקש כחו לתת לו, נתנו לו אבן יקרה זו ולא רצה אותה. זכה ונטל מדתו, שנאמר (מ"כה ז) תתן אמת ליַעקב חסד לאברהם. בא יצחק ובקש כחו, ונתנו לו ולא רצה בה. זכה ונטל מדתו, שהיה מדת הגבורה, דהינו הפחד, שכתוב (בראשית לא) וישבע יַעקב בפחד אביו יצחק.

בא יַעקב ורצה בה ולא נתנוהו לו. אמר לו, הואיל ואברהם מלמעלה ויצחק למטה, אתה תהיה באמצע ותכלל שלשתם, שכתוב תתן אמת ליַעקב. ומהו האמצע? הינו שלום, והרי כתוב תתן אמת ליַעקב? אמת ושלום הם אחד, כמו שנאמר (אסתר ט) דברי שלום ואמת, (ישעיה לט) כי יהיה שלום ואמת בימי, והינו שכתוב (שם נח) והאכלתיך נחלת יַעקב אביך. דהינו נחלה גמורה שיש לו החסד והפחד והאמת והשלום. ולפיכך אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.

אבן מאסו – אברהם ויצחק, שבנו את העולם, היתה עתה לראש פנה. ולמה מאסו בה, והלא נאמר (בראשית כו) יַעקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמתי מצותי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

חֲקוּתִי וְתוֹרָתִי? מַה זֶה מְשַׁמְרָתִי? אָמְרָה מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יְמֵי הַיּוֹת אֲבָרְהֶם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שֶׁהָרִי אֲבָרְהֶם עִמָּד שֵׁם בְּמִקְוָמִי. וַיִּשְׁמַר מְשַׁמְרָתִי – בְּמִדָּה זו הִיִּתָּה מְלֹאכְתִּי, שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאֶפְלוּ נִתְחַיְבוּ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבֶם וּמְבִיא בְלִבְכֶם לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהֶם, וְכָתוּב (שם כא) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שֶׁבַע. סֵדֵר לְחַמּוֹ וּמִימֵיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהָיָה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עַבְדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהָיָה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בָּאִים וְשָׁבִים.

וּמַנִּין לָנוּ שְׂאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה? שֶׁנֶּאֱמַר (שם יח) הַמְכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהֶם, וְאֲבָרְהֶם הָיוּ יְהִיָּה וּגּוֹמֵר. אֲלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֵׁר לוֹמַר שְׁלֵא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יִכְלוּ לְהַנְצִיל? אֲלֵא זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכַּאֲן אָמְרוּ, בָּא לְטָהֵר – מְסִיעֵינן אוֹתוֹ. בָּא לְטָמֵא – פּוֹתְחִים לוֹ. מַה זֶה פּוֹתְחִים לוֹ? אוֹתָם הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתֵי חֲקוּתִי וְתוֹרָתִי – אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ, אֲשַׁמֵּר מִצּוֹתֶיהָ. מַה זֶה תוֹרָתִי? אֲלֵא אֶפְלוּ הוֹרָאוֹת וּפְלִפּוּלִים שְׁמוּרִים לְמַעַלָּה הוּא יָדַעַם וּפְלִפֵּל וְקִיָּמָם. וּמַה זֶה מְשֵׁם רוּעָה אֲכֵן יִשְׂרָאֵל? הַיּוֹי אוֹמֵר, צְדָק הָעֲלִיּוֹן. וּמַהוּ הָאוֹר הַגָּדוֹל הַצָּפוֹן? וְהִינּוּ סִחְרָת. וְהָאֲכֵן שְׁדָרָה לְמִטָּה הַיְמָנָה נִקְרָאת דָּר, וּמַה הוּא? מִיָּדוּ לוֹ, הִינּוּ חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין: [נע"כ מההשמטות].

השֹׁכֵר הָרַב טוֹב הַצִּפּוֹן לְעוֹלָם הַבָּא

מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַתְּ לִירְאִיהָ וְגו' (לא, כ): נזוהר - בראשית פ'
 בראשית (דף טז.) [[וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם. רַבִּי
 אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָהּ אֲשֶׁר צִפְנַתְּ לִירְאִיהָ
 פְּעֻלַּת לַחֹסִים בָּהּ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם. בֵּא רְאֵה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בְּרָא אָדָם בְּעוֹלָם וְהִתְקִין אוֹתוֹ לְהִיּוֹת שָׁלֵם בְּעִבּוּדוֹתוֹ וְלִתְקַן
 אֶת דְּרָכָיו כְּדֵי שְׂזַכֶּה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן שְׁגָנוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה טז) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ
 יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ.

מָה זֶה שְׂאֵנו אֹמְרִים בְּכָל יוֹם - הָעוֹלָם הַבָּא

מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַתְּ לִירְאִיהָ וְגו' (לא, כ): נזוהר - בראשית פ'
 בראשית (דף טז.) - הַשְּׁלֵמָה מִהַשְּׁמֻטוֹת (סימן ט"ל) יֵשֵׁב רַבִּי בְּרַכְיָה
 וּדְרַשׁ, מָה זֶה שְׂאֵנו אֹמְרִים כָּל יוֹם הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יוֹדְעִים
 מָה אָמַר, הָעוֹלָם הַבָּא מִתְרַגֵּם עֲלֵמָא דְאַתִּי (העולם הבא), מִלְּמַד
 שְׁקָדָם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם עָלָה בְּמַחְשְׁבָה לְבְרָא אֹר גְּדוֹל לְהָאִיר,
 וְנִבְרָא אֹר גְּדוֹל שְׂאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְשַׁלֵּט בּוֹ. צִפְּהָ
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאִינָם יְכוּלִים לְסַבְּלוֹ, לְקַח שְׂבִיעֵי וְשֵׁם
 לָהֶם בְּמִקְוָמוֹ, וְהִשְׁאָר גָּנוּז לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. אָמַר, אִם
 יִזְכּוּ בְּזֶה הַשְּׂבִיעֵי וְיִשְׁמְרוּהוּ - אֶתֵּן לָהֶם זֶה לְעוֹלָם אַחֲרוֹן,
 וְהֵינּוּ שְׂכָתוֹב הָעוֹלָם הַבָּא, שְׂכָבָר בָּא מִקְדָּם שְׁשֵׁת יָמֵי
 בְּרֵאשִׁית. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָהּ אֲשֶׁר צִפְנַתְּ
 לִירְאִיהָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים בָּהּ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם: ע"כ מִהַשְּׁמֻטוֹת.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כָּל מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם
הַבָּא וַיַּחֲשֵׁב לוֹ כְּאִלוּ בְנֵה עוֹלָמוֹת

מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, ט): [זוהר -
בראשית פ' בראשית (דף מ.ח.)] וּבְמָה יִזְכֶּה הָאָדָם לְאוֹתוֹ
הָאוֹר? בַּתּוֹרָה. שְׁפָל מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה בְּכָל יוֹם,
יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא, וַיַּחֲשֵׁב לוֹ כְּאִלוּ בְנֵה
עוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בַתּוֹרָה נִבְנְהָ הָעוֹלָם וְנִתְקַן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(משלי ג) ה' בְּחֻכְמָה יִסַּד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, וְכָתוֹב
(שם ח) וְאֶהְיֶה אֲצִלוֹ אֲמוֹן וְאֶהְיֶה שְׁעִשׂוּעִים יוֹם יוֹם. שְׁפָל
מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בָּהּ, מִתְקַן עוֹלָמוֹת וּמְקִיִּים אוֹתָם.

וּבֵּא וּרְאֵה, בְּרוּחַ עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם
וּבְרוּחַ הוּא עוֹמֵד, רוּחַ שֶׁל אֱלוֹ שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה,
וְכָל שְׁפָן רוּחַ שֶׁל הֶבֶל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן. מָה רַב
טוֹבָךָ - זֶה הַטוֹב שֶׁנִּגְנְזוּ. לִירְאִיךָ - לְאוֹתָם יִרְאֵי חֹטָא.
פְּעֻלַת לְחוּסִים כֶּךָ - מָה זֶה פְּעֻלַת? זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.
רַבִּי אָבָא אָמַר, זֶה גֵן עֵדֵן, שֶׁהָרִי בְּאֲמֵנוֹת עֲשֵׂה אוֹתוֹ
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה, לְחַזֵּק בוֹ אֶת
הַצְּדִיקִים. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לא) פְּעֻלַת לְחוּסִים כֶּךָ נִגְד
בְּנֵי אָדָם. שֶׁהָרִי הוּא נִגְד [בני] אָדָם, וְהָאֲחֵר נִגְד עֲלִיוֹנִים
קְדוּשִׁים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, גֵּן הָעֵדֵן לְמַעְלָה וְנִגְד בְּנֵי
אָדָם הוּא, [ואפלו האחר הוא נגד בני אדם] לְהִתְכַנֵּס בוֹ צְדִיקִים
שְׁעוֹשִׂים רְצוֹן רַבּוֹנָם.

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

**נָגַד בְּנֵי אָדָם - שְׁהָרִי בְּאִמְנוֹת הַזֶּה שְׁנַעֲשֶׂתָה בְּאוֹר הַזֶּה הַצֶּפּוֹן
עוֹמְדִים בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם וְקִיּוּמָם נִהְיָה**

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ וְגו' (לא, כ): [נוהר - שמות 9'
פוקודי (דף ר"כ):] **רַבִּי יוֹסִי פָתַח, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר
צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַּת לַחֲוֹסִים בְּךָ נָגַד בְּנֵי אָדָם. מָה רַב טוֹבְךָ,
כַּמָּה יֵשׁ לָהֶם לְבַנְי אָדָם לְהִסְתַּכַּל וְלְדַעַת בְּדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם יוֹצֵא קוֹל וּמְכַרְזֵי וְאוֹמֵר:
הִשְׁמְרוּ בְּנֵי הָעוֹלָם, סִגְרוּ דְלִתּוֹת הַחֲטָאִים, הִסְתַּלְקוּ מִהַרְשֵׁת
שְׁתּוּפְסֵת טָרָם יִתְפָּסוּ רַגְלֵיהֶם בְּרִשְׁת הַזֶּה. הַגְּלַגֵּל סוֹבֵב
תְּמִיד, עוֹלָה וְיוֹרֵד. אוֹי לְאוֹתָם שְׂדוּחִים רַגְלֵיהֶם מִתּוֹךְ
הַגְּלַגֵּל, שְׁהָרִי נוֹפְלִים לְתוֹךְ הָעַמָּק שֶׁטְמוֹן לְאוֹתָם רִשְׁעֵי
הָעוֹלָם.**

**אוֹי לְאוֹתָם שְׁנוּפְלִים וְלֹא יְקוּמוּ, וְלֹא יֵאָרוּ בְּאוֹר הַגְּנוּז
לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא,
שְׁכַמָּה מְאוֹרוֹת גְּנוּזִים לָהֶם, כַּמָּה עֲדוּנִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם
טְמוּנִים לָהֶם, שְׁכַתּוֹב מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ. מָה
רַב טוֹבְךָ, הָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁזָהוּ אוֹר הַגְּנוּז לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא,
שְׁכַתּוֹב (בראשית א) וַיְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וְכַתּוֹב (תהלים
139) אוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׁמַחָה. וְעַל זֶה מָה רַב טוֹבְךָ.**

**כַּתּוֹב כֵּן מָה רַב טוֹבְךָ, וְכַתּוֹב שֶׁם וַיְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר
כִּי טוֹב. אֲשֶׁר צִפְנַתָּ, מִשּׁוּם שֶׁהִסְתַּכַּל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּאוֹתוֹ הָאוֹר וְהִסְתַּכַּל בְּאוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁעֲתִידִים**

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לחטא בעולם, ונגזו את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שנתבאר.

פְּעֻלָּתָּהּ, בראשונה צפנת, ואחר כך פעלת. אלא צפנת, כמו שנאמר. פעלת, בשביל אותו האור הגנוז בו עשה הקדוש ברוך הוא את אמנות העולם. מנין לנו? שכתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, כתוב בבראם, ואותו אור של אברהם גזו אותו הקדוש ברוך הוא, ובו עשה אמנות העולם, שכתוב פעלת לחוסים בך, לאותם שיושבים תחת צלו של הקדוש ברוך הוא.

נגד בני אדם, שהרי באמנות הזו שנעשתה באור הזה עומדים בני אדם בעולם וקיומם נהיה. אף על פי שהוא גנוז, בני האדם עומדים בו בעולם הזה. פעלת, את אמנות העולם הזה שבו נעשה הכל בחשבון. אמנות העולם כמו אמנות המשכן, שהוא אמנות כמו של העולם, והרי בארנו.

בזמן שנברא העולם אותו האור היה עומד ומאיר מראש העולם לסופי העולם

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו' (לא, כ): [זוהר ויקרא – פ' אמור (דף פ"ט)]. אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם.

רבי יהודה פתח, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. מה רב טובך, כמה עליון ונכבד אותו האור העליון שנקרא טוב, שכתוב וירא אליהם את האור פי טוב, וזה

== זוהר תהלים ==

הוא האור הגנוז, שבו עושה הקדוש ברוך הוא טוב בעולם, ולא מונע אותו בכל יום, מכיון שבו מתקים העולם ועומד עליו. אשר צפנת ליראיך, ששנינו, אור עליון עשה הקדוש ברוך הוא כשברא את העולם, וגנז אותו לצדיקים לעתיד לבא. זהו שכתוב אשר צפנת ליראיך.

פַּעֲלַתְּ לחוסים בך. פעלת, בזמן שנברא העולם אותו האור היה עומד ומאיר מראש העולם לסופי העולם. כשהסתכל הקדוש ברוך הוא באותם הרשעים שעתידיים לעמד, גנז את אותו האור, שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. ועתיד להאיר לצדיקים לעולם הבא, וזה הוא אשר צפנת ליראיך, וכתוב (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. צא וראה מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא במה שהוא מכה - בו נותן רפואה!!

מָה רַב טוֹבָךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאֶיךָ וְגו' (לא, כ): נוהר במדבר - פ' שלח לך (דף קע"ג): מהו ופעלתו? אלא כמו שכתוב,

(תהלים לא) מה רב טובך וגו', פעלת לחוסים בך. זהו פעלתו. נגד בני אדם מה זה? אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מה זה אשר צפנת? וכי מי יגזל ויטל מידו מה שהוא רוצה לתת, שכתוב צפנת? אלא צא וראה מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא. במה שהוא מכה - בו נותן רפואה. במה מכה? בשמאל. בימין מקרב ובשמאל מכה. במה שמכה - בו נותן רפואה לעולם. כתוב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מכה, שמשם יוצאים כל

כב ברוך יהוה הוא כי הפליא חסדו לי בעיר מצור:
 כג ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול
 תחנוני בשועי אליך: כד אהבו את יהוה הוא כל
 חסדיו אמונים נצר יהוה הוא ומשלם על יתר עשה
 גאון: כה חזקו ויאמין לבבכם כל המיחלים ליהוה הוא:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

הדינים וכל הגזרות הקשות - ובו שורה כל שָׁכַר טוב וְכַל טוב
 שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא לַתַּת לְיִשְׂרָאֵל. לְעֵתִיד לְבֹא קוֹרָא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא לְצַפּוֹן וְיֹאמַר לוֹ: בְּךָ נִתְּתִי כָל טוֹב וְכָל
 שָׁכַר טוֹב לְבָנֵי שְׁסָבְלוּ כְּמָה רַעוּת בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל קִדְשׁת
 שְׁמִי, תֵּן שְׁכָרִים טוֹבִים שְׁנַתְּתִי בְּךָ.

”אֲהָבּוּ אֶת ה' כָּל חַסְדֵי אֱמוּנִים נֹצֵר ה'” (לא, כד): [זוהר תורה; זוהר
 חלק ג' דף 97.197]. אמר רבי יוסי מה זה שכתוב: ”כִּי שְׁתִּים
 רַעוּת עָשָׂה עִמִּי אֲתִי עָזְבּוּ מְקוֹר מִים חַיִּים לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת
 בְּאֵרוֹת נְשָׁבְרִים” (ירמיהו ב, ג), ”אֲתִי עָזְבּוּ מְקוֹר מִים חַיִּים”, זה הוא
 שאין רוצים לקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעניית אמן, ומה
 עונשו, על זה כתוב ”לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֵרוֹת נְשָׁבְרִים”,
 שיוורדים לגיהנם מדרגה אחר מדרגה, עד שיוורדים לאבדון
 שנקרא תחתית, ואם הוא מקדש שמו של הקדוש ברוך הוא
 לכוון באמן כראוי, הוא יעלה מדרגה אחר מדרגה להתענג
 מאותו עולם הבא שנמשך תמיד ואינו פסוק, זהו שכתוב:
 ”אֱמוּנִים נֹצֵר ה' וּמְשַׁלֵּם עַל יִתֵּר עֲשֵׂה גְאוֹן.”

לב « לְדוֹד מְשֻׁכֵּל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִשַׁע בְּסוּי חַטָּאָה:

שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים

לבקשת רחמים

אשרי נשוי פשע וגו' (לב, א): [שימוש תהלים לפרק לב]. טוב לבקש רחמים אמור אותו בכל יום אחר תפלתך.

זוהר תהלים

משכיל דרגא אחת מעשור מיני שבח

לְדוֹד מְשֻׁכֵּל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִשַׁע בְּסוּי חַטָּאָה (לב, א): [זוהר בראשית פרשת נח (דף ע"א.)] וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ. רַבִּי חִזְקִיָּה פָתַח, (תהלים לב): לְדוֹד מְשֻׁכֵּל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִשַׁע בְּסוּי חַטָּאָה. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ, אָבֵל פְּסוּק זֶה נִתְבָּאָר בְּסוּד הַחֲכָמָה. שְׁהָרִי שְׁיָנִנוּ, בַּעֲשָׂרָה מִיָּנִי שְׁבַח שְׁבַח דְּוֹד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאֶחָד מֵהֶם הוּא מְשֻׁכֵּל, וְהוּא דְרָגָה אַחַת מֵאוֹתָן עֶשְׂרִי. וְדוֹד הַתְּקִין עֲצָמוּ בְטָרָם שֶׁתְּשָׂרָה עָלָיו הַדְּרָגָה הַזֹּאת.

בשעהכויות מכריעות את הכף נקרא נשוי פשע

אשרי נשוי פשע, שהרי בשעה שהקדוש ברוך הוא שוקל חטאים וזכויות של בני אדם של אותו [ד"א כשאותו] משקל שבצד החטאים עולים, ואותם האחרים, הזכויות שהן במשקל אחר, מכריעות למטה - זהו נשוי פשע.

בשעה שהדין שורה מכסה ה' על הצדיק

בסווי חטאה - בשעה שהדין שורה בעולם, שיהיה מכסה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שְׁלֵא יִשְׁלַט עָלָיו הַמְשָׁחִית, כְּמוֹ שֶׁהָיָה לְנַח שְׂכֶסֶה אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתוֹ חָטָא שֶׁהַמְשִׁיךְ עָלָיו אָדָם עַל הָעוֹלָם. שְׂכִינָן שְׁחָטָא זֶה הַשְּׁפִיעַ אָדָם עַל הָעוֹלָם, שְׂאָר הַבְּרִיּוֹת שׁוֹלְטוֹת, וּבֶן אָדָם פּוֹחַד מֵהֶם, וְהָעוֹלָם לֹא הִתְקַן בְּתַקּוּנוֹ. וְלִכֵּן כְּשִׁיזָא נַח מִהַתְּבָה, בְּרַכּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכָתוּב: "וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת בְּנָיו" וְגו'.

על ידי תשובה מתתקנת המלכות

לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעֵי כְּסוּי חָטָאָה (לב, א) : [זוהר פרשת ויקרא (דף טו ע"ב)] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּל חָטָאי הָעוֹלָם אֲחוּזִים (זה) בְּזֶה, עַד שֶׁהָאֵם מִתְּגַלֶּה בְּגִלְמָה. וְכִשְׁהִיא מִתְּגַלֶּה, כָּל אוֹתָם הַבְּנִים מִתְּגַלִּים (כשבילה). וְכָתוּב: "לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים". וְכִשְׁמִתְּתַקֵּן הָעוֹלָם לְמַטָּה, הַכֹּל מִתְּתַקֵּן, עַד שֶׁעוֹלָה הַתְּקוּן לָאֵם הַקְּדוֹשָׁה וּמִתְּתַקֵּן, וּמִתְּכַסֶּיִת מִמָּה שֶׁהִתְגַּלְתָּה. וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב, אֲשָׁרֵי נְשׁוּי פִּשְׁעֵי כְּסוּי חָטָאָה, וְאִז נִקְרְאת תְּשׁוּבָה, תְּשׁוּבָה וְדַאי. וְאִז נִקְרָא יוֹם הַכְּפּוּרִים, כְּמוֹ שְׂכָתוּב: "מִכֹּל חָטָאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ".

הכל מתתקן על ידי התשובה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְתֵי נִקְרְאת תְּשׁוּבָה? כְּשֶׁהָאֵם מִתְּכַפֶּה וְעוֹמְדָת בְּשִׁמְחָה עַל הַבְּנִים, שְׂכָתוּב (תהלים קיג) "אֵם הַבְּנִים שְׂמִיחָה". וְשִׁבָה לְקִיּוֹם. וּמִי שֶׁהָיָה סְגוּר, שָׁב לְמִקּוּמוֹ. וְכֹלָם שָׁבִים אֶחָד לְאֶחָד, וּמִתְּבָרְכִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְאִז נִקְרְאת תְּשׁוּבָה (שלמה), תְּשׁוּבָה סְתָם, לְהַכְלִיל הַכֹּל.

תשובה מגיע עד לבניה הנקראת אימא

אמר רבי יצחק, כשמכשר העולם, כלו מכשר כאחד. כתוב: "כי גדול מעל שמים חסדך". מעל שמים, שעולה למעלה מהמקום שנקרא שמים. ומי הוא. זו האם. והינו שנקראת תשובה.

מעל שמים

רבי יהודה אומר, מדיק שכתוב: "מעל שמים". אלמלא כתוב על שמים, משמע אותו מקום שעומד על שמים ולא יותר. כיון שאמר מעל שמים, משמע אותו מקום שעומד על השמים למעלה למעלה. (ומה היא, 'אמא, וזהו שנקרא תשובה).

העתיק מתגלה ומשפיע שפע

ששנינו, באותו זמן שמכשרים המעשים למטה והאם בשמחה, מתגלה העתיק הקדוש, ושבו האור לזעיר אנפין, ואז הכל בשמחה, הכל בשלמות, הכל נמצאים בברכות, והרחמים מזמנים, וכל העולמות בשמחה. זהו שכתוב: (מיכה ז) "ישוב ירחמנו יכבש עונתינו". מי ישוב? ישוב העתיק הקדוש להתגלות בזעיר, ישוב להתגלות, שהיה נסתר בראשונה, והכל נקרא תשובה.

יום הדין ויום הכפרים

לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה (לב, א): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף קא ע"א)] אמר רבי אבא, בראש השנה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

נברא אדם, ועמד בדין לפני אדונו ושב בתשובה, וקבל אותו הקדוש ברוך הוא. אמר לו, אדם, אתה תהיה סימן לבניך לדורי דורות, ביום הזה יעמדו בדין. אם ישובו, אני אקבל אותם, ואעמד מכסא דין, ואתישב על כסא רחמים וארחם עליהם. ודוד אמר, (תהלים קד) אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני. ועל זה כתוב, (שם קל) כי עמך הסליחה למען תורא. וכתוב, (שם לו) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. אך בעשור לחודש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא קדש יהיה לכם. רבי חייא פתח, (שם לב) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. לדוד משכיל, הרי שנינו, בעשרה מיני זמר נקרא (נתקן) ספר תהלים: בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה. והעליון מכלם – הללויה, והרי פרשוה. דיא מהימנא.

ענויי יום הכפרים

[רעיא מהימנא] מצוה זו, להתענות ביום הכפורים, להכניע את הגוף ואת הנפש, בסוד של חמשה ענויים של חמש דרגות של יום הכפורים. שהרי המקטרג בא להזכיר את חטאייהם, כמו שנתבאר, וכלם בתשובה שלמה לפני אביהם. הכל כמו שנאמר בכמה מקומות. (ע"כ רעיא מהימנא).

במשכיל תלויה סליחה

לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה (לב, א): כאן משכיל, מקומו ידוע. מהו משכיל? מים שמחכימים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אֶת אוֹתָם שְׁשׁוּתִים אוֹתָם, אוֹתוֹ הַמָּקוֹם (שמשתדלים באותו מקום) שְׁנַקְרָא מִשְׁכִּיל, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (משלי יז) מִשְׁכִּיל עַל דְּבַר יִמְצָא טוֹב. וּמִשׁוּם שְׁנַקְרָא כֵן, תְּלוּיָהּ בּוֹ סְלִיחָהּ, חַרוּת הַחֲרִיּוֹת. זֶהוּ שְׁכַתוּב אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פִשְׁע כִּסּוֹי חֲטָאָה.

הַסְתַּלְקוּ מִסִּבֵּיב לַחֻטְא

מָה זֶה כִּסּוֹי חֲטָאָה? הֲרִי פִרְשׁוּהָ, שֶׁהוּא כִּסּוֹי מִבְּנֵי אָדָם אוֹתוֹ חֲטָא שְׁחָטָא לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהוּדָה לְפָנָי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַבְל (כִּסּוֹי חֲטָאָה) בְּאֵר רְאָה, כְּשֶׁאֲדָם חוֹטְא, וּמִתְחַיֵּב פֶּעַם אַחַת וּפְעַמִּים וְשֶׁלֵּשׁ וְלֹא חוֹזֵר בּוֹ, הֲרִי חֲטָאִיו הֵם בְּגִלוּי, וּמִפְרִסְמִים אוֹתָם לְמַעְלָה, וּמִפְרִסְמִים אוֹתָם לְמַטָּה. וְהַכְּרוּזִים הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמִכְרִיזִים: הַסְתַּלְקוּ מִסִּבֵּיב לְפִלּוּנֵי, נְזוּף הוּא מֵאֲדוֹנּוֹ, נְזוּף הוּא לְמַעְלָה, נְזוּף הוּא לְמַטָּה, אוֹי לוֹ שֶׁפָּגַם אֶת דְּיוֹקֵן רִבּוֹנוֹ! אוֹי לוֹ שֶׁאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ עַל כְּבוֹד רִבּוֹנוֹ! הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלֵּה חֲטָאוֹ לְמַעְלָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב, (איוב כ"ז) "יִגְלוּ שָׁמַיִם עוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוֹמְמָה לוֹ. וּכְשֶׁאֲדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ רִבּוֹנוֹ וּמִשְׁתַּדֵּל בְּעַבּוֹדָתוֹ, וְהַזְדַּמֵּן לוֹ חֲטָא אַחַד - הַכֹּל מְכַסִּים עָלָיו, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, זֶה נִקְרָא כִּסּוֹי חֲטָאָה.

מְכַסֶּה חֲטָאָה אוֹ כִּסּוֹי חֲטָאָה

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבְא, עַד עַכְשָׁו לֹא הִגַּעְתָּ לְעַקֵּר הַדְּבַר, וַיִּפֶּה אֲמַרְתָּ. וְזֶהוּ שֶׁאֲמַרוֹ הַחֲבֵרִים - יָפֵה. אַבְל אִם כֵּן, מְכַסֶּה חֲטָאָה הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! מָהוּ כִּסּוֹי חֲטָאָה?

—== זוהר תהלים ==—

חוטא כל מעשיו הטובים נעקרים

אָף שְׁנֵי דְבָרֵי חֻמָּה יֵשׁ בּוֹ, וּשְׁנֵיהֶם כָּף. אַחַד, כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינוּ, שְׁמַעְשִׂים טוֹבִים שְׂאָדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, עוֹשִׂים לוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם לְבוֹשׁ נִכְבָּד עֲלִיּוֹן לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהֶם. וְכִשְׂאָדָם מִתְקַן מַעְשִׂים טוֹבִים, וְגוֹבְרִים עָלָיו מַעְשִׂים רָעִים, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַשְׁגִּיחַ בּוֹ, וּמַעְשָׂיו הָרָעִים רַבִּים, וְהוּא רָשָׁע, שֶׁנִּמְצָא חוֹטָא לְפָנָי אֲדוֹנָי, וְתוֹהָה עַל אוֹתָן טוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה בְּרֵאשׁוֹנָה, הֲרִי נֶאֱבָד הוּא מִן הַכֹּל, מִהָעוֹלָם הַזֶּה וּמִהָעוֹלָם הַבָּא. מָה עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתָן טוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה הַחוֹטָא הַזֶּה בְּרֵאשׁוֹנָה?

צדיק אחר מקבל את אותם זכיות

אָף הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵף עַל גַּב שְׂאוֹתוֹ רָשָׁע חוֹטָא נֶאֱבָד, אוֹתָן טוֹבוֹת וְזִכְיוֹת לֹא נֶאֱבָדוֹת. יֵשׁ צְדִיק שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן וּמִתְקִין לְבוֹשָׁיו מִמַּעְשָׂיו, וְטָרַם שֶׁהַשְּׁלִים אֶת לְבוֹשָׁיו הַסְתַּלַּק - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁלֵּם לוֹ מֵאוֹתָם הַמַּעְשִׂים שֶׁעָשָׂה (שֶׁאֵבֵד) הָרָשָׁע הַחוֹטָא הַזֶּה, וּמְשַׁלֵּם אֶת לְבוֹשָׁיו שֶׁיִּתְתֶּקֶן בָּהֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שֵׁם כ"ז) יֵכִין וְצְדִיק יִלְבָּשׁ. אוֹתוֹ חוֹטָא הַתְּקִין, וְהַצְדִיק מִתְכַּסֶּה מִמֶּה שֶׁהוּא הַתְּקִין. זֶהוּ שְׁכַתוּב כְּסוּי חֻטְאָה, (הַכְּסוּי הוּא מִזֶּה הַחֻטְאָה, מִתְכַּסֶּה מִהַחֻטְאָה) וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב מְכַסֶּה, אֲלֵא כְּסוּי.

מהו מצלות ים

וְאַחַד, שֶׁהִתְכַּסֶּה אוֹתוֹ הַחֻטָּא שֶׁל הַצְדִיק הַזֶּה בְּאוֹתָם שֶׁנִּקְרָאִים מְצוֹלוֹת יָם, שֶׁהֲרִי מִי שֶׁנוֹפֵל בְּמְצוֹלוֹת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ים, לא נמצא לעולמים, משום שהמים מכסים עליהם, (מהו המצולות ים, ' כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מיכה ז) וְתִשְׁלִיךְ בַּמַּצְלוֹת יָם כָּל חִטָּאתָם. מִי הֵם מַצְלוֹת יָם? אֲלֵא סוּד נִכְבַּד הוּא, וְהָרִי (בארה רבי שמעון אמר) בְּאֵר אוֹתוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כָּל אוֹתָם שְׁבָאוּ מִצַּד הַקְּשָׁה, וְנִאֲחָזוּ בְּמִינִים רָעִים, בְּכַתְרִים הַתַּחְתּוֹנִים, כְּמוֹ עֲזָאוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, זֶה נִקְרָא מַצְלוֹת יָם, כְּמוֹ פְּסֻלַּת הַכֶּסֶף כְּשֶׁבוֹחֲנִים אוֹתוֹ בְּאֵשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב הִגּוּ סִיגִים מִכֶּסֶף.

כָּל הַחֲטָאִים נִשְׂאָבִים לְמַצְלוֹת יָם

כִּי זֶה, הוּא מֵאוֹתָם מַצְלוֹת יָם, וְנִקְרָא מַצְלוֹת יָם, מַצְלוֹת מֵאוֹתוֹ יָם קְדוֹשׁ, מַצְלוֹת - זְהֵמַת הַכֶּסֶף. וְעַל כֵּן כָּל אוֹתָם הַחֲטָאִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שׁוֹרִים לְתוֹכוֹ (אצל), וְהוּא מְקַבֵּל אוֹתָם, וְנִשְׂאָבִים לְתוֹכוֹ. מֶה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהוּא נִקְרָא חוּטֵא. מֶה זֶה חוּטֵא? חֲסָרוֹן. וְעַל כֵּן הוּא חֲסָרוֹן שֶׁל הַכֶּל, וְנוֹטֵל אֶת חֲסָרוֹן הַגּוֹף וְהַנַּפֶּשׁ. בְּיוֹם הַזֶּה יוֹרֵד מַצְלוֹת הַיָּם הַזֶּה, זְהֵמַת (הַכֶּסֶף) הַנַּפֶּשׁ, וְנוֹטֵל זְהֵמַת הַגּוֹף. מִי הוּא זְהֵמַת הַגּוֹף? זֶה אֵלוֹ הַחֲטָאִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל יְדֵי יִצְרָהֵל הָרַע שֶׁנִּקְרָא מִזְהֵם מִגּוֹל.

עֲשֵׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה

"לְדָוִד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרֵי נִשְׁוִי פֶשַׁע בְּסוּי הַטָּאָה (לב, א): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אמור דף קא.] רבי חייא פתח, "לְדָוִד מִשְׁכִּיל", הֵרִי לְמַדְנּוּ בַעֲשֵׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה נִתְקַן סֵפֶר תְּהִלִּים,

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

בנצוח, בנגון, במשכיל, במכתם, במזמור, בשיר, באשרי, בתפלה, בהודאה, בהללויה, עליון מכלם הללויה לט, וזה נתבאר.

במשכיל תלויה הסליחה

כאן "מְשָׁכִיל", מקומו ידוע, מהו "מְשָׁכִיל", מים הממחכמים לאלה השותים אותם^ט, וזה המקום נקרא "מְשָׁכִיל", כמו שכתוב: "מְשָׁכִיל עַל דְּבַר יִמְצָא טוֹב" (משלי טז, כ) ^{טא}, ולפי שנקרא כך, תולה בו סליחה, ודרור החירות^{טב}, זהו שכתוב: "אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶּשְׁעֵי^{טג} כְּסוּי חֲטָאָה".

אם התודה על החטא אשריו אם בני אדם אין יודעים את החטא מהו "כְּסוּי חֲטָאָה", הרי ביארו, שהוא מכסה מאנשים חטא ההוא שחטא להקדוש ברוך הוא, ומתודה לפני הקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

לט. לפי שבהללויה נרמז היחוד של הוי"ה אדנ"י כידוע. מ. זו הבינה, להיות מבין דבר מתוך דבר, כמעין המתגבר. מא. רצה לומר, זה סימן שאחר הבינה נמצא טוב, שהוא חסד. מב. אפשר לפרש כוונתו, שלפי שהבינה נקרא משכיל על דרך הכתוב: "מְשָׁכִיל עַל דְּבַר יִמְצָא טוֹב" (משלי טז, כ), והמכוון הוא ככתוב: "וּלְקָבוּ יָבִין וְנָשֵׁב וְרָפָא לוֹ" (ישעיהו ו, י), ולפיכך תולה בו סליחה וחירות, כי התשובה היא רפואתו, להביא לו סליחה וחירות. מג. יש לומר כוונתו, שכאשר האדם מעורר כח הבינה על ידי שהוא משכיל, דהיינו עשיית תשובה, ככתוב: "וּלְקָבוּ יָבִין וְנָשֵׁב", אז יעורר אליו אשרי, וידוע, שתיבת אשרי גם כן רמז על הבינה, בסוד הכתוב: "בְּאֲשֶׁרִי כִּי אֲשָׁרוּנִי בְּנוֹת" (בראשית ל, יג),

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שלמדנו, שמעשים טובים שהאדם עושה בעולם הזה, עושים לו מהם בעולם הבא מלבוש של כבוד העליון להתלבש בהם.

רשע המתחרט על מעשיו הטובים נאבד בעולם הזה ובעולם הבא ו**כאשר** האדם עשה מעשים טובים, ואחר כך מתגברים עליו מעשים רעים, והקדוש ברוך הוא רואה בו שמעשיו הרעים רבים הם, ועוד הוא רשע, שתוהה על מעשים הטובים שעשה בתחלה, נאבד הוא מהכל, מעולם הזה ומעולם הבא.

המלבוש שהרשע הכין במעשיו הטובים מתכסה צדיק מה עושה הקדוש ברוך הוא מאותן מעשים טובים שעשה זה החוטא בתחלה, יש צדיק ההולך בדרכי מלך העליון, ומכין לו מלבוש ממעשיו, וטרם שעלה בידו להשלים מלבושי הכבוד שלו נפטר, משלים לו הקדוש ברוך הוא, מאותן מעשים טובים שאבד אותו רשע החוטא, ונשלם מלבושי הכבוד שלו, להתקשט בהם בעולם ההוא, זהו שכתוב: "כִּי־נִכְיָן וְצַדִּיק יִלְבָּשׁ" (איוב כז, יז), זה החוטא הכין, והצדיק נתכסה ממה שהוא הכין, זהו שכתוב: "כְּסוּי־חַטָּאָה" (הוא נתכסה מידי החוטא), ועל כן לא כתוב מכוסה אלא "כְּסוּי־מֵה".

זו הזוהר

מה. כוונתו לתרץ, שלפי זה, אין משמעותו של כסוי, בבנין נפעל, שאין זה פעול יוצא, אלא שהוא שם עצם כמו כסות, דהיינו מלבוש.

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ה' מכסה ומגין מפני מלאך המות הנקרא חטאה
"כְּסוּי חֲטָאָה", בשעה שהדין שורה בעולם, יהיה הוא
 מכוסה שלא ישלוט עליו המשחית, כמו שהיה לו
 לנח שהקדוש ברוך הוא היה מכסה עליו מאותו החטא
 שהמשיך אדם על העולם.

הָאָדָם נִבְרָא בְּשִׁבִיל שְׂעֵסֶק בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת

אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשֵׁב ה' לֹא עֶזְרָן (ב, כ): נזוהר שמות פרשת וארא (דף
 כג ע"ב) וְאִרְאָ אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי
 וְשָׁמִי ה' לֹא נִוְדַעְתִּי לָהֶם. רַבִּי חֲזַקְיָה פָתַח, (תהלים לב) אֲשֶׁרִי
 אָדָם לֹא יִחְשֵׁב ה' לֹא עֶזְרָן וְגו'. כַּמָּה אֲטוּמִים הֵם בְּנֵי אָדָם
 שְׁלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מִסְתַּכְּלִים עַל מָה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם, שְׁהֲרִי
 כְּשִׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, עֲשֵׂה אֶת הָאָדָם בְּדִיּוּקָן
 שְׁלוֹ וְהִתְקִינֵנוּ בְּתַקּוּנָיו, כְּדִי שִׁישְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה וְיִלֵּךְ בְּדַרְכָּיו.

כְּשִׁנְבְּרָא אָדָם- מַעֲפֵר הַמְקַדָּשׁ שְׁלִמְטָה נִתְקַן

שְׁהֲרִי כְּשִׁנְבְּרָא אָדָם, מַעֲפֵר הַמְקַדָּשׁ שְׁלִמְטָה נִתְקַן, וְאַרְבַּעָה
 צְדָדִי הָעוֹלָם הִתְחַבְּרוּ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא בֵּית
 הַמְקַדָּשׁ. וְאוֹתָם אַרְבַּעָה צְדָדִי הָעוֹלָם הִתְחַבְּרוּ בְּאַרְבַּעָה
 צְדָדִים, שְׁהֵם יְסוּדוֹת הָעוֹלָם א"ש ר"ת וּמִי"ם וְעַפ"ר,
 וְהִתְחַבְּרוּ אַרְבַּעָה צְדָדִים אֵלּוּ בְּאַרְבַּעָה צְדָדִי (יְסוּדוֹת) הָעוֹלָם,

זיו הזוהר

שנדרש בזהר על לדוד מזמור.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

והתקין מהם הקדוש ברוך הוא גוף אחד בתקון עליון, וגוף זה התחבר משני עולמות, מהעולם התחתון הזה ומהעולם שלמעלה.

אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת אַרְבַּעַה רוּחוֹת אַרְבַּעַה מִתְכּוֹת

[זוהר שמות פרשת וארא (דף כ"ד ע"א)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רְאֵה, אַרְבַּעַה רְאשׁוֹנִים הֵם סוּד הָאָמוּנָה, וְהֵם אָבוֹת שֶׁל כָּל עוֹלָמוֹת, וְסוּד הַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה. וְאוֹתָם אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת, א"ש רוי"ח ומי"ם ועפ"ר, אֵלֶּה הֵם סוּד עֲלִיּוֹן. [ואלו הם האבות, שכל העולמות אבות של הכל] וּמֵהֶם יוֹצְאִים זְה"ב וְכֶסֶף וּנְחָשׁוֹת וּבְרִזָּל, וְתַחַת אֵלֶּה מִתְכּוֹת אַחֲרוֹת שְׂדוּמִים לָהֶם [כמו שאלו]. בֵּא רְאֵה, א"ש רוי"ח ומי"ם ועפ"ר אֵלֶּה הֵם הָרְאשׁוֹנִים וְהַשְּׂרָשִׁים שְׁלַמְעֵלָה וְשְׁלַמְטָה, וְתַחַתוֹנִים וְעֲלִיּוֹנִים עוֹמְדִים עֲלֵיהֶם. וְאֵלֶּה הֵם אַרְבַּעַה, לְאַרְבַּעַה צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְעוֹמְדִים בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּה: צְפוּ"ן וְדְרו"ם וּמִזְרָח וּמַעַרְב. אֵלֶּה הֵם אַרְבַּעַה צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְעוֹמְדִים בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּה. א"ש לְצַד צְפוּ"ן, רוי"ח לְצַד מִזְרָח. מי"ם לְצַד דְרו"ם. מִשּׁוּם שֶׁהַדְרוּם הוּא חֹם וְיָבֵשׁ. מִים קָרִים וְלַחִים. עַפ"ר לְצַד מַעַרְב. וְאַרְבַּעַה אֵלֶּה קְשׁוּרִים בְּאַרְבַּעַה אֵלֶּה, וְכֻלָּם אֶחָד, וְאֵלֶּה עוֹשִׂים אַרְבַּע מִתְכּוֹת, שֶׁהֵם זְה"ב וְכֶסֶף וּנְחָשׁוֹת וּבְרִזָּל. הֵרִי הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְכֻלָּם אֶחָד.

ה' עוֹשֶׂה מְזֻג זֶה כְּמֻזְג זֶה כְּדִי לְחַבְרָם

בֵּא רְאֵה, הָאֵשׁ הִיא בְּשִׁמְאָל, לְצַד צְפוּן, שְׁהַרִי הָאֵשׁ בּוֹ תִקַּף

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

התמימות, והיבש שלו חזק. וצפון ההפך שלו, ונמזגים אחד באחד והוא אחד. מים לימין, והוא לצד דרום, והקדוש ברוך הוא לחברם [להחזירם] כאחד, עושה מזג זה כמזג זה.

ה' מוזג אותם כאחד

הצפון הוא קר ולח, האש חם ויבש. החליפם לצד דרום. דרום הוא חם ויבש. המים קרים ולחים. והקדוש ברוך הוא מוזג אותם כאחד, שיוצאים מים מדרום ונכנסים לצפון, ומצפון שופעים מים. יוצא אש מצפון, ונכנס בתקף הדרום, ומדרום יוצא תקף התמימות לעולם, משום שהקדוש ברוך הוא לונה זה מזה, וכל אחד ואחד מלונה לחברו משלו כראוי לו. כמו זה רוח ומזרח, כדי שילונה כל אחד לחברו, ונכללים זה בזה להתחבר כאחד.

"ורוח אלהים מרחפת על פני המים"

בא ראה, אש מצד זה, מים מצד זה, והם מחלקת. נכנסת רוח ביניהם ואוחזת את שני הצדדים. זהו שכתוב (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, שהרי אש עומדת למעלה בצד זה, ומים עומדים על פני הארץ. רוח נכנסת ביניהם ואוחזת את שני הצדדים ומפרידה מחלקת. העפר, המים עומדים עליו, ורוח ואש, ומקבלת מכלם בכח של שלשת אלה שעומדים עליו.

אין מחלקת של אש ומים

בא ראה. רוח ומזרח. מזרח חם ולח, רוח [קר ויבש]. הצד שהוא

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

יבש] חם ולח היא, ולכן אוהו את שני הצדדים, שהרי אש חם ויבש, ומים קרים ולחים. רוח הוא חם ולח. הצד שהוא חם אחוז באש. הצד שהוא לח אחוז במים. ועל זה יש הסכמה ביניהם, ומפריד מחלקת של אש ומים.

מערב נאחו בשני צדדים

עפר הוא קר ויבש, ולכן מקבל עליו את כלם, וכלם עושים בו מעשיהם, ומקבל מכלם להוציא בכחם מזון לעולם, משום שבמערב נאחו העפר שהוא קר ויבש, וצד שהוא קר אחוז בצפון שהוא קר ולח, שהרי קר נאחו בקר. משום כך צפון נאחו במערב בצד זה. דרום שהוא חם ויבש, באותו היבש שלו אוהו את היבש של המערב בצד אחר, ונאחו מערב בשני צדדים.

כלם כלולים זה בזה

וכן נאחו דרום במזרח, שהרי חמימות הדרום נאחזת בחמימות המזרח. ומזרח נאחו בצפון, שהרי לחותו נאחזת בלחות הצפון. עכשו נמצא דרומי"ת מזרחי"ת. מזרחי"ת צפוני"ת. צפוני"ת מערבי"ת. מערבי"ת דרומי"ת. וכלם כלולים זה בזה להשתלשל אחד באחד.

שנים כרובים זהב

כמו כן צפון עושה זהב, שמצד תקף האש נעשה זהב, והינו שכתוב (איוב לז) מצפון זהב יאתה. שאש אחוז בעפר ונעשה זהב, והינו שכתוב (שם כח) ועפרות זהב לו. וסוד זה שנים כרובים זהב.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וּכְמוֹ שֶׁנִּחְשַׁת הָעֲלִיזָה מוֹלִידָה בְּדִיל שֶׁהוּא נִחְשַׁת קִטְנָה. כְּמוֹ שֶׁבְּרָזֵל מוֹלִיד בְּרָזֵל, וְסִימָנָהּ - (משלי כז) - בְּרָזֵל בְּכַרְזֵל יִחַד.

ארבעה היסודות קשורים זה בזה

בא רֵאָה, אֲשֶׁר רוּחַ מִים וְעָפָר, כֹּלֵם אֲחוּזִים זֶה בְּזֶה וְקִשּׁוּרִים זֶה בְּזֶה, וְאֵין בֵּהֶם פְּרוּד. וְהָעָפָר הַזֶּה, כִּשְׁהוּא מוֹלִיד אַחַר כָּךְ, לֹא מִתְקַשְּׁרִים זֶה בְּזֶה כְּאוֹתָם עֲלִיזִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ב) וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים, בְּאֵלֶּה הָיָה פְּרוּד.

"שם הבדלח ואבן השהם".

משום שֶׁהָיָה הָעָפָר, כִּשְׁהוּא מוֹלִיד בְּכַח שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הָעֲלִיזִים, מוֹצִיא אַרְבַּעָה נְהוּרוֹת שֶׁשֵּׁם נִמְצְאוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת, וְהֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, שֶׁכְּתוּב שֵׁם הַבְּדֵלַח וְאֲבָן הַשֵּׁהָם. וְאוֹתָן אֲבָנִים יְקָרוֹת הֵן שְׁתֵּים עָשָׂרָה, וְהֵן לְאַרְבַּעָה צְדָדֵי הָעוֹלָם כְּנֶגְדֵי שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים, שֶׁכְּתוּב (שמות כח) וְהָאֲבָנִים תְּהִיֶּינּוּ עַל שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עָשָׂרָה עַל שְׁמוֹתָם. וְשְׁנַיִם עָשָׂר הַבְּקָר הִלְלוּ שֵׁהָם תַּחַת הַיָּם.

הרוח הוא קיום העולם

בא רֵאָה, כֹּל אַרְבַּעַת הַצְּדָדִים הָעֲלִיזִים שֶׁאֲמָרְנוּ, אֵף עַל גַּב שֶׁנִּקְשְׁרִים זֶה בְּזֶה, וְהֵם הַקִּיּוֹם שֶׁלְמַעַלָּה וּמִטָּה, קִיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם יוֹתֵר הוּא הָרוּחַ, מִשּׁוֹם שֶׁהַכֹּל עוֹמֵד בְּגִלְלוֹ, וְנִפְשָׁה לֹא עוֹמֵדָת אֲלֵא בְּרוּחַ, שֶׁאֵם נִגְרַעַת הָרוּחַ אֶפְלוּ רִגַע אֶחָד, אֵין

ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לְמַעַן לֹא עֲזֹן וְאֵין בְּרוּחוֹ

— זוהר תהלים —

הַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְמַעַלָּה וּמַעֲיָדָה עַל מַעֲשֵׂי הָאָדָם

בא ראה, בַּשָּׁעָה שֶׁבָּנִי אָדָם יִשְׁנִים וְטוֹעָמִים טַעַם מוֹת
וְהַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְמַעַלָּה - עוֹמְדָת בְּמָקוֹם שְׁעוֹמְדָת,
וְנִבְחַנְתָּ עַל מַעֲשֵׂיָהּ שֶׁעָשִׂיתָ כָּל הַיּוֹם, וְכוֹתְבִים אוֹתָם עַל
פֶּתֶק. מַדּוּעַ? מִשּׁוֹם שֶׁהַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְמַעַלָּה וּמַעֲיָדָה עַל
מַעֲשֵׂי הָאָדָם וְעַל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שִׁיּוּצָא מִפִּיו.

דבור קדוש - עולה ובוקע רקיעים.

ובשאותו דבור שֶׁהוּצֵיא הָאִישׁ מִפִּיו הוּא כְּרֵאוּי, דְּבוּר
קְדוּשׁ שֶׁל תְּפִלָּה וְתוֹרָה - אוֹתוֹ דְּבוּר עוֹלָה
וּבּוֹקֵעַ רְקִיעִים, וְעוֹמֵד בְּמָקוֹם שְׁעוֹמֵד, עַד שֶׁנִּכְנָס הַלֵּילָה,
וְהַנְּשָׁמָה עוֹלָה וְאוֹחֶזֶת אוֹתוֹ הַדְּבוּר וּמְכַנִּיסְתּוֹ לְפָנֵי הַמַּלְאָךְ.

שמור פתחי פיך

ובשאותו דבור אֵינוֹ כְּרֵאוּי, וְהוּא דְּבוּר מְדַבְּרוּרִים רְעִים,
מְלִשׁוֹן הָרַע - אוֹתוֹ הַדְּבוּר עוֹלָה לְמָקוֹם שְׁעוֹלָה,
וְנִרְשָׁם אוֹתוֹ דְּבוּר וְאוֹתוֹ חֲטָא עַל הָאָדָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (מִיכָה ז)
מִשְׁכַּבְתָּ חִיקְךָ שְׁמֹר פֶּתְחֵי פִיךָ. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב ה'
לוֹ עֲזֹן, אֵימָתִי? כְּשֶׁאֵין בְּרוּחוֹ רְמָיָה.

הנשמה עולה למעלה בלילה ומעידה על מעשיו

אשרי אדם לא יחשב ה' לו עון ואין ברוחו רמיה (לב, ט):

רְמִיָּה: גַּי הַחֲרָשֵׁתִי בָּלוּ עֲצָמֵי בְּשִׂאֲנָתִי כָּל הַיּוֹם:

— זוהר תהלים —

[זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' נשא דף קכא.] אמר רבי אבא, מקרא זה יש לעיין בו. בוא וראה, בשעה שהאנשים ישנים בלילה, וטועמים טעם של מיתה, הנשמה עולה למעלה, עומדת במקום שצריכה לעמוד, ונבחנת על מעשיה שעשתה כל היום, ונכתבים בספר, מה הטעם, לפי שהנשמה עולה למעלה, ומעידה על מעשי האדם, ועל כל דבור ודבור שיצא מפיו.

הנשמה לוקחת כל דיבור טוב ומכניסה לפני המלך וכאשר אותו הדבור שהוציא האדם מפיו הוא כראוי, כגון דבור קדוש של תורה ותפלה, זה הדבור עולה ובוקע רקיעים, ועומד במקום שצריך לעמוד, עד שנכנס הלילה, והנשמה עולה ואוחזת אותו הדבור ומכניסה אותו לפני המלך.

דיבור רע נרשם על הנשמה והגוף של האדם שדיבר וכאשר זה הדבור אינו כראוי, והוא דבור מדיבורים הרעים או מלשון הרע, דבור זה עולה למקום שעולה, ואז נרשם זה הדבור ואותו החטא על זה האדם שהוציאו מפיו, זהו שכתוב: "מִשְׁכַּבְתָּ חֵיקְךָ שֹׁמֵר פִּתְחֵי פִּיךָ" (מיכה ז, ה), ולפי זה "אֲשֶׁרֵי אָדָם לֹא יִחְשֹׁב ה' לוֹ עֲוֹן", מתי, כאשר "אֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה".

ד כי יזמם וְלִילָה תִכְבֵּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּךְ לְשִׁדְי בְּחַרְבְּנִי
 קוֹץ סֵלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אִמְרַתִּי
 אֹדָה עָלַי פִּשְׁעֵי לִיהוָה ־ וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

צריך לפרש החטא

חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אִמְרַתִּי אֹדָה עָלַי פִּשְׁעֵי
 לִיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה (לב, ה): נזוהר פ'
 ויקרא (דף כ ע"א) רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. עד
 שהיו הולכים, אמר רבי יוסי לרבי חייא, נשתדל בדרך
 תורה, בדרך עתיק הימים. פתח רבי חייא ואמר, (תהלים לב)
 חטאתי אודיעך וגו', מכאן למדנו, שכל אדם שמכסה את
 חטאיו ואינו מפרש אותם לפני הקדוש ברוך הוא ויבקש
 עליהם רחמים, לא נותנים לו לפתח פתח של תשובה, משום
 שהוא מתביש (מכסה) ממנו. ואם הוא מפרש אותם לפני
 הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא חס עליו, ויתגברו
 הרחמים על הדין.

שערי דמעות לא ננעלו

וְכֹל שֶׁכֵּן אִם הוּא בּוֹכָה, שֶׁהָרִי כָּל הַפִּתְחִים הַסְּתוּמִים הוּא
 פּוֹתַח, וְתַפְלָתוֹ מִתְקַבֵּלָת. וְעַל זֶה פְּרִישַׁת חֲטָאֵי, כְּבוֹד
 הוּא לְמַלְךְ לְהַגְבִּיר רַחֲמִים עַל דֵּין. וְעַל זֶה כְּתוּב, זִבַּח תּוֹדָה
 יִכְבְּדֵנִי. מַה זֶה יִכְבְּדֵנִי? שְׁנֵי כְּבוֹדִים הֵם, אֶחָד לְמַעַלָּה
 וְאֶחָד לְמַטָּה. אֶחָד בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא.

== ————— == זוהר תהלים == ————— ==

"אודה עלי פשעי לה"

הפסוק הזה קשה בכל, ברב דברים, שהרי באודה עלי פשעי מספיק, מה זה חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, ואחר כך אודה עלי פשעי לה? ועוד, שהרי אודה עלי פשעי לה, לך היה צריך להיות!

הודאה למלך ונשיאת החטא זה עתיקא קדישא

אף דוד, את כל דבריו הוא אמר ברוח הקדש, ואמר את זה למלכות השמים, משום שהוא שליח מהתחתונים אל העליונים, ומעליונים אל התחתונים, ומי שרוצה את המלך, הוא מודיע לה בראשונה. ועל כן חטאתי אודיעך, (למלכות השמים אמר) ועוני לא כסיתי, מצדיקו של עולם. אמרתי אודה עלי פשעי לה' - זהו המלך הקדוש שכל השלום שלו, והשלום שצריך אדם להכניס לפניו - בהודאה. שהרי כך נקרכים שלמים בהודאה, שכתוב על זבח תודת שלמיו. ואתה נשאת עון חטאתי סלה. זה למעלה למעלה, המקום שהעתיק הקדוש שרוי. משום כך הפסוק הזה אוחו בכל.

"אחרי ה' אלהיכם תלכו"

[זוהר פ' ויקרא (דף כ ע"ב)] כמו זה מי שמבקש בקשתו למלך, צריך ליחד את השם הקדוש ברכונו, ממטה למעלה וממעלה למטה, ולקשר הכל בקשר אחד, ובאותו קשר נמצאת בקשתו. אמר רבי יוסי, מי החכם לבקש בקשתו

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

כְּמוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא הָיָה שׁוֹמֵר אֶת פֶּתַח הַמֶּלֶךְ? אָמַר לוֹ רַבִּי חֵיִיא, וְדַאי כִּף הוּא, וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה לְמִדָּה אוֹתְנָנוּ אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי שְׂנַדַּע לְלַכֵּת אַחֲרָיו, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים יג) אַחֲרֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ וְגו'.

פסוק הזה קשה

חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לָהּ וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתֵי סִלָּה (לב, ה): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' ויקרא דף כ.] אמר רבי חייא, כל זה המקרא קשה, ביתור לשון, שהרי ב"אודָה עָלַי פֶּשְׁעֵי" היה די, ומהו "חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי", ואחר כך "אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לָהּ", ועוד שהרי אודה עלי פשעי לך היה צריך לומר.

עיקר הוידוי הוא למלכות כדי שיוכל ליכנס לפנים
אֵלֶּא דוד כל דבריו ברוח הקודש אמרם, ולמלכות השמים
 אמר, לפי שהיא השליח מן התחתונים לעליונים, ומן
 העליונים לתחתונים, ומי שמבקש מהמלך, צריך להודיע לה
 בתחלה, ועל כן "חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ" [למלכות השמים אמר].

להתודות לפני ז"א עד שורשו שבבינה

"וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי", מן צדיקו של עולם, אמרתי "אוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לָהּ", זה מלך הקדוש שכל השלום שלוֹמֵי,

זיו הזוהר

מח. כוונתו על ג' המדרגות, מלכות יסוד ותפארת, עבירה קלה שנקראת חטא, נוגע הפגם רק במלכות, גדולה שנקראת עון, מגיע

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

והשלמות שצריך האדם להכניס לפניו הוא בהודאה^{מט}, שהרי שלמים נקרבים בהודאה, שנאמר: "עַל זֶבַח תוֹדַת שְׁלָמִי" (ויקרא ז, יג).

למעלה למעלה שארך שורה, היינו במקום אבא ואמא
 "וְאַתָּה נְשֹׂאת עֹון חַטָּאתֵי סְלָה", זה למעלה למעלה, מקום
 שהקדמון הקדוש שוכן; לפיכך מקרא זה כולל הכל^{נא}.

ליחד בבקשתו את כל המדות העליונות

בדמיון זה, מי החפץ לתבוע בקשתו מאת המלך, צריך
 לייחד שם הקדוש בבקשתו, מלמטה למעלה,
 ומלמעלה למטה, ולקשור הכל בקשר אחד, ושבוה הקשר
 תהיה נמצאת בקשתו.

זיו הזוהר

הפגם ליסוד, היותר גדולה שנקראת פשע, מגיע הפגם לתפארת
 שנקרא מלך, שכל השלום שלו, ובוה יתורץ לשון הכפול שבוה
 הפסוק. מט. פירוש, בידוי של הבעל תשובה. נ. כאן רבו הפירושים,
 ודברי זוהר הקדוש כפטיש יפוצץ סלע, ולי הפעוט נראה לפרש,
 ואת"ה מוסב על התפארת, שעל ידי הוידוי עם תשובה, ישא וימחול
 התפארת עון חטאתו בכח של סל"ה, ותיבת סל"ה רמז על לעילא
 לעילא אתר דעתיקא קדישא שריא, והיינו ג' הראשונות, כתר חכמה
 בינה, ששם י"ג מדות הרחמים, ומשם יתמשך על ידי התפארת נשיאת
 עון להחוטא, ויש לומר, שאות סמ"ך שתמונתה עגולה וסתומה מכל
 צד, מורה על אור המקיף לכל, שהוא הכתר מופלא ומכוסה, שעליו
 נאמר: "יָשַׁת חֶשֶׁן סְתָרוֹ סְבִיבוֹתָיו סִכְתּוֹ" (תהלים יח, יב), אות למ"ד רמז
 על חכמה שהוא לשון לימוד השייך לחכמה, ואות ה' רמז על בינה,
 ששורשה ה' הראשונה מן השם הו"י"ה ברוך הוא, ואם שגיתי השי"ב.
 נא. פירוש, שזה הפסוק כולל מן מלכות עד הכתר.

סְלָה: וְעַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵד אֱלֹהִים לְעַת מְצֵא רַק
 לְשִׁטְפוֹ מִיּוֹם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגְיָעוּ: ז אֵתָה סִתֵּר לִי מִצָּר
 תִּצְרַנִּי רְנִי פֶלֶט תְּסוּבְּכֵנִי סְלָה: ח אֲשַׁבֵּלְךָ וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ זֶה תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֵל תִּהְיוּ בְּסוֹם

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מי שאינו מתודה אין פותחין לו שערי תשובה
 עוד יש ללמוד מכאן, שכל איש המכסה חטאיו, ואינו
 מתודה עליהם לפני המלך הקדוש, לבקש עליהם
 רחמים, אין מסייעין לו לפתוח פתח של תשובה.

מי שמתודה ובוכה על חטאיו מתקבלת תפלתו
 ואם הוא מתודה עליהם לפני הקדוש ברוך הוא, ומתבייש
 ממנו, הקדוש ברוך הוא יחוס עליו, ויתגבר רחמים על
 דין, וכל שכן אם הוא בוכה עליהם, שהרי כל פתחים
 הסתומים הוא פותח, ונתקבלה תפלתו.

להתודות הוא כבוד למלך

ועל כן ודוי החטאים הוא כבוד המלך, להגביר רחמים על
 דין, ועל זה כתוב: "זִבְחַ תּוֹדָה יִכְבְּדֵנִי" (תהלים נ, כג),
 מהו "יִכְבְּדֵנִי", שני כיבודים הם, אחד למעלה ואחד
 למטה, אחד בעולם הזה ואחד בעולם הבא.

זיו הזוהר

נב. הכבוד שלמעלה, היינו תגבורת רחמים על דין.

בְּפֶרֶד אֵין הָבִין בְּמַתְג וְרָסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרֵב
 אֱלִיד: י רַבִּים מִכְּאֻזִּים לְרָשָׁע וְחַבּוּטִים בִּיהוָה
 חֶסֶד יִסּוּבְכֶנּוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים
 וְהִרְנִינוּ בָּל יִשְׂרָי לֵב:

— זוהר תהלים —

המתודה על חטאיו ה' בעצמו דן אותו

[זוהר חלק ג' פ' פנחס דף רלא.] רבי שמעון אמר, מי שמתודה ומפרש חטאיו, לא נמסר דינו אלא ביד המלך הקדוש בלבדו, ומי שהקדוש ברוך הוא ידין אותו, הוא לטוב, ועל כן ביקש דוד המלך ואמר, "שִׁפְטֵנִי אֱלֹהִים" (שם מג, א), אתה ולא אחר, וכך שלמה אמר "לְעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט עֲבָדוֹ" (מלכים א' ח, ט), הוא ולא אחר, וכל בית דינו נבדלים ממנו.

לפרש החטא של כל אבר

וּלְכֵן נִצְרַךְ לָנוּ לְפָרֵשׁ הַחֲטָאִים שֶׁל כָּל אֵבֶר וְאֵבֶר בַּהוֹדוּי, וְכָל מָה שֶׁחֲטָאנוּ בַּפְּרָטִיּוֹת, זֶהוּ שְׂכָתוֹב: "חֲטָאֲתִי אֹדִיעֶךָ וְגו'", וְאַחַר כֵּן "וְאַתָּה נִשְׂאֵת עֲוֹן חֲטָאֲתִי סְלָה".

מודה בקנס פטור

וְמָה הַטַּעַם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּפְּרֵשׁ חֲטָאיו בַּהוֹדוּי נִבְדַּל הַבַּיִת דִּין מִמֶּנּוּ, לְפִי שֶׁהָאָדָם קָרוֹב לְעֲצֻמוֹ, וְאֵינוֹ נִידוֹן עַל פִּיו, וְגַם שְׂאֵינוֹ מְנִיחַ לְהַמְקַטְרֵג לְלַמֵּד עֲלָיו חוֹב, שֶׁהֵרִי הָאָדָם הַתְּקָדֵם וְאָמַר, וְלֹא נָתַן מְקוֹם לְאַחַר לֹאמֵר, וּבִכֵּן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹחֵל לוֹ, זֶהוּ שְׂכָתוֹב: "וּמוֹדָה וְעִזְבֵּן יְרַחֵם" (משלי כח, יג).

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מזוני באריך אנפין תלוי שהוא למעלה מז"א

"עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֵי לְעֵת מְצָא" (לב, ו): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אחרי דף עט:]; רבי יוסי מצא לרבי אבא, שהיה יושב וקורא מקרא זה, שכתוב: "הַשְּׁלֵךְ עַל ה' יְהַבֶּךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ" (תהלים נה, כג), "עַל" דוקא, שהרי מזון תולה במזל^ג.

על זאת, למעלה מזאת, שיתפלל לז"א לעת מצא-זיווג טוב רבי יהודה היה קורא, "עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֵי לְעֵת מְצָא", "עַל זֹאת" ודאי^ד, "לְעֵת מְצָא", זה נתבאר. לעת מצא כשז"א קרוב אלינו. אבל "לְעֵת מְצָא", כמו שכתוב: "דְּרָשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ קְרָאֵהוּ בְּהִיטּוֹ קְרוֹב" (ישעיהו נה, ו)^ה.

לעת מצא כשיש די שפע

דבר אחר "לְעֵת מְצָא", בשעה שהנהרות מתפשטים ונמשכים, ומשפיעים להאבות ומתברכים כלם^ו.

זיו הזהר

נג. פירוש, סתם הוי"ה הוא התפארת, ועל היינו גבוה משם, שהוא מזלא, רמז על ג' הראשונות. נד. וכן הוא על זאת, כי זאת היינו מלכות, וע"ל משמעותו גבוה ממלכות, והוא התפארת. נה. מביא ראייה שלשון בהמצאו מסוב על ה' דהיינו תפארת, וכן גם לעת מצא. נו. דורש לעת מצא בעת השפעת השפע מן הבינה להאבות שהם חסד גבורה תפארת, ומתברכים כולם, היינו שאר הספירות נצח הוד יסוד מלכות, ועל זה מרמז תיבת מצ"א, מ' היינו בינה, צ"א היינו הוי"ה אדניי תפארת ומלכות, וזאת העת מובן שהיא שבת ר"ח ומועדים, שאז העת מסוגל שיפעלו ישראל בעבודתם ובתפלתם, שהז' ספירות יתעלו ויתיחדו לקבל שפע מן הבינה, ולהשפיע לכל.

זיו הזהור

לעלות שם ישר בעבודתו לגרום שם איזו הטבה, כי שם אין שייך שום הטבה מאיזה נברא שבעולם, ופעולת העבודה של תורה ותפלה הוא רק לגרום עליית ז' ספירות התחתונות, שיזדווגו תפארת ומלכות, לקבל שפע מן השטף מים רבים, ולהשפיע לשאר העולמות ולעולם הזה, ענין זה עמוק מאד, כי באיזה מקומות בזהור הקדוש איתא שעבודת ישראל מגיע עד אין סוף, אבל אין סתירה, והענין הוא כמו שכתבתי בקצור, כי שם בגבוה שעל גבוה, אין שייך לומר שעבודת הנברא תפעל או תגרום הטבה והוספה, להרבות שפע או להיטיב השפע, כי שם ישטוף שטף מים רבים, מים טובים מאד, בלי השתנות ובלי הפסק, ככתוב: "אָנִי ה' לֹא שִׁנִּיתִי" (מלאכי ג, ו), וכל ענין תועלת של עבודת ישראל בתורה ותפלה ומצות, הוא לגרום עליית ז' ספירות התחתונות אל ג' ספירות הראשונות, לקבל משם שפע, ולגרום הזדווגות תפארת ומלכות, להשפיע אותו השפע לעולמות ולבריות, ובהן נשתנה השפע בהשגחה עליונה לפי מצב ומדרגת הנבראים, ויובן הדבר מעט מן המעט, על דרך משל, שהוא רחוק מאד מן הנמשל, והוא כמו שאנו רואים במאור האלקטרין, שבמקום רחוק עומדת מכונה גדולה, שממנה נזרם בלי הפסק זרם הבל האלקטרין, ונמשך משם זרם האלקטרין לכמה מקומות רחוקים בלי שיעור, ואם נרצה ליהנות מן אותו המאור, צריך כל אחד להכין בביתו עשית לזה, ולעשות פעולת החיבור, ואז יתמשך אליו אור מן המקור, ואם לא נעשה בבית ההכנה וההתקשרות, אז לא יבוא הביתה אור ההוא, אף על פי שזרם האלקטרין מן המכונה הגדולה לא נפסק, והמבין יבין את הנמשל, שאין לו דמיון עצמי אל המשל, שהוא רק כדי לשבר את האוון, ואין כאן המקום להאריך בזה, כי זה כל עיקר חכמת הקבלה, להבין איך שאפשר להיעשות כל מיני שינויים שבעולם מן השמים, אף על פי שכתוב: "אָנִי ה' לֹא שִׁנִּיתִי", ומה שאמר רבי שמעון בר יוחאי שעבודת ישראל מגיע עד אין סוף, רצה לומר שגורמת המשכת השפע משם למטה באמצעות ז' ספירות התחתונות שיתנשאו להתמלא בשפע מן ג' ספירות הראשונות, אשר

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

שירות ותשבחות של דוד נאמרו ברוח הקודש

בוא וראה באלה שירות ותשבחות שאמר דוד, יש בהן סודות וענינים עליונים בסודות החכמה, לפי שכלן ברוח הקודש נאמרו, שהיה שורה רוח הקודש על דוד והיה אומר שירה, ולפיכך כלן בסודות החכמה נאמרו.

אנשים על ידי תאותיהם אין מתקרבים לה' יתברך

"אֵל תְּהִי־וּ כְסוּם כְּפָרֵד אֵין הֶבִין וְגו'" (לב, ט): [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' תוריע דף מ:ט:] אמר רבי אבא, ראיתי לאותן בני העולם, שאין משגיחים, ואין יודעים בכבוד רבונם, נאמר בהם בישראל, **"אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים"** (ויקרא כ, כד), **"לְהִיֹּת לִי"** (שם פסוק כו), וכתוב: **"וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'"** (ויקרא יא, מד), אם הם מרוחקים, איה היא קדושה שלהם, הלא רצון שלהם נתרחקה ממנו.

בני אדם לא יתנהגו כבהמות

והכתוב מכריז ואומר **"אֵל תְּהִי־וּ כְסוּס כְּפָרֵד אֵין הֶבִין"**, במה נבדלים אנשים מן סוס ופרד, בקדושת גופותם, להמצא בשלמות נעלה מהכל.

רק בזמנים ידועים ולא בכל עת שהוא רוצה

ויעל כן הזיווג של אנשים הוא בזמנים ידועים, לכוון הרצון להתדבק בו בהקדוש ברוך הוא.

בחצות הלילה הוא העת רצון להזדווג

והרי העירו, שבחצות הלילה הקדוש ברוך הוא נכנס בגן העדן, להשתעשע עם הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת לו להקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון להתדבק בהם^{נט}, והחברים העמלים בתורה, משתתפים בה בכנסת ישראל לשבח למלך הקדוש, ועוסקים בתורה, שאר האנשים אז היא עת רצון לזיווג שלהם להתקדש בקדושת הקדוש ברוך הוא, ולכוון הרצון להתדבק בו.

תלמידי חכמים משבת לשבת

ואותן החברים שמתגיעים בתורה, זיווג שלהם הוא בשעה שזיווג אחר נמצא, וזה משבת לשבת, לכוון הרצון להתדבק בו בהקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל^ס, שאז היא עת רצון שמתברכים כלם עליונים ותחתונים.

אם עושים כבהמות אינם קדושים

ואם האנשים מרוחקים ממנו, ועושים כבהמות, איה היא הקדושה שלהם, להמצא קדושים, איה אותן נפשות קדושות שממשיכים מלמעלה, ושלמה המלך צעק ואמר "גַם בְּלֹא דַעַת נִפְּשׁ לֹא טוֹב" (משלי יט, ב), מי הוא דעת, זה הקדוש ברוך הוא, נפש לא טוב, זאת הנפש שממשיכים

 זיו הזוהר

נט. פירוש, בשניהם יחד, או בזה לבדו, או בזאת לבדה. ס. שאז התדבקות מחשבתם בשניהם יחדו.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שנקראים עזי נפש^{סב}, מפני מה, לפי ש"לא ידעו שְׁבָעָה", כמו שכתוב: "לְעֹלֹקָה שְׁתֵּי בָנוֹת הַבַּיִת" (משלי ל, טו), לפי שהם הב הב, "לא ידעו שְׁבָעָה", "כֹּלֶם לְדַרְכֶם פָּנּוּ, אִישׁ לְבַצְעוֹ מִקְצָהוֹ", "וְהִמָּה רַעִים", מהו רועים, אלו הם המושכים ומנהיגים את האדם לגיהנם, שהרי סרסורי הגיהנם הם. וכל זה מי גרם להם, לפי שלא ידעו הבין, שלא התקדשו בזיווג שלהם כמו שנצרך.

וְהַתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'

אֵל תְּהִיֹו כְּסוּס כְּפָרְדַּי אֵין הַבִּין (לב, ט): נזוהר ויקרא פרשת תזריע
 97 (מט ע"ב) אָמַר רַבִּי אַבָּא, רְאִיתִי אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מְשַׁגְּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים בְּכַבּוּד רְבוּנָם. כְּתוּב בִּישְׂרָאֵל, (ויקרא כ)
 אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי. וְכְתוּב (שם)
 וְהַתְקַדְּשִׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. אִם הֵם
 מִתְרַחֲקִים, אֵיפֹה הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵהֶם? הֲרֵי רְצוֹנָם הַתְרַחֵק מִמֶּנּוּ,
 וְהַכְּתוּב מְכַרְיֹז וְאוֹמֵר, (תהלים לב) אֵל תְּהִיֹו כְּסוּס כְּפָרְדַּי אֵין

זיו הזוהר

סב. כאן נלקה הזהר בבית הדפוס בחסר יתיר חליף, וגירסא הנכונה כנזכר כאן, "עֲזֵי נֶפֶשׁ" אלו משמשי הגיהנם, ופירוש הכתוב הוא שהכלבים עזי נפש שהם המשחיתים משמשי הגיהנם, "לא ידעו שְׁבָעָה", וצועקים הב הב לנו אותן הרשעים, שלא ידעו שבעה בחייהם, "וְהִמָּה רַעִים", רצה לומר מנהיגים לגיהנם את אלה שלא ידעו הבין, ועל פי זה יפורש כאן הכתוב: "אֵל תְּהִיֹו כְּסוּס כְּפָרְדַּי אֵין הַבִּין", כלומר הזהרו שלא תיענשו מהכלבים עזי נפש, שיש להם שליטה על לא ידעו הבין.

== זוהר תהלים ==

הבין. במה נפרדים בני אדם מסוס ופרד? בקדשת עצמם, שימצאו שלמים ורשומים מהכל.

התדבקות אל ה' בחצות

ועל כן זווגם של בני אדם הוא בזמנים ידועים, לכונן הרצון להדבק בקדוש ברוך הוא. והרי העירו, בחצות הלילה הקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת את הקדוש ברוך הוא, והיא עת רצון לדבק בהם.

העוסקים בתורה מתדבקים בה' בשבת

והחברים שמשתדלים בתורה, משתתפים עם כנסת ישראל לשבח את המלך הקדוש, ומתעסקים בתורה לשאר בני האדם, אז עת רצון להתקדש בקדשת הקדוש ברוך הוא ולכונן רצון לדבק בו. ואותם החברים שמשתדלים בתורה, הזווג שלהם בשעה שנמצא זווג אחר, וזה משבת לשבת, לכונן הרצון לדבק בקדוש ברוך הוא ובכנסת ישראל, שהיא עת רצון שהכל מתברכים, העליונים והתחתונים.

יכון לבו לה'

אם בני אדם התרחקו ממנו ועושים כבהמות, איפה הקדשה שלהם שימצאו קדושים? איפה הנפשות הקדושות שמושכים לממעלה? ושלמה המלך צווח ואומר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מי הוא הדעת? זה הקדוש ברוך הוא. נפש לא טוב - זוהי הנפש שהם מושכים

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּמַעֲשֵׂיהֶם. לֹא טוֹב, שֶׁהָרִי מֵהֵצֵד הָאֲחֵר נִמְשְׁכוֹת עֲלֵיהֶם
נִפְשׁ שְׂאִינָה טוֹב, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא מְכֻנָּיִם לָבָם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא.

שְׁלֵא לְדַחוֹת אֶת הַשְּׁעָה לְלֹא כְּנֹנָה בַּה'

מִי שֶׁמְתַלְהֵט בִּיצֵר הָרַע בְּלִי רְצוֹן וְכֻנְנַת הַלֵּב לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא, מֵהֵצֵד שֶׁל יֵצֵר הָרַע נִמְשַׁכֶּת עָלָיו נִפְשׁ שְׂאִינָה טוֹב.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב וְאֵץ בְּרַגְלִים חוּטֵא.
מִי שֶׁהוּא אֵץ בְּרַגְלִים וְדוּחָה אֶת הַשְּׁעָה בְּלִי רְצוֹן קָדוֹשׁ -
חוּטֵא, חוּטֵא וְדֹאֵי בְּכָל.

מִכּוֹת רְעוֹת שׁוֹרוֹת בְּמִי שֶׁחוּטֵא.

[זוהר ויקרא פרשת תזריע (דף ג' ע"א)] וְעַל זֶה שׁוֹרוֹת מִכּוֹת רְעוֹת
בְּכֻנֵי אָדָם, וּמַעֲיִדִים בְּפִנְיֵיהֶם עַל חֲצַפְתָּם, לְהִרְאוֹת שֶׁהִנָּה
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹאֵס בָּהֶם וְאֵין דַּעַתוֹ בָּהֶם, עַד שֶׁהֵם
זוֹכִים וּמְכַשְׂרִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כְּמִקְדָּם וּמִתְבָּרְכִים (ומטהרים).
וְעַל זֶה נוֹדְעוֹת הַמִּכּוֹת לְכַהֵן, אוֹתָן שְׁבָאוֹת מֵצַד הַטְּמֵאָה
וְאוֹתָן שְׁבָאוֹת מֵהֵצֵד הָאֲחֵר.

הַתּוֹרָה מְעִידָה בְּכֻנֵי הָאָדָם

[זוהר ויקרא פרשת קדושים דף (פ' ע"א)] וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר
דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ
כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח, (תהלים לב):
אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרָד אֵין הִבִּין וְגו'. בְּכַמָּה פְּעָמִים הַתּוֹרָה
מְעִידָה בְּכֻנֵי אָדָם, כְּמָה פְּעָמִים הִיא מְרִימָה קוֹלוֹת לְכָל

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה.

רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, איך ישלף נפש כשירה לבנו? אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כך שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

אוי להם לרשעים שמעשיהם חצופים.

אוי להם לרשעים, שכלם חצופים ומעשיהם חצופים, ומשום כך יורשים בניהם נפש חצופה מצד הטמאה, כמו שכתוב ונטמתם בם. בא להטמא - מטמאים אותו. אל תהיו כסוס כפרד, שהם בעלי זנות (של טמאה) על הכל. אין הבין, שלא ישתדלו אנשים בדרך הזו. שאם כך, כתוב כאן אין הבין, וכתוב שם (ישעיה נז) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו הבין. כלומר, יהיו מזדמנים אותם שנקראים עזי נפש. מה הטעם? משום שלא ידעו הבין.

עונשו של אינו מתקדש

והמה רעים, מה זה רעים? אלו אותם המובילים והמנהיגים את האדם לגיהנם. לא ידעו שבעה, כמו שנאמר (משלי

⌘ ————— ⌘ זוהר תהלים ⌘ ————— ⌘

ל) לְעֹלֶקָה שְׁתִּי בָנוֹת הַבַּיִת. מְשֹׁם כִּי שָׁהָם הַבַּיִת הַבִּי, לֹא יָדְעוּ שְׂבָעָה. כָּלֶם לְדַרְכָּם פָּנּוּ אִישׁ לְבַצְעוֹ מְקַצְהוּ. שְׁהָרִי הֵם תִּיָּרִי הַגִּיּוֹנִם. וְכֹל זֶה מִי גָרָם לָהֶם? מְשֹׁם שֶׁלֹּא הִתְקַדְּשׁוּ בְּאוֹתוֹ זְוֹג כְּמוֹ שְׂצָרִיף. וְעַל זֶה כָּתוּב, קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אָנִי ה'. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְכַל שְׁאָר הָעַמִּים לֹא רָצִיתִי לְהַדְבִּיק בֵּי אֶלָּא רַק יִשְׂרָאֵל, שְׂכַתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בַּה'. אַתֶּם, וְלֹא שְׁאָר הָעַמִּים. (ועל כן כתוב כאן קדוש) מְשֹׁם כִּי קְדָשִׁים תִּהְיוּ דוֹקָא).

בני ישראל שמחים בה' ביום טוב

"שִׂמְחוּ בַּה' וְגִילּוֹ צְדִיקִים וְגו'" (לב, יא) : [זוהר תורה; זוהר חלק ג' פ' אמור דף קה.] אמר רבי אבא, כתוב: "זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ" (תהלים קית, כד), הרי ביארו שבמועדים חפץ הקדוש ברוך הוא שנשמח לו ולהאיר לו פנים, ושימצא האדם בשמחה עמו, לפי שזאת השמחה של הקדוש ברוך הוא היא, שכתוב: "נְגִילָה וְנִשְׂמָחָה בּוֹ", בו ביום, בו בהקדוש ברוך הוא, והכל ענין אחד.

כאשר הרחמים מתעוררים שמחים תפארת ומלכות

"שִׂמְחוּ בַּה'", כאשר הדינים נכפפים, ורחמים נתעורר, וכאשר נתעורר רחמים, אז "וְגִילּוֹ צְדִיקִים", צדי"ק וצד"ק נתברכים כאחד, נקראים צדיקים כמו שנתבאר, שהרי הם נתברכים ומברכים לעולמות, ומשמחים לכל העולמות, "וְהַרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְב", אלו בני האמונה, להתקשר בהם.

—== זוהר תהלים ==—

על ידי עובדין דלתתא איתער עובדין לעילא
 ובב"ל נצרך עשיה למטה, לעורר למעלה, כמו שביארו שעל
 ידי העשיה שלמטה נתעורר העשיה שלמעלה.

שמחה במועד

שְׂמֵחוּ בַיּוֹם וּגְיִלוּ צְדִיקִים (לב, יא): [ויקרא פרשת אמור דף קה ע"א]
 רבי אבא פתח, (תהלים לב) שְׂמֵחוּ בַה' וּגְיִלוּ צְדִיקִים,
 (שמחו בה', כמו שנאמר) וְכָתוּב (שם קיח) זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נְגִילָה
 וְנִשְׂמְחָה בּוֹ. וּפְרָשׁוּהָ, שְׁהֵרִי בְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (במועדים) צָרִיךְ
 לְשַׂמַּח וְלְהָאִיר פָּנִים, וַיִּמְצָא אָדָם בְּשִׂמְחָה, מְשׁוּם שְׂאוּתָהּ
 שְׂמֵחָה הִיא שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂכָתוּב נְגִילָה וְנִשְׂמְחָה
 בּוֹ - בַּיּוֹם. בּוֹ - בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִפְלֵ דְבַר אֶחָד.

כַּאֲשֶׁר יֵשׁ רַחֲמִים יֵשׁ יְחִוּד וְהַשְׁפָּעוֹת

שְׂמֵחוּ בַה', כְּשֶׁהַדִּינִים נִכְנָעִים וּמִתְעוֹרְרִים רַחֲמִים, וְכַאֲשֶׁר
 מִתְעוֹרְרִים הַרַחֲמִים, אָזִי וּגְיִלוּ צְדִיקִים, (כתוב) צְדִיק
 וְצַדִּיק מִתְבָּרְכִים יַחַד, שְׁנִקְרְאִים צְדִיקִים, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר, שְׁהֵרִי
 אֵלּוּ מִתְבָּרְכִים (מברכים) לְעוֹלָמִים, וְשִׂמְחִים לְעוֹלָמִים כָּלָם.
 וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב - אֵלּוּ בְּנֵי הָאָמוּנָה, לְהַקְשֵׁר לָהֶם.

על ידי עובדין דלתתא איתער עובדין לעילא

ובב"ל צריך מעשה למטה לעורר למעלה. בא ראה, מי שאומר
 שלא צריך מעשה בכל, או דברים להוציא אותם
 ולעשות בהם קול, תפח רוחו. והרי כאן הפרשה הזו תוכיח,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

הַדְּלֶקֶת הַנְּרוֹת וְקִטְרֵת הַבְּשָׂמִים, (כאחד, משום) שְׁכָתוֹב שְׁמֵן וְקִטְרֵת יִשְׂמַח לָב. (ובזה) וּבִמְעֻשָׁה הַזֶּה נִמְצְאָת הַדְּלֶקֶת לְמַעְלָה וְשִׂמְחָה לְמַטָּה (הדלקה ושמחה למעלה ולמטה) וְהַתְּקָשָׁרוֹת יִחַד כְּרָאוּי. (ובמעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַמְזַבֵּחַ שְׁלֵמָה מְעוֹרָר מְזַבֵּחַ אַחֵר. הַכֹּהֵן שְׁלֵמָה מְעוֹרָר כֹּהֵן אַחֵר. בְּמַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה מְתַעוֹרָר מַעֲשֵׂה שְׁלֵמָה.

לג א רַנְנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נְאֻהָ תְהִלָּה: ב הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנִבְלָ עֲשׂוֹר וּמְרוּ לוֹ: ג שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חֲדָשׁ הִטִּיבוּ נֶגֶן בַּתְרוּעָה: ד כִּי יִשָּׂר דְּבַר יְהוָה וְכָל מַעֲשָׂיו בְּאֱמוּנָה: ה אֱהָב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ:

שימוש תהלים

לאשה שבניה מתים

רננו צדיקים וגו' (לג, א): [שימוש תהלים לפרק לג]. לאשה שבניה מתים. אמור אותו עם שם שלו על שמן זית ומשח אותה. עוד למקום שיש בו צרה ח"ו יאמרו בני המקום זה המזמור. השם שלו יה-וה. י' מן "ביה-וה, ה' מן "הודו, ו' מן "עצת יהוה, ה' מן "היוצר.

זוהר תהלים

"אֱהָב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד ה' מְלֵאָה הָאָרֶץ" (לג, ה): [זוהר חלק ג' דף 97ב]. אמר רבי שמעון, בוא וראה כאשר נמתקת צד"ק ההיא ממשפ"ט אז נקראת צדקהסי והעולם נמתק בחסד ונתמלא ממנו, זהו שכתוב: "אֱהָב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד ה' מְלֵאָה הָאָרֶץ".

זיו הזוהר

סג. צדק ממשפט היינו המלכות מן התפארת.

וּבְדַבַּר יְהוָה שָׁמַיִם נִעְשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם:

— זוהר תהלים —

שָׁמַיִם שְׁלֹמֶטָה נִעְשׂוּ בְּדַבַּר שָׁמַיִם שְׁלֹמֶעֱלָה

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר - בראשית פ' בראשית (דף לג):] אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (תהלים לג) בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם. בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ - אֵלֹהֵי שָׁמַיִם שְׁלֹמֶטָה שֶׁנִּעְשׂוּ בְּדַבַּר שָׁמַיִם שְׁלֹמֶעֱלָה. בְּרוּחַ - שֶׁהוֹצִיא קוֹל עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאוֹתוֹ נִהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא וְלֹא פּוֹסְקִים מִיָּמֵיו לְעוֹלָמִים. וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם - כָּל הַתַּחְתּוֹנִים עוֹמְדִים בְּרוּחַ שֶׁהוּא זָכָר.

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ

בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר - בראשית פ' וירא (דף קיח):] שָׁנִינוּ בְּבְרִיתָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל מֵה שֶׁעוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינּוּ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֶלָּא בְּדַבַּר. שְׁכִינֹן שֶׁאָמַר מִמְּקוֹם קִדְשָׁתוֹ יְהֵא כֶּף - מִיָּד נִעְשֶׂה. בֹּא רְאֵה כַח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוֹב (תהלים לג) בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעְשׂוּ. שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן [יְהוּדָה], מֵה זֶה שְׁכַתוֹב (שמות יב) וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלְּאֶךָ וְגוֹ'?

אָלָּא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִכָּאן לְמַדְנֵנו כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְּבוּהָ עַל הַכֹּל. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵה זו שֶׁל מִצְרַיִם מְזוּהָמָת וּמְטוֹנָפֶת, וְאֵין רְאוּי לְשַׁגֵּר מִלְּאֶךָ וְלֹא שָׂרְף, דְּכַר קָדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים אַרְוּרִים מְטוֹנָפִים, אֶלָּא אֲנִי עוֹשֶׂה מֵה שֶׁאֵין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מִלְאָךְ וְלֹא שָׁרָף וְלֹא שְׁלִיחַ. שְׁאֲנִי אוֹמֵר מִמְּקוֹם קְדוּשְׁתִּי יֵהָא כֶּךָ וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מֵה שְׁאִין הַמִּלְאָךְ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ. אֲכַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשְׁתּוֹ אוֹמֵר יֵהָא כֶּךָ וּמִיָּד נַעֲשֶׂה מֵה שֶׁהוּא רוּצָה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכֶךָ לֹא נַעֲשִׂית נִקְמָה זֹו עַל יְדֵי מִלְאָךְ וְשְׁלִיחַ, בְּשִׁבִיל קְלוֹן הַמַּצְרִים, וְלִהְרָאוֹת גְּדוּלְתוֹ שֶׁל מְקוֹם שְׁלֹא רָצָה שְׁיִכְפְּנוּסוּ בִּינֵיהֶם דְּכַר קְדוּשׁ, וְעַל הַדְּרָךְ הַזֶּה נֹאמֵר אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ. אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ וְלֹא מִלְאָךְ.

וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם

בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר ח"ג – 9' אחריו מות (דף ט"ח:)] בֹּא רֵאָה, בְּשַׁעַה שְׁבָאוֹת הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִמַּעַלָּה לְמַטָּה, וְאוֹתָם צְדִיקֵי הָעוֹלָם שׁוֹלְפִים אוֹתָם מִהַמְּלָךְ וּמִהַגְּבִירָה, מְעַטִּים הֵם. שְׁבָאוֹתָה שַׁעַה שִׁיּוּרְדָת, עוֹמְדָת לְפָנֵי הַמְּלָךְ, וּרְצוֹנוֹ שֶׁל הַמְּלָךְ לְהִתְבּוֹנֵן בָּהּ, כְּמוֹ שְׁבֹאֲרָנוּ, בְּשַׁעַה שְׁנוֹשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ בְּכָל חֵיל וְחֵיל שֶׁל הַשָּׁמַיִם, כָּל הַחֵילוֹת נַעֲשִׂים, וְעוֹמְדִים בְּמְקוֹמָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם. וּמֵהֵן מִתְעַפְּכוֹת עַד שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִיד אוֹתָן לְמַטָּה.

רְבִי אֶלְעָזָר אָמַר בָּאוֹת אַחַת נִבְרָא הָעוֹלָם בְּלֹא אֲמִירָה

בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם (לג, ו): [זוהר חדש 9' בראשית (דף ח:)] מדרש הנעלם] שְׁנִינוּ, בְּעֶשְׂרֵה מֵאֲמֵרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. רְבִי חִיָּיא וְרְבִי נִתָּן אוֹמְרִים, בְּמֵאֲמָר אֶחָד נִבְרָא, וְאִיזְהוּ? שְׁכָתוּב (תהלים לג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. וְרְבִי

ז בנים פיגד מי הים נתן באצרות תהומות: ח יירא:
 מִיְהוָה כָּל הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יגורוּ כָּל יֹשְׁבֵי תֵבֵל:
 ט כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צְוָה וַיַּעֲמֵד: י יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 הַפִּיר עֲצַת גִּוִּים הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: יא עֲצַת יְהוָה
 לְעוֹלָם תַּעֲמֵד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: יב אֲשֶׁר־י
 הִגִּידוּ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ תַּעֲמֵד תַּעֲמֵד תַּעֲמֵד
 לָז: יג מְשֻׁמִּים תְּבִיט יְהוָה רְאָה אֶת כָּל בְּנֵי
 הָאָדָם: יד מִמְּבוֹן שְׁבִתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
 טו תִּיצֵר יַחַד לִפְסֵי הַמִּבִּין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם: טז אִין
 הַמֶּלֶךְ נִזְשָׁע בְּרַב חֵיל גְּבוּרָה לֹא יִנָּצַל בְּרַב כֹּחַ: יז שְׁקַר
 הַפִּסּוֹם לְתִשׁוּעָה וּבְרַב חֵיל לֹא יִמְלֹט: יח תִּנְהַ עֵין

אָבָא אָמַר, שְׁכָתוּב (שם) כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא צְוָה וַיַּעֲמֵד.
 אָמִירָה אַחַת בְּלִבְד.

רְבִי אֶלְעָזָר אָמַר, לֹא זֶה וְלֹא זֶה, אֲלֵא בְּאוֹת אַחַת נִבְרָא
 הָעוֹלָם, בְּלֹא אָמִירָה. שְׁלַמְדֵּנוּ, רְבִי אֶלְעָזָר אָמַר, אוֹת
 אַחַת נָטַל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשֻׁמוֹ, וּבְאוֹתָהּ הָאוֹת נִבְרָא,
 וְהִינוּ שְׁאֵמַר רְבִי אֶלְעָזָר, מֵהוּ שְׁכָתוּב (שמות טו) מִי כַמֶּכָה
 בְּאֵלֶם ה', שְׁיִוְכַל לִבְרֵא אֶת הָעוֹלָם?

יוסף שהיה טוב עין היה עולי עין

הַנְּהַ עֵין ה' אֵל יִרְאִיו לְמִינְחָלִים לְחַסְדֵּי (לג, יח): [זוהר במדבר פ']

יְהוָה אֵל יִרְאוּ לְמִיחֲלִים לְחֶסֶד׃ יֵט לְהַצִּיל
 מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיֹּתָם פְּרָעֵב׃ כ נִפְשָׁנו חֲפֹתָה לַיהוָה
 עֲזָרְנוּ וּמְגִנָּנוּ הוּא׃ כא כִּי בֹ יִשְׂמַח לִפְנֵי כִּי בְשֵׁם
 קְדָשׁוֹ כְּטָחֲנוּ׃ כב יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
 יִחַלְנוּ לָךְ׃

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

נשא (דף ק"ל) האדרא רבא קדישא] כְּתִיב (תהלים לג) הִנֵּה עֵין יְיָ אֵל
 יִרְאוּ. וְכִתִּיב (זכריה ד) עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטָטִים בְּכָל הָאָרֶץ. זְכוּ,
 עֵינֵי יְיָ אֵל יִרְאוּ, עֵינָא דְלַעִילָא. לֹא זְכוּ, עֵינֵי יְיָ הִמָּה
 מְשׁוּטָטוֹת, עֵינָא דְלַתְתָּא. דְתַנְיָא, מִפְּנֵי מַה זְכָה יוֹסֵף דְלֹא
 שְׁלֵטָא בֵיה עֵינָא בִישָׂא, מִפְּנֵי שְׁזָכָה לְאַשְׁתַּגַּחַא בְּעֵינָא טְבָא
 עִילָאָה, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב, (בראשית מט) בֵּן פּוֹרֵת יוֹסֵף בֵּן פּוֹרֵת
 עָלֵי עֵין. אָמַאי הוּא בֵּן פּוֹרֵת. עָלֵי עֵין. כְּלוּמַר עַל סִבַּת עֵין
 דְאַשְׁתַּגַּח בֵּיה.

לד א לְדוֹד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ
וַיִּגְרָשְׁהוּ וַיִּלְדֵּךְ: ב אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה כְּכֹל

שימוש תהלים

לילך לדרך

לדוד בשנותו את טעמו וגו' (לד, א): [שימוש תהלים לפרק לד]. כשתלך לפני שר ושלטון אמור אותו עם שם שלו ותמצא חן והשם שלו פל"א. ועוד כשתצא לדרך אמור אותו עם שם שלו ותצליח והוא טוב גם כן לדרוש.

זוהר תהלים

"לְדוֹד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ וַיִּגְרָשְׁהוּ וַיִּלְדֵּךְ" (לד, א).
[זוהר תורה; זוהר חלק ב' דף קלז:] אמר רבי שמעון הלבנ"ה כאשר נפרדת מן צד הטומאה ביום השבת, בשביל לקבל הארה מן השמ"ש, זה הוא "לְדוֹד בְּשִׁנּוֹתוֹ אֶת טַעְמוֹ לְפָנַי אֲבִימֶלֶךְ וגו'", ולאחר שנפרדה מן צד ההוא אז מתחברת עם השמ"ש, ומזמור זה מתחיל בכ"ב אותיות שמכניס השמ"ש בהלבנ"ה וזמור זה בשביל הפרשת הלבנ"ה מן צד הטומאה, ויש במזמור הזה כ"ב האותיות מהארת השמ"ש.

הזמנה והכנה לפני הברכות

אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכֹל עֵת וגו' (לד, ב): [זוהר במדבר – פ' בלק דף 99:] פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכֹל עֵת

זיו הזוהר

סד. שבשבת קודש זמן עליית העולמות ואז הזדווגות תפארת במלכות הוא באופן היותר נעלה, והתפארת משפיע בה הארה גדולה

עַתָּה תִּמְיֵד תְּהַלְתּוֹ בְּפִי: ג בִּיהוֹזָאֵה תתהלל נפשי

זוהר תהלים

וגו'. וכי מה ראה דוד לומר אברכה את ה' ? אלא ראה דוד שצריך הזמנה, ואמר אברכה. בגלל שבשעה שאדם יושב על שלחנו, השכינה עומדת שם, והצד האחר עומד שם. כשזמן האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, השכינה מתקנת (בהזמנה זו) לגבי מעלה לקבל ברכות, והצד האחר מתכופף. (ואם נתקנת בברכות לגבי מעלה והצד האחר אינו בכלל) ואם לא מזמין האדם לברך את הקדוש ברוך הוא, הצד האחר שומע ומכשפש להיות לו חלק באותה ברכה.

ואם תאמר, למה אין הזמנה בשאר הברכות ? אלא אותו דבר הברכה שמברכים עליו, הוא הזמנה. ובא וראה שכן זה, שזה שמברך על הפרי, אותו פרי הוא הזמנה ומברכים עליו, ואין לו חלק לצד האחר. וקדם זה שהיה אותו פרי ברשות הצד האחר, לא מברכים עליו, וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. כיון שיצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

ואם תאמר, אף כך לברכת זמון כוס ברכה היתה הזמנה, מדוע הבה ונברך ? אלא הואיל ובתחלה פשהיה שותה

זו הזוהר

מכל הכ"ב אותיות של האלפ"א בית"א, ולכך התחלת הפסוקים באותיות האלפ"א בית"א.

❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧ ————— ❧

אמר "בורא פרי הגפן", הרי זה היה הזמנה. וכעת לברכת המזון צריכים שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זו הוא לקדוש ברוך הוא, ולא למזון, ומשום זה צריך הזמנת הפה.

[דק"פ"ז ע"א] ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זוהי הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זוהי ברכה - כך זה בודאי. אבל נברך זוהי הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי הגפן. (של הפה) שהקודמת היא ההזמנה לכוס של ברכה סתם. וכוס זו, כיון שנטל, היא הזמנה אחרת במלת נברך לגבי עולם העליון, שכל מזונות וברכות יוצאות משם. ומשום זה הוא בדרך נסתר, שעולם העליון הוא נסתר ואין אליו הזמנה, אלא בדרגה זו כוס ברכה. (שבמלת נברך) אמר רבי יהודה, אשרי חלקנו שמיום העולם עד כעת לא שמענו דברים אלו, ודאי הרי אמרנו שזה אינו בן אדם.

הדרגות של עם ישראל לפי הברכות מתעלים ומתקשרים

אברכה את ה' בכל עת וגו' (לד, ב) : [זוהר ח"ג - פ' בלק (דף קצ"ט)]

כי ידעתי את אשר תברך מברך וגו'. וכי מאין היה יודע? הרי פרשוהו, שהרי בהתחלה כתוב, (במדבר כא) והוא גלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו. ששכר את בלעם וכו'. אבל כי ידעתי, ידיעה ודאי ידע בחכמתו. את אשר תברך מברך וגו', מה צריך כאן ברכה, שהרי בשביל קללה הלא? ואם אותו דבר שהיה יודע מבלעם בהתחלה היה קללה, מה זה את אשר תברך מברך? אלא דבר זה לא ידעתי ולא זכיתי בו עד שבא רבי אלעזר ודרש, (תהלים לד) אברכה את ה'

יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ: ד גְּדָלוֹ לִיהוָה = אֶתִּי

— זוהר תהלים —

בְּכָל עֵת תִּמְיֵד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. וְכָתוּב (שם טז) אֲבָרַךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי. מִי (צִרִיד) שְׁצַרִיךְ בְּרָכָה מִן הַתַּחֲתוֹנִים. אֶת, שְׁהָרִי נֶאֱחָז בְּהֵם כְּשֶׁלְּהֵבֶת בַּפְתִּילָה. וְדוֹד שְׂיֵדַע אֶת זֶה, אָמַר אֲבָרַכָה אֹת. אָמַר אוֹתוֹ רָשָׁע, אוֹתָהּ דְרָגָה שְׁלֵהֶם, אֲחוּזָה בְּהֵם בְּגִלְל בְּרוּכֵיהֶם, שְׁמִבְרָכִים אוֹתָהּ בְּכָל יוֹם. כַּח יֵשׁ לְךָ לְבָרַךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתַעֲקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם. וְזֵהוּ פִי יִדְעָתִי אֶת אֲשֶׁר תִּבְרַךְ מִבְּרַךְ וְגו'. וּבְזֶה נוֹכַל לָהֶם. תִּבְרַךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה, וְתִקְלַל אֶת הַפְתִּילָה. וְעַל זֶה אָמַר וְאֲנֹכִי אֶקְרָה כֵּה, אֶעֱקֹר אוֹתָהּ מֵהֶם שְׁלֵא תֵאֱחָז בְּהֵם.

וְעוֹד אֶקְרָה כֵּה - אֲשֶׁפִיעַ וְאֲמַשִּׁיךְ אֶת אוֹתָהּ דְרָגָה בַּחֲטָאִים וְטִמְאָה וּבִקְרִי וּבִטְמֵאָה שְׁעָשׂוּ בְנֵיהּ, וְהִיא תַעֲשֶׂה אֶתֶם גָּמַר. מִיָּד - וַיִּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וְקַסְמִים בִּידָם. שְׁלֵא יֵאמַר אוֹתוֹ רָשָׁע שְׂאִין עִמּוֹ אוֹתָם מִיַּיִן כְּשָׁפִים שְׁצַרִיךְ בִּידוֹ לְהִתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם (וַיִּתְעַכֵּב עֲלֵיהֶם).

סְעוּדַת הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבֹא לְשִׁמּוּחַ בְּשִׁמְחוֹתוֹ

יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ (לד, ג): [זוהר בראשית 9' תולדות (דף קמ:)]
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, סְעוּדַת הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבֹא לְשִׁמּוּחַ בְּשִׁמְחוֹתוֹ, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (תהלים לד) יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁמְחוּ. רַב הוֹנָא אָמַר, מִכָּאן (שם ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי כַף לְעוֹלָם יְרִנְנוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זֶה וְזֶה יִשְׁנֵם לְעֵתִיד לְבֹא. וְלִמְדוּנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יֵינן הַמְּשֻׁמְרִים בְּעֵנְבֵי מִשְׁשֵׁת יָמִי

וְנִרְמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו: ה' דָּרְשֵׁתִי אֶת יְהוָה: וְעֲנֵנִי
 וּמִכָּל מְגֻרֹתַי הֲצִילֵנִי: ו הַבִּיטוּ אֵלָיו וְנִהְרֹו וּפְנִיחֵם אֵל
 יַחְפְּרוּ: ז זֶה עֲנֵי קָרָא וַיְהוָה: שְׁמַע וּמִכָּל צְרוּתָיו
 הוֹשִׁיעֵנו: ח חֲנָה מִלְאָךְ יְהוָה: סָבִיב לִירְאֵיו

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בראשית - אלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנברא
 העולם, ועתידים להתגלות לצדיקים לעתיד לבא, וזו היא
 השתיה והאכילה, ודאי זו היא.

מלאך אחד או מלאכים

חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאֵיו וַיַּחֲלֹצֵם (לד, ח): [זוהר - בראשית פ'
 וישלח (דף קטו.)] פֶּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, כְּתוּב (תהלים לד) חֲנָה
 מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאֵיו וַיַּחֲלֹצֵם. הָרִי פִּרְשׁוּהָ. אָבֵל בְּמָקוֹם
 אֶחָד כְּתוּב כִּי מִלְאָכָיו יִצְוֶה לָךְ, מִלְאָכָיו רַבִּים, וְכֵאֵן אֶחָד,
 שְׁכָתוּב חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאֵיו וַיַּחֲלֹצֵם. אֵלָּא כִּי מִלְאָכָיו
 יִצְוֶה לָךְ - אֵלּוּ שְׁאָר מִלְאָכִים. מִלְאָךְ ה' סָבִיב - זֹו שְׁכִינָה,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות ג) וַיִּרְא מִלְאָךְ ה' אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ
 הַסֵּנֶה. וְלִכֵּן חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאֵיו, לְהַקִּיפוֹ בְּכָל
 הַצְּדִידִים כְּדֵי לְהַצִּיל אוֹתוֹ, וּכְשֶׁהֲשִׁכְנָה שׁוֹרֶה בְּתוֹךְ הָאָדָם,
 כְּמֵה מַחְנוֹת קְדוּשִׁים כָּלֶם מְזַדְּמָנִים לְשֵׁם.

אשרי הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם יותר על שלו

חֲנָה מִלְאָךְ ה' סָבִיב לִירְאֵיו וַיַּחֲלֹצֵם (לד, ח): [זוהר שמות פ' המון]

וַיִּחְלְצֵם: ט טַעֲמוֹ וְרָאוּ כִּי טוֹב יְהוָה לְעַמּוֹ אֲשֶׁר־
הִנְגִּיב יַחֲסֶה בּוֹ: י יִרְאוּ אֶת יְהוָה לְעַמּוֹ קִדְשׁוֹ כִּי אֵין

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

(דף ס"ד.) [ויאמר ה' אל משה עבר לפני העם וגו'. רבי חייא פתח, (תהלים לד) חנה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. אשרי הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם יותר על שלו. בא ראה כמה הם בני העולם שמחרפים ומגדפים למעלה, כמו שפנחריב חרף וגדף ואמר (מלכים ב יח) מי בכל אליהי הארצות וגו'. והקדוש ברוך הוא מחל ולא תבע ממנו. כיון שהושיט את ידו על חזקיה, מה כתוב? (שם ט) ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'. ירבעם בן נבט היה עובד לעבודה זרה ומקטר לה זובח לה, והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו. וכשפא עדו הנביא והתנבא עליו, והושיט ירבעם את ידו כנגדו - מה כתוב? (שם א יג) ותיבש ידו וגו', ולא יכל להשיבה אליו. (ועל שעבד לעבודה זרה לא תבע אותו הקדוש ברוך הוא). פרעה חרף וגדף, ואמר (שמות ה) מי ה' וגו', והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנו, עד שסרב לישראל, שכתוב (שם ט) עוֹדֶךָ מִסְתּוֹלֵל בְּעַמִּי, (שם) הנה יד ה' הויה במקנה וגו'. וכן בכל מקום הקדוש ברוך הוא תובע את עלבון הצדיקים יותר על שלו. כאן משה אמר (שם יז) עוד מעט וסקלוני. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, אינו זמן לתבע את עלבונך, אלא עבר לפני העם, ונראה מי יושיט ידו כנגדך. וכי ברשותם אתה עומד, או ברשותי?

מַחְסוֹר לִירְאָיו: יֵא כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדָרְשׁוּ יְהוָה
 לֹא יִחְסְרוּ כָּל מָוֶב: יב לְבוּ בָנִים שְׁמָעוּ לִי וְרֵאת

זוהר תהלים

"יֵא אֶת ה' קְדָשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו" (לד, י): [זוהר
 תורה; תיקוני זוהר] כל מי שיש בו יראת ה' דרשו
 בעלי משנה שאין לזה מחסור, זהו שכתוב: "יֵא אֶת ה'
 קְדָשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו", לא יהיה מאותן שנאמר
 בהם וחשוך מישור אך למחסור, ולא יהיה לו חסרון
 בתורה אם הוא בעל תורה, כי אם אין תורה אין יראה,
 כמו שאמרו אין בור ירא חטא, וכמו שאם אין תורה אין
 יראה, אף כך אם אין יראה אין תורה, "כִּי אֵין מַחְסוֹר
 לִירְאָיו", לא יהיה לו חסרון במשנתו ולא במעשיו
 הטובים, שאין מחסור ועניות כמחסור התורה ומעשים
 טובים, כמו שדרשו בעלי משנה אין עני אלא מתורה
 ומצות.

"כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדָרְשׁוּ ה' לֹא יִחְסְרוּ כָּל מָוֶב" (לד, יא).
 [זוהר תורה; זוהר חלק ג' דף רנט.] אמר רבי שמעון
 "כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ", אלו השרים של שאר עמים עובדי
 כוכבים, [שהרי בחג הסכות היו ישראל מקריבים בשבילם קרבנות ע' פרים]
 ואלו הקרבנות היו הולכים ומתמעטים, וכמו שהקרבנות
 נתמעטו וכן גם נתמעט הטוב שלהם, אבל לישראל שהם עמו
 של הקדוש ברוך הוא מה כתוב, "וְדָרְשׁוּ ה' לֹא יִחְסְרוּ כָּל
 מָוֶב", שהם הולכים ונתעלים למעלה מעלה.

וְהוֹדִיעַ אֱלֹהֵינוּ אֶלְמִדְכֶם: יג מִי הָאִישׁ הֶחֱפִיץ חַיִּים אֲהֵב

— זוהר תהלים —
 יִשְׁמֹר פִּיּו מִמֶּמְאָכֶל וּמִשֶּׁתֶּה שְׁמֻטְמָאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ וּמִרְחִיקִים
 אֶת הָאָדָם

מִי הָאִישׁ הֶחֱפִיץ חַיִּים וְגו', (לד, יג-טו): [זוהר - ויקרא - פ' שמיני
 (דף טא)] רַבִּי אֲבָא פִּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) מִי הָאִישׁ הֶחֱפִיץ
 חַיִּים וְגו', נִצַּר לְשׁוֹנְךָ מֵרַע וְגו', סוּר מֵרַע וְגו'. וְכַתּוּב, (משלי
 כא) שִׁמְר פִּיּו וּלְשׁוֹנוֹ וְגו'. מִי הָאִישׁ הֶחֱפִיץ חַיִּים, אֵיזָה חַיִּים?
 אֵלֶּא אֵלֹו חַיִּים שְׁנַקְרָאִים הָעוֹלָם הַבָּא, וְהַחַיִּים שׁוֹרִים שָׁם.
 וְעַל כֵּן שְׁנִינּוּ, עֵץ חַיִּים הוּא עֵץ מְאוֹתָם הַחַיִּים, הָעֵץ שְׁנִטֵּעַ
 בְּאוֹתָם חַיִּים, וְעַל כֵּן כְּתוּב מִי הָאִישׁ הֶחֱפִיץ חַיִּים. אוֹהֵב
 יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב, מִי הַיָּמִים? אֵלֶּא זֶהוּ שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
 הַקָּדוֹשׁ, שְׁאוּחִז בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים, שְׁנַקְרָאוּ יְמֵי הַשָּׁמַיִם
 עַל הָאָרֶץ. יְמֵי הַשָּׁמַיִם וְדַאי, עַל הָאָרֶץ וְדַאי. מִי שְׁרוּצָה חַיִּים
 שְׁלֻמְעָלָה, שְׁיִהְיֶה לוֹ חֵלֶק בְּהֵם. וּמִי שְׁרוּצָה יָמִים עֲלִיוֹנִים
 לְהַדְבִּק בְּהֵם וְלֵאחֵב אוֹתָם - יִשְׁמֹר פִּיּו מִהַכֵּל, יִשְׁמֹר פִּיּו
 וּלְשׁוֹנוֹ, וְיִשְׁמֹר פִּיּו מִמֶּמְאָכֶל וּמִשֶּׁתֶּה שְׁמֻטְמָאִים אֶת הַנֶּפֶשׁ
 וּמִרְחִיקִים אֶת הָאָדָם מְאוֹתָם חַיִּים וּמְאוֹתָם יָמִים, וְיִשְׁמֹר (פִּיּו
 וּלְשׁוֹנוֹ) לְשׁוֹנוֹ מִדְּבָרִים רָעִים שְׁלֵא יִטְמָא בְּהֵם, וְיִתְרַחַק מֵהֵם,
 וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק בְּהֵם. בֵּא רָאָה, פֶּה וְלָשׁוֹן, כִּךְ נִקְרָא מְקוֹם
 (אחר) עֲלִיוֹן, וּמִשׁוֹם כִּךְ לֹא יִפְגַּם אָדָם אֶת פִּיּו וּלְשׁוֹנוֹ, וְכֵל
 שֶׁכֵּן לְטִמָּא אֶת נַפְשׁוֹ וְעֲצָמוֹ, מִשׁוֹם שְׁנִטְמָא הוּא בְּעוֹלָם
 הָאֲחֵר, וְהָרִי בְּאֲרָנוּ

יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב: יָד נִצַּר לְשׁוֹנֵךְ מִרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדְּבַר
מַרְמָה: טו סוֹר מִרַע וַעֲשֵׂה טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וּרְדֵפוּהוּ:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אם שפתותיו ולשונו מדברים דברים רעים אותם הדבורים
עולים למעלה, ובשעה שעולים הכל מכריזים ואומרים:
הסתלקו מסביב הדבור הרע של פלוני! פנו מקום לדרך של
הנחש התקיף! אז הנשמה הקדושה עוברת ממנו ומסתלקת
ולא יכולה לדבר

נִצַּר לְשׁוֹנֵךְ מִרַע (לד, יד): [זוהר - ויקרא - פ' תוריע (דף מ"ו.)] בֹּא
רֵא, בְּכָל זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת נִדְבַקְתָּ בְּאָדָם,
אֲהוּב רְבוּנוּ הוּא. כְּמָה שׁוֹמְרִים שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל הַצְּדָדִים,
רְשׁוּם הוּא לְטוֹב, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה
עָלָיו. וּבְזִמָּן שֶׁהוּא מְסֻטָּה אֶת דְּרָכּוֹ, הַשְׂכִּינָה מְסַתְּלֶקֶת מִמֶּנּוּ,
וְהַנְּשָׁמָה הַקְּדוּשָׁה לֹא נִדְבַקְתָּ בוֹ. וּמִצַּד הַנְּחָשׁ הָרַע הַתְּקִיף
מִתְעוֹרְרֶת רוּחַ אַחַת שֶׁמְשׁוֹטְטֶת וְהוֹלֶכֶת בְּעוֹלָם, שְׁלֹא שׁוֹרָה
אֲלָא בְּמָקוֹם שֶׁהַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה הַסְּתַלְקָה מִשָּׁם, וְאִזּוֹ הָאִישׁ
נְטָמָא, וְנִפְגַּם בְּבִשְׂרוֹ בְּמִרְאָה פָּנָיו בְּכָל. וּבֹא רֵא, מִשׁוּם
שֶׁנֶּפֶשׁ חַיָּה הִזוּ הִיא קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה, כְּשֶׁמִּשְׁכַּת אוֹתָהּ הָאָרֶץ
הַקְּדוּשָׁה וְנִכְלָלָת בְּתוֹכָהּ, אִזּוֹ קוֹרְאִים לָהּ נְשָׁמָה, וְזוֹ הִיא
שְׁעוּלָה לְמַעַלָּה וּמִדְּבַרְתָּ לְפָנָי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ, וְנִכְנַסְתָּ בְּכָל
הַשְּׁעָרִים, וְאִין מוֹחָה בְּיָדָהּ, וְעַל כֵּן נִקְרָאת רוּחַ מְמַלְלָא,
שֶׁהִיא לְכָל שְׂאֵר הַנְּפֹשׁוֹת אֵין רְשׁוּת לְדַבֵּר לְפָנָי הַמְּלָךְ, פָּרֻט
לְזוֹ. וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה מְכַרִּיזָה וְאוֹמְרֶת: (תהלים לד) נִצַּר לְשׁוֹנֵךְ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מָרַע וְגו', וְכָתוּב (משלי כא) שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ וְגו'. מִשׁוּם שְׂאֵם שִׁפְתוֹתָיו וּלְשׁוֹנוֹ מְדַבְּרִים דְּבָרִים רָעִים, אוֹתָם הַדְּבוּרִים עוֹלִים לְמַעַלָּה, וּבִשְׂעָה שְׂעוֹלִים, הַכֹּל מַכְרִיזִים וְאוֹמְרִים: הַסְתַּלְקוּ מִסָּבִיב הַדְּבוּר הָרַע שֶׁל פְּלוֹנִי! פָּנּוּ מִקּוֹם לְדַרְכוֹ שֶׁל הַנְּחָשׁ הַתְּקִיף! אִזּו הַנְּשָׂמָה הַקְּדוּשָׁה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ וּמִסְתַּלְקַת וְלֹא יְכוּלָה לְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ט) נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב.

וְאוֹתָהּ הַנְּשָׂמָה עוֹלָה בְּבוּשָׁה, בְּצָרָה שֶׁל הַכֹּל, וְלֹא נוֹתְנִים לָהּ מִקּוֹם כְּמִקְדָּם. וְעַל זֶה כָּתוּב, שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שִׁמְר מִצְרוֹת נַפְשׁוֹ. נִפְשׁוֹ וְדָאִי. אוֹתָהּ שֶׁהִיָּתָה מְדַבְּרַת, נִעְשְׂתָה מְשִׁתְקַת מִשׁוּם הַדְּבוּר הָרַע. וְאִזּו מִזְדַּמֵּן הַנְּחָשׁ, שֶׁהַכֹּל חוֹזֵר לְמִקּוֹמוֹ, וּכְשֶׁאוֹתוֹ הַדְּבוּר הָרַע עוֹלָה בְּדַרְכֵים יְדוּעוֹת וְשׁוֹרָה לְפָנָי הַנְּחָשׁ הַתְּקִיף, כְּמָה רוּחוֹת מִתְעוֹרְרוֹת בְּעוֹלָם, וְרוּחַ יוֹרְדַת מֵהַצַּד הַהוּא, וּמוֹצֵאת אוֹתוֹ הָאִישׁ מְעוֹרֵר אוֹתוֹ בְּדַבּוּר רַע, וְהַרוּחַ הַמְּמַלְלֵת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה עוֹבְרַת מִמֶּנּוּ. אִזּו שׁוֹרָה עָלָיו וּמְטַמְאֵת אוֹתוֹ, וְאִזּו הוּא סָגוּר.

כְּמוֹ שֶׁעֲנִשׁוֹ שֶׁל הָאִישׁ הַזֶּה מִשׁוּם דְּבוּר רַע, כִּף עֲנִשׁוֹ מִשׁוּם דְּבוּר טוֹב, שֶׁבָּא לִידוֹ וַיְכַל לְדַבֵּר וְלֹא דַבֵּר. מִשׁוּם שֶׁפָּגַם אוֹתָהּ הַרוּחַ הַמְּמַלְלֵת, שֶׁהִיא מְתַקְנַת לְדַבֵּר לְמַעַלָּה וּלְדַבֵּר לְמַטָּה, וְהַכֹּל בְּקַדְשָׁה. כֹּל שֶׁכֵּן אִם הָעַם הוֹלְכִים בְּדַרְךְ עֲקָמָה, וְהוּא יְכוּל לְדַבֵּר לָהֶם וּלְהוֹכִיחַ אוֹתָם, וְשׁוֹתֵק וְלֹא מְדַבֵּר, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁכָּתוּב נֶאֱלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מְטוֹב וּכְאֲבִי נִעְכָּר. [דף ט"ז ע"א] נִעְכָּר בְּמַכּוֹת שֶׁל טְמָאָה. וְזֶהוּ שֶׁאֲמַר דּוֹד הַמְּלִךְ,

== זורֶר תהלים ==

מְלָקָה בְּזָה וּמִתְפַּנֶּה מְמַנּוּ, שְׁכֻתוֹב (תהלים פז) פָּנָה אֵלַי וְחִנְנֵי.
 מִזֶּה פָּנָה אֵלַי? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהְרֶן. יִרְדּוּ רַבֵּי
 חַיִּיא וְרַבֵּי יוֹסֵי וְנִשְׁקוּהוּ. הַתְחַבְּרוּ יַחַד כֹּל אוֹתָהּ הַדְּרָךְ. קָרָא
 עָלֵיהֶם רַבֵּי חַיִּיא, (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהַ הוֹלֵךְ וְאוֹר
 עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

בְּגַלְל לְשׁוֹן הָרַע מִחֻלוֹת יוֹרְדוֹת לְעוֹלָם חֲלִילָה

נֶצֶר לְשׁוֹנֵךְ מְרַע (לד, יד): [זורֶר - שמות פ' משפטים (דף קכ"ב)]. שְׁנִינּוּ,
 יִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ קָדֵשׁ, וּמְשׁוֹם שְׁהֵם קָדֵשׁ אָסוּר לְאָדָם
 לְקָרֵא לְחַבְּרוֹ בְשֵׁם גָּנְאִי וְלֹא לְכַנּוֹת שֵׁם לְחַבְּרוֹ, וְעָנְשׁוּ גְדוֹל,
 וְכָל שָׂכֵן בְּדְבָרִים אַחֲרֵים. שְׁנִינּוּ, כְּתוֹב (תהלים לד) נֶצֶר לְשׁוֹנֵךְ
 מְרַע וְגו'. מֵהוּ מְרַע? שְׁבַגְלַל לְשׁוֹן הָרַע מִחֻלוֹת יוֹרְדוֹת
 לְעוֹלָם.

אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, כָּל מִי שֶׁקוֹרֵא לְחַבְּרוֹ בְשֵׁם שְׂאִין בּוֹ וּמַגְנֶה
 אוֹתוֹ, נִתְפָּס בְּמַה שְׂאִין בּוֹ. שְׂאֵמַר רַבֵּי חַיִּיא אָמַר רַבֵּי
 חִזְקִיָּה, כָּל מִי שֶׁקוֹרֵא לְחַבְּרוֹ רְשָׁע, מוֹרִידִים אוֹתוֹ לְגִיָּהֶנָּם,
 וְיֹוְרְדִים לוֹ לְלִחְיָיו, פֶּרֶט לְאוֹתָם חֲצוּפִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמְתַר
 לְאָדָם לְקָרֵא לְהֵם רְשָׁע.

אוֹתוֹ אִישׁ שֶׁקָּלַל אֶת חֲבֵרוֹ, עֵבֶר רַבֵּי יֵיסָא, אָמַר לוֹ, כְּמוֹ
 רְשָׁע עָשִׂיתָ. בָּא לְפָנַי רַבֵּי יְהוּדָה. אָמַר לוֹ, רְשָׁע לֹא
 אִמְרַתִּי לוֹ, אֶלָּא כְּרָשָׁע, שֶׁמְרָאֵה דְבָרָיו כְּרָשָׁע, וְלֹא אִמְרַתִּי
 שֶׁהוּא רְשָׁע. בָּא רַבֵּי יְהוּדָה וְשָׂאל לְמַעֲשֶׂה לְפָנַי רַבֵּי אֶלְעָזָר.
 אָמַר לוֹ, וּדְאֵי שְׂלָא הַתְחַיְבַּ. מַנִּין לָנוּ? שְׁכֻתוֹב (איכה ב) הִיָּה

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ה' כְּאוֹיֵב, וְלֹא אוֹיֵב. שְׁאֵם לֹא כָף, לֹא נִשְׂאָר מִיִּשְׂרָאֵל גְּזֻעִים בְּעוֹלָם. כְּמוֹ זֶה, (שם א) הִיָּתָה כְּאֶלְמָנָה, וְלֹא אֶלְמָנָה. כְּאֶלְמָנָה שֶׁהִלֵּךְ בְּעֵלָה לְעֵבֶר הַיָּם וּמַחֲכָה לוֹ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, וּמַכְאֵן מִשְׁמַע? מִשְׁם מִשְׁמַע, שֶׁהוּא עֵקֶר הַכֵּל, שֶׁכְּתוּב (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמִרְאָה אָדָם. כְּמִרְאָה אָדָם, וְלֹא מִרְאָה אָדָם. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר וְגו'. כְּתַפּוּחַ, וְלֹא תַפּוּחַ. כְּתַפּוּחַ, שֶׁנִּפְרָד בְּגוֹנִיו, וּבְגוֹנִים אָחוּז הַדְּבָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלּוּ לֹא בָאֵת לְכֹאֵן אֶלָּא לְשִׁמְעַת הַדְּבָרִים הַלְלוּ - דִּי.

כְּמָה עֲדִים נִתְּן הַקַּב"ה לְכֹל אָדָם שֶׁלֹּא יַחֲטוּ

נִצְרַר לְשׁוֹנֵף מְרַע וְגו' (לד, יד-טו): [זוהר - ויקרא פ' שלח לך (דף קע"ה):] אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמָה עֲדִים עֲשֵׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲיֵד בְּהֵם בְּנֵי אָדָם, וְכֹלָם בְּעֵצָה וּבְעֵדוֹת עוֹמְדִים מוּלוֹ. קָם בְּבִקְרָה, מוֹשִׁיט רַגְלָיו לְלַכֵּת - עֲדִים עוֹמְדִים מוּלוֹ, מְכַרְיִזִים וְאוֹמְרִים: (שמואל א ב) רַגְלֵי חֲסִידָיו יִשְׁמְרוּ וְגו'. (קהלת ד) שְׁמֹר רַגְלֶךָ כְּאֲשֶׁר תִּלְךָ. (משלי ד) פִּלֵּס מִעַגְל רַגְלֶךָ. פּוֹתַח עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל בְּעוֹלָם - הָעֲדִים אוֹמְרִים: (שם) עֵינֶיךָ לֹנְכַח יִבִּיטוּ. קָם לְדַבֵּר - הָעֲדִים אוֹמְרִים: (תהלים לד) נִצְרַר לְשׁוֹנֵף מְרַע וְגו'. מוֹשִׁיט יָדָיו בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם - הָעֲדִים אוֹמְרִים: (שם) סוּר מִרַע וְעֲשֵׂה טוֹב. אִם מְצִיֵּת לָהֶם - יָפָה, וְאִם לֹא - כְּתוּב (זכריה ג) וְהִשְׁטָן עִמָּד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ. כֹּלָם מְעִידִים עָלָיו בְּחִטָּאֵיו לְמַעְלָה. אִם רוֹצֵה הָאִישׁ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כֹּלָם מְעִידִים

מִן עֵינֵי יְהוָה יְהוָה אֵל צְדִיקִים וְאֲזַנּוֹ אֵל שׁוֹעֲתָם:

זוהר תהלים
 סַגְוֵרְיָא לְפָנָיו, וְעוֹמְדִים לְהַעֲדֵי עָלָיו טוֹבוֹת בְּשַׁעַה שְׁצָרִיךְ
 לו.

עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם

עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם (לד, טז): נזוהר -

שמות 9' ויקהל (דף ר"ב.) (ברקיע השני עולה התפלה עד אותו רקיע, ונפתחים) וכשעולה התפלה עד לאותו רקיע, ובאותו השער השנים עשר עומד עשר שערי אותו הרקיע, וזה ממנה על כמה חילות, על כמה מחנות, וכשתפלה עולה, עומד הממנה הזה ומכריז על כל אותם פתחים ואמר: (ישעיה כו) פתחו שערים וגו', וכל השערים נפתחים, ונכנסת התפלה לכל אותם הפתחים. ואז מתעורר ממנה אחד זקן לימים שעומד לצד דרום, ששמו עזריאל הזקן, ולפעמים הוא נקרא מחניא"ל, משום שהתמנה על ששים רבוא מחנות, וכלם בעלי כנפים, בעלי מחנות, מלאים עינים. ואצלם עומדים אותם מחנות בעלי אזנים. ונקראים אזנים, משום שהם מקשיבים לכל אותם שמתפללים תפלתם בלחש וברצון הלב, שלא נשמעת אותה תפלה לאחר. התפלה הזו עולה, ומקשיבים לה כל אותם שנקראים בעלי אזנים. ואם אותה תפלה נשמעת לאזני אדם, אין מי שמקשיב לה למעלה, ולא מקשיבים לה אחרים, פרט למי ששומע בראשונה. משום כך צריך

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

לְהַשְׁמֵר שְׁלֵא יִשְׁמְעוּ אֶת אוֹתָהּ תְּפִלָּה בְּנֵי אָדָם. וְעוֹד, שְׁדַבּוּר שֶׁל תְּפִלָּה נֶאֱחָז בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְדַבַּר שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אֵין צָרִיךְ לִשְׁמֹעַ. כְּמוֹ זֶה מִי שֶׁקּוֹרָא בְּתוֹרָה, אֶחָד קוֹרָא וְאֶחָד לְשִׁתֵּק. וְאִם שְׁנַיִם קוֹרְאִים בְּתוֹרָה, הֵם גּוֹרְעִים בְּאִמּוּנָה שְׁלֹמְעָלָה, מִשּׁוּם שֶׁאֶחָד קוֹל וְאֶחָד דְּבַר הַכֹּל אֶחָד, אִזּוֹ שְׁנַיִם קוֹלוֹת וְשְׁנַיִם דְּבוּרִים זֶה גְרִיעוֹת הָאִמּוּנָה. אֲלֵא שִׁיְהִיָּה קוֹל וְדְבוּר אֶחָד כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, כְּדֵי שִׁיְהִיָּה אוֹתוֹ קוֹל וְאוֹתוֹ דְּבוּר אֶחָד. וְאוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה שֶׁשָּׁמוּ עֲזַרְיָא"ל הַזֶּקֶן, כְּשֶׁאוֹתָהּ תְּפִלָּה עוֹלָה בְּלַחַשׁ, כֹּל אוֹתָן שְׁשִׁים רְבוּא מַחְנוֹת, וְכֹל אוֹתָם בְּעֲלֵי עֵינַיִם, וְכֹל אוֹתָם בְּעֲלֵי אֲזָנַיִם, כֹּלֵם יוֹצְאִים וְנוֹשְׁקִים אוֹתוֹ דְּבוּר שֶׁל תְּפִלָּה שְׁעוֹלָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים לד) עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתָם. עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים - אֵלוֹ בְּעֲלֵי הָעֵינַיִם שְׁלֹמְטָה, מִשּׁוּם שִׁישׁ (שאין) בְּעֲלֵי עֵינַיִם שְׁלֹמְעָלָה. וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתָם - אֵלֶּה בְּעֲלֵי הָאֲזָנַיִם.

עיני יי אל צדיקים - יש כאן סיוע שמיומי

עיני ה' אל צדיקים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתָם (לד, טז) : זוהר - ח"ב
 9' פקודי (דף רכ"ה:) [רבי אבא וְרַבִּי אֶחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים מִטְּבַרְיָה לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, רָאוּ אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהָיָה בָּא וְרַבִּי חֲיִיא עִמּוֹ. אָמַר רַבִּי אֶבָּא, וְדַאי נִשְׁתַּתַּף עִם הַשְּׂכִינָה. חִכּוּ לָהֶם עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֲלֵיהֶם. כִּיֵּן שֶׁהִגִּיעוּ אֲלֵיהֶם, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (תהלים לד) עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים וְאֲזָנָיו אֶל שׁוֹעֲתָם. פְּסוּק זֶה קָשָׁה, מַה זֶה עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים? אִם בְּשִׁבִיל הַשְּׁגָחַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

יו פְּנֵי יְהוָה ִשְׁמַע ִשְׁמְעוּ רַע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זָבָרִם׃
 יח צַעֲקוּ וַיִּהְיֶה ִשְׁמַע ִשְׁמְעוּ וּמִכָּל צְרוּתָם הִצִּילָם׃
 יט קְרוֹב יְהוָה ִשְׁמַע ִשְׁמְעוּ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב וְאֵת הַפְּאִי רוּחַ
 יוֹשִׁיעַ׃ כ רַבּוֹת רְעוֹת צְדִיק וּמִכָּל־ם יִצִּילֵנוּ יְהוָה ִשְׁמַע׃
 כא שֹׁמֵר כָּל עֲצֻמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבְּרָה׃
 כב הַמּוֹתֵת רָשָׁע רְעָה וְשֹׁנְאֵי צְדִיק יֶאֱשָׁמוּ׃ כג פּוֹדֵה
 יְהוָה ִשְׁמַע נַפְשׁ עַבְדֵּי וְלֹא יֶאֱשָׁמוּ כָּל הַחַסִּים בּוֹ׃

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

עֲלֵיהֶם כְּדֵי לְהִיטִיב לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, הֲרֵי רָאינוּ כַּמָּה
 צְדִיקִים הֵם שֶׁבְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֶפְלוּ מְזוֹנוֹת כְּמוֹ עוֹרְכֵי הַשָּׂדֶה,
 לֹא יְכוּלִים לְהַשִּׁיג. אִם כֵּן, מַה זֶה עֵינֵי ה' אֶל צְדִיקִים?
 אֲלֹא סוּד כָּאֵן יֵשׁ. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם, כָּל־ם
 יְדוּעִים לְמַעַלָּה, בֵּין לְצַד זֶה וּבֵין לְצַד זֶה. אוֹתָם שֶׁלְצַד
 הַקִּדְשָׁה נוֹדְעִים לְמַעַלָּה אֵלָיו, וְהַשְּׁגָחָתוֹ תְּמִיד עֲלֵיהֶם.
 וְאוֹתָם שֶׁלְצַד הַטְּמָאָה נוֹדְעִים לוֹ, וְהַשְּׁגָחָתוֹ תְּמִיד עֲלֵיהֶם.
 וּבְמִקּוֹם שֶׁשׁוֹלְטֵת אוֹתָהּ הַהִשְׁגָּחָה שֶׁל צַד הַקִּדְשָׁה, לֹא
 מִשְׁגִּיחַ הַצַּד הָאֲחֵר, וְלֹא יִקְרַב אֵלָיו לְעוֹלָמִים וְלֹא יְכוּל
 לְדַחֲתוֹ מִמְּקוֹמוֹ בְּכָל מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה. וְלִכֵּן עֵינֵי ה' אֶל
 צְדִיקִים וְגו', מִשּׁוֹם זֶה הַצַּד הָאֲחֵר לֹא יְכוּל לְשַׁלֵּט עָלָיו.
 וְעַכְשָׁו יֵשׁ כָּאֵן סִיוַע שְׁמִימִי, וְכָל הַהִשְׁגָּחָה הַטּוֹבָה
 שֶׁלְמַעַלָּה הִיא כָּאֵן, וְכָל צַד אֲחֵר וְכָל דְּבַר רַע לֹא יְכוּל
 לְשַׁלֵּט עֲלֵיכֶם.

—== זוהר תהלים ==—

חכמת היצר טוב וכסלות היצר הרע

רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו ה' (לד, כ): [זוהר בראשית
 9' וישב (דף קפ.)] וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ
 כנען. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים לד) רבות רעות צדיק
 ומכלם יצילנו ה' בא ראה כמה מקטרגים יש לו לאדם מן
 היום שהקדוש ברוך הוא נתן בו נשמה [ד"א לאדם] [להתקיים]
 בעולם הזה, שכיון שאדם יוצא לאויר העולם, מיד מזדמן
 להשתתף עמו יצר הרע, כמו שנאמר, שכתוב (בראשית ד)
 לפתח חטאת ריבץ וגו', ואז משתתף עמו יצר הרע. ובא
 וראה שכוף הוא, שהרי הבהמות מיום שנולדים, שומרים את
 עצמם ובורחים מתוך האש ומכל המקומות הרעים, ואדם
 מיד בא לזרק את עצמו לתוך האש, משום שיצר הרע שרוי
 בתוכו, ומיד מסיט אותו לדרך רעה.

ובארנו, שכתוב (קהלת ד) טוב ילד מסכן וחסם ממלך זקן
 וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד. טוב ילד -
 זהו יצר הטוב, שהוא יצר טוב שהוא ילד מימים מועטים
 עם האדם, שהרי משלשה עשר שנים ואילך [עמו], כמו
 שנתבאר. ממלך זקן וכסיל. ממלך - זה הוא יצר הרע,
 שהוא נקרא מלך ושליט בעולם על בני אדם. זקן וכסיל -
 שהוא זקן ודאי, כמו שבארוהו, שכאשר אדם נולד ויוצא
 לאויר העולם, הוא מזדמן עם האדם, ועל כן הוא מלך
 זקן וכסיל. אשר לא ידע להזהר עוד, לא כתוב להזהיר
 אלא להזהר, משום שהוא כסיל, ועליו אמר שלמה, עליו

—= זוהר תהלים =—

השָׁלוֹם, (קהלת ב) וְהַכְּסִיל בַּחֶשֶׁךְ הוֹלֵךְ, שֶׁהָרִי מִפְּסֶלֶת הַחֶשֶׁךְ
הוא בָּא, וְאֵין לוֹ אוֹר לְעוֹלָמִים.

רַבִּי שְׁמֵעוֹן אָמַר, בֵּא רְאֵה, כְּתוּב טוֹב יֵלֵד מִסְכֵּן וְחָכָם,
מִי זֶה יֵלֵד מִסְכֵּן? הָרִי בְּאֶרֶץ, וְנִתְבָּאָר שֶׁהוּא יֵצֵר
טוֹב. אֲבָל טוֹב יֵלֵד, זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים לו) נֶעַר הֵייתִי גַם
זְקֵנִתִי, וְזֶה הוּא נֶעַר שֶׁהוּא יֵלֵד מִסְכֵּן, שְׂאִין לוֹ מַעְצָמוֹ
כְּלוּם. וְלָמָּה נִקְרָא נֶעַר? מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֲדוּשׁ הַלְּבָנָה
שְׁתַּמִּיד מִתְחַדֶּשֶׁת, וְתַמִּיד הוּא יֵלֵד מִסְכֵּן, כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ.
וְחָכָם, מִשּׁוּם שֶׁשׁוֹרָה בּוֹ חֻכְמָה. מִמְּלֶךְ זֶקֶן - זֶהוּ יֵצֵר
הָרַע, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר, שֶׁהָרִי מִיּוֹם שֶׁהָיָה לֹא יֵצֵא מִטְּמֵאָתוֹ
לְעוֹלָמִים. וְהוּא כְּסִיל, שְׁכָל דְּרָכָיו הֵם לְדֶרֶךְ רָעָה, וְהוֹלֵךְ
וּמִסְטָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם וְלֹא יוֹדֵעַ לְהִזְהָר, וְהוּא בָּא עִם
אָדָם בְּעֵלְיֹלוֹת כְּדִי לְהִסְטוֹתָם מִדֶּרֶךְ טוֹבָה לְדֶרֶךְ רָעָה. בֵּא
רְאֵה, עַל זֶה מְקֻדָּים עִם אָדָם בְּיוֹם שְׁנוּלָד, כְּדִי שֶׁיֵּאֱמִין לוֹ,
שֶׁהָרִי כְּשֶׁבֵא יֵצֵר הַטוֹב, לֹא יִכּוֹל הָאָדָם לְהֵאֱמִין לוֹ, וְדוּמָה
עָלָיו כְּמַעְמָסָה. כְּמוֹ זֶה שְׁנִינּוּ, מִי הוּא רָשָׁע עָרוּם? זֶהוּ מִי
שְׁמַקְדִים לְטַעַן דְּכָרְיוֹ לְפָנֵי הַדִּין טָרָם יְבֹא חֲבֵרוֹ בְּעַל הַדִּין,
כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (משלי יח) צַדִּיק הִרְאֶשׁוֹן בְּרִיבוֹ וְגו'. כְּמוֹ זֶה
[הוא נ"א הזה] רָשָׁע עָרוּם, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (בראשית ג) וְהִנְחַשׁ הָיָה
עָרוּם, וְהוּא מְקֻדָּים וְשׁוֹרָה עִמּוֹ שֶׁל אָדָם בְּטָרָם יְבֹא חֲבֵרוֹ
לְשָׁרוֹת עָלָיו. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקֻדָּים, וְהֵנָּה טוֹעֵן טַעֲנָתוֹ עִמּוֹ
- כְּשֶׁבֵא חֲבֵרוֹ, שֶׁהוּא יֵצֵר הַטוֹב, מֵרַע אֶת הָאָדָם עִמּוֹ וְלֹא
יִכּוֹל לְזַקֵּף רֵאשׁוֹ כְּאֵלוֹ הַטַּעֲיִן עַל כְּתַפּוֹ כָּל הַמְּשָׂאוֹת שֶׁל

זוהר תהלים

העולם בגלל אותו רשע ערום שהקדים עמו. ועל זה אמר
 שלמה (קהלת ט) וְחִכְמַת הַמֶּסֶכֶן בְּזוּיָהּ וַדְּבַרְיוֹ אֵינָם נִשְׁמָעִים,
 משום שהנה הקדים אחר. ועל כן, כל דין שמקבל מאדם
 דבר בטרום יבא חֲבָרוֹ, כְּאִלוֹ קִבֵּל עָלָיו תּוֹעֵבָה אַחֲרַת
 לְאַמוּנָה, אֲלֵא (משלי שם) וְכֹא רָעָהוּ וַחֲקָרוּ, וְזֶה הוּא דֶרֶךְ שֶׁל
 אָדָם צָדִיק. שֶׁהֵרִי הָאָדָם הַצָּדִיק הַזֶּה שְׁלֵא הָאֱמִין לְאוֹתוֹ
 רִשָּׁע עָרוֹם שֶׁל יִצָּר הָרַע בְּטָרוֹם יְבֹא חֲבָרוֹ, שֶׁהוּא יִצָּר הַטּוֹב.
 ומשום זה בני אדם נכשלים לעולם הבא. אבל אותו צדיק
 שפּוֹחַד מְרָבוֹנוֹ, כְּמָה רָעוֹת סוֹבֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּדִי שְׁלֵא
 יִאֱמִין וְלֹא יִשְׁתַּתֵּף עִם אוֹתוֹ יִצָּר הָרַע, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מְצִיל אוֹתוֹ מִכָּלֵם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לד) רְבוֹת רָעוֹת צָדִיק
 וּמְכָלֵם יִצְּלֵנוּ ה'. לֹא כְתוֹב רְבוֹת רָעוֹת לְצָדִיק, אֲלֵא צָדִיק,
 מִשׁוֹם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצָּה בּוֹ, וּמִשׁוֹם כִּף הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְרַצָּה מְאוֹתוֹ הָאָדָם וּמְצִיל אוֹתוֹ מִן הַכֵּל בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ.

ו לחודש

ל'ה א לְדָוִד רִיבָה יְהוָה אֶת יְרִיבֵי לֶחֶם אֶת
 לְחֵמֵי: ב חֲחֹזֵק מִגֵּן וְצַנְהָ וְקוֹמָהּ בְּעִוְרָתִי: ג וְחָרָק
 חֲנִית וּסְגָר לְקַרְאֵת רִדְפֵי אָמַר לְנַפְשִׁי יִשְׁעֶתְךָ אָנֹכִי:
 ד יִבְשׂוּ וַיִּבְלְמוּ מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי יִסְגּוּ אַחֲזֵר וַיִּחַפְּרוּ חֲשָׁבֵי
 רַעְתִּי: ה יִהְיוּ כְּמִין לִפְנֵי רוּחַ וּמִלֵּאף יְהוָה
 הוֹחָה: ו יְהִי דְרָכָם חֲשֵׁךְ וְחִלְקֵלְקוֹת וּמִלֵּאף יְהוָה
 רִדְפָם: ז כִּי חָנַם טְמֵנִי לִי שַׁחַת רִשְׁתָּם חָנַם חָפְרוּ
 לְנַפְשִׁי: ח תִּבְוֹאָהּ שׂוֹאָה לֹא יֵדַע וְרִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר טָמֵן
 תִּלְבְּרוּ בְּשׂוֹאָה יִפֹּל בָּהּ: ט וְנַפְשִׁי תִגִּיל בִּיהוָה
 תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתּוֹ: י כָּל עֲצָמוֹתַי תֵּאֱמַרְנָה יְהוָה
 מִי כְמוֹךָ מִצִּיל עֲנִי מִחֲזֹק מְמֵנִי וְעֲנִי וְאֶבְיוֹן מִגִּזְלוֹ:

❦ ————— ❦ שימוש תהלים ❦ ————— ❦

אם קמו עליך מריבים

ריבה ה' את יריבי וגו' (לה, א): [שימוש תהלים לפרק לה]. אם קמו
 עליך בעלי ריבים אמור בכל בוקר ג' ימים ותנצחם. והשם שלו
 "ה. י' מן "לחם את לוחמי, ה' מן "החזק מגן וצנה.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

שֶׁלשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה

כָּל עֲצָמוֹתַי תֵּאֱמַרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ (לה, ט): [זוהר - שמות פ' תרומה
 (דף קמ"ב.)] הַרוּחַ, זֶהוּ שְׂרוּכָב עַל הַנֶּפֶשׁ הַזֹּו וְשׁוֹלֵט עֲלֶיהָ

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

וּמְאִיר לָהּ בְּכָל מָה שְׁצָרֶיךָ, וְהִנָּפֵשׁ הִיא כִּסֵּא לְרוּחַ הַזֶּה. הַנִּשְׁמָה, הִיא מוֹצִיָּאָה אֶת הָרוּחַ הַזֶּה, וְשׁוֹלֵטֶת עָלָיו וּמְאִירָה לוֹ בְּאוֹתוֹ אֹרֵחַ הַחַיִּים, וְאוֹתָהּ רוּחַ תְּלוּיָהּ בְּנִשְׁמָה הַזֶּה, וְנֶאֱוָר מִמֶּנָּה בְּאוֹתוֹ הָאֹרֶשׁ מְאִיר. אוֹתָהּ נֶפֶשׁ תְּלוּיָהּ בְּאוֹתָהּ רוּחַ, וְנֶאֱוָרָה מִמֶּנָּה וְנִזְוֹנִית מִמֶּנָּה, וְהַכֵּל קֶשֶׁר אֶחָד.

וְעַד שְׁנִשְׁמָה עֲלִינָה זֶה לֹא עוֹלָה לְתוֹךְ נְבִיעֵת עֵתִיק הָעֵתִיקִים, נִסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וּמִתְמַלֵּאת מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם שְׁלֹא פּוֹסֵק - הָרוּחַ הַזֶּה לֹא נִכְנָסֶת לְגֵן עֵדֵן, שֶׁהִיא נֶפֶשׁ, וְלְעוֹלָם הָרוּחַ לֹא שׁוֹרָה אֶלָּא בְּגֵן עֵדֵן, וְנִשְׁמָה לְמַעְלָה. נֶפֶשׁ זֶה מִתְיִשְׁבֶּת (לֹא מִתִּישְׁבֶּת) בְּמִקוֹמָהּ בְּתוֹךְ הַגּוֹף לְמִטָּה. כְּמוֹ זֶה הַכֵּל לְמִטָּה כֶּךָ נִפְרָדִים בְּאָדָם. וְאֵף עַל גַּב שְׁכָלָם קֶשֶׁר אֶחָד, הַנִּשְׁמָה עוֹלָה לְמַעְלָה לְתוֹךְ נְבִיעֵת הַבָּאָר. הָרוּחַ נִכְנָסֶת לְגֵן עֵדֵן כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה. הַנֶּפֶשׁ מִתְיִשְׁבֶּת בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר.

וְאִם תֹּאמַר, הַנֶּפֶשׁ לְמַעְלָה שְׁמִתְיִשְׁבֶּת בְּתוֹךְ הַגּוֹף בְּקֶבֶר, אִיפֹה הוּא הַקֶּבֶר? אֶלָּא בְּתוֹךְ אוֹתָהּ קִלְפָה קֶשֶׁה, וְלִכְּנֵן נֶפֶשׁ כְּמוֹ זֶה שְׁלִמְטָה, וְהַכֵּל זֶה כְּמוֹ זֶה, וְלִכְּנֵן שְׁלֵשׁ דְּרָגוֹת נִפְרָדוֹת, וְהֵן קֶשֶׁר אֶחָד וְסוּד אֶחָד. וּבְכָל זְמַן שֶׁהֶעֱצַמּוֹת נִמְצְאוֹת בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר, הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה נִמְצְאָת שָׁם. כְּאֵן יֵשׁ סוּד לְיִוְדְעֵי דְרִיךְ הָאֵמֶת יִרְאֵי חֲטָא. בְּשַׁעַה שֶׁהַנִּשְׁמָה מִתְעַטֶּרֶת לְמַעְלָה בְּתוֹךְ הָעֵטְרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהָרוּחַ עוֹמֶדֶת בְּאוֹר עֲלִיּוֹן בְּשִׁבְתוֹת וְחֻדְשִׁים וְזִמְנִים - הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה, בְּשַׁעַה שֶׁהָרוּחַ יוֹרֶדֶת מִתּוֹךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן לְדוֹר בְּגֵן עֵדֵן מְאִיר וְנוֹצֵץ, הִיא עוֹמֶדֶת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

בְּתוֹךְ הַקֶּבֶר וּמִתְגַלְמֶת בְּדִיוֹקָן שֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַגּוֹף בְּתַחֲלָה, וְכָל אוֹתָן עֲצָמוֹת עוֹלוֹת בְּאוֹתוֹ דִּיוֹקָן, וּמִשְׁבַּחוֹת וּמוֹדוֹת לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לה) כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרֶנָּה ה' מִי כְמוֹךָ. לֹא כְתוֹב אוֹמְרוֹת, אֲלֵא תֹאמְרֶנָּה.

וְאֵלֵמֵלֵא נִתְּנָה רְשׁוּת לְעֵין לְרֹאוֹת, הִיְתָה רוֹאֶה בְּלִילָה כְּשֶׁנִּכְנַסְתָּ (כשיוצאת) שְׁבַת וְלֵילוֹת חֲדָשִׁים וְזַמְנִים כְּמוֹ דְמִיּוֹת עַל גְּבֵי הַקְּבָרִים מוֹדוֹת וּמִשְׁבַּחוֹת אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲבָל טְפָשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם מַעֲכָבֵת אוֹתָם שֶׁלֹּא יוֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים עַל מָה עוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא חוֹשְׁשִׁים לְהִשְׁגִּיחַ בְּכַבּוֹד הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה, כָּל שֶׁכֵּן לְהִשְׁגִּיחַ בְּכַבּוֹד אוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְעַל מָה עוֹמֵד, וְאֵיךְ הַדְּבָרִים מִתְּפָרְשִׁים.

כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה ה' מִי כְמוֹךָ — בְּשַׁעַת תַּחֲיִית הַמֵּתִים הָעֲצָמוֹת יִתְקַרְבוּ

כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה ה' מִי כְמוֹךָ (לה, י): [זוהר דברים פ' ואתחנן (דף רס"ו:)] וְהִיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פִּתַּח, (תהלים לה) כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרֶנָּה ה' מִי כְמוֹךָ מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ וְעֲנִי וְאֲבִיּוֹן מִגִּזְלוֹ. פָּסוּק זֶה אָמַר אוֹתוֹ דָּוִד בְּרוּחַ הַקָּדוֹשׁ. כָּל עֲצָמֹתַי תֹּאמְרֶנָּה, וְכִי מִי רָאָה עֲצָמוֹת שְׂאוֹמְרוֹת שִׁירָה? אֲלֵא הַפָּסוּק הַזֶּה בְּזִמְן שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲתִיד לְהַחְיֹת אֶת הַמֵּתִים, וְעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְקִין הָעֲצָמוֹת וּלְקַרֵּב כָּל אַחַת וְאַחַת לְמִקְוָמָן, שְׁכָתוֹב (יחזקאל לו)

יֵא יְקוֹמוּן עַדֵי חָמָס אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתִי וְיִשְׁאַלֵנִי:
 יב וְיִשְׁלְמוּנִי רָעָה תַחַת מַזְכָּה שְׂבוּל לְנַפְשִׁי: יג וְאֲנִי
 בַּחֲלוֹתָם לְבוֹשֵׁי שָׂק עֲנִיתִי בְצוּם נַפְשִׁי וְתַפְלָתִי עַל
 חִיקֵי תְּשׁוּבָה: יד בְּרַע בָּאָח לִי הִתְחַלְכְּתִי בִּאֲכָל אִם

== זוהר תהלים ==

וְתִקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ, וְכָתוּב (ישעיה נח) וְעֲצָמַתֶּיךָ
 יִחְלִיץ. אֲזַ עֲתִידוֹת הֵן לוֹמַר שִׁירָה. אֵיזוֹ שִׁירָה אוֹמְרוֹת? ה'
 מִי כְמוֹךָ (מקדימים), וְזוֹ הַשִּׁירָה הַמְעֵלָה מִמָּה שְׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל
 עַל הַיָּם, שֶׁהָרִי הֵם לֹא הִזְכִּירוּ אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ אֲלֵא אַחֲרֵי
 שְׁלֹשׁ מַלְאִים, שְׁכָתוּב (שמות טו) מִי כְמֹכָה בְּאֵלֶם ה'. וְכֵאֵן הֵם
 מְקַדְּמִים אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, שְׁכָתוּב ה' מִי כְמוֹךָ. מִצִּיל עֲנִי
 מִחֲזֶק מִמֶּנּוּ - זֶה יֵצֵר טוֹב מִיֵּצֵר הָרַע, מִשׁוּם שֶׁיֵּצֵר הָרַע תִּקְרֶיךָ
 הוּא כְמוֹ אֲבָן, כְּפָתוּב (יחזקאל לו) וְהִסְרָתִי אֶת לֵב הָאֲבָן, וְיֵצֵר
 הַטוֹב הוּא בְּשֵׁר, שְׁכָתוּב וְנִתְתִּי לָכֶם לֵב בְּשֵׁר.

אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הָרָשָׁעִים שֶׁיִּסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם

וְאֲנִי בַּחֲלוֹתָם לְבוֹשֵׁי שָׂק וְגו' (לה, יג): [נוהר - בראשית פ' וירא (דף
 קה)] אָמַר רַבִּי, מִצְוָה לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל עַל הָרָשָׁעִים
 כְּדֵי שֶׁיִּחְזְרוּ לְמוּטָב וְלֹא יִכְנָסוּ לְגִיהֵנָם, שְׁכָתוּב (תהלים לה) וְאֲנִי
 בַּחֲלוֹתָם לְבוֹשֵׁי שָׂק וְגו'. וְאָמַר רַבִּי, אָסוּר לוֹ לְאָדָם לְהִתְפַּלֵּל
 עַל הָרָשָׁעִים שֶׁיִּסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם, שְׁאֵלְמָלָא סִלְקוּ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְתַרַח מִן הָעוֹלָם כְּשֶׁהָיָה עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, לֹא בָּא
 אֲבָרְהָם אֲבִינוּ לְעוֹלָם, וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ, וְהַמֶּלֶךְ דְּדוֹד

קָדַר שְׁחֹתִי: מו וּבְצַלְעֵי שְׁמֹחוּ וְנֹאסְפוּ וְנֹאסְפוּ עָלַי
 גִּבִּים וְלֹא יָדַעְתִּי קָרְעוּ וְלֹא דָמוּ: מז בְּחִנְפֵי לַעֲגִי מַעֲוֹג
 חָרַק עָלַי שְׁנִימוּ: יז אֲדַנִּי בַּמָּחַ תִּרְאֶה הַשִּׁיבָה נַפְשִׁי
 מִשְׂאִיָּהֶם מִכְּפִירִים יְחִידָתִי: יח אֲזַדְּךָ בְּקֶהֱל רַב בְּעַם
 עֲצוּם אֲחַלְלֶךָ: יט אֵל יִשְׁמָחוּ לִי אִיבֵי שְׁקָר שֶׁנָּאִי חֲנָם
 יִקְרְצוּ עֵינַי: כ כִּי לֹא שָׁלוֹם יִדְבְּרוּ וְעַל רַגְעֵי אֲרִיז וּדְבָרֵי
 מִרְמוֹת יַחֲשֹׁבוּ: כא וַיִּרְחִיבוּ עָלַי פִּיתָם אָמְרוּ הָאֵח
 הָאֵח רְאֵתָה עֵינֵינוּ: כב רְאֵתָה יְהוָה אֵל תִּתְרַשׁ
 אֲדַנִּי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי: כג הָעִירָה וְהִקְצָה לְמִשְׁפָּטֵי
 אֱלֹהֵי יְהוָה וְאֲדַנִּי לְרִיבֵי: כד שְׁפִטְנֵי בְּצַדְקָה יְהוָה
 אֱלֹהֵי יְהוָה וְאֵל יִשְׁמָחוּ לִי: כה אֵל יֹאמְרוּ בְּלִפְסֵם
 הָאֵח נַפְשֵׁנוּ אֵל יֹאמְרוּ בְּלַעֲנָהּ: כו יִבְשׁוּ וַיִּחַפְּרוּ יַחְדָּו
 שְׂמֹחֵי רַעְתִּי יִלְבְּשׁוּ בִשָּׁת וּבְלִמָּחַ חֲמֻדֵי לַיִם עָלַי:
 כז יִרְנוּ וַיִּשְׁמָחוּ חֲפִצֵי צַדִּיק וַיֹּאמְרוּ תְּמִיד יִגְדַל יְהוָה
 הַחֲפִץ שְׁלוֹם עַבְדּוֹ: כח וּלְשׁוֹנֵי תַּחְגֻּגָה צַדִּיק בָּל
 חִיּוֹם תַּחֲלֹתֶךָ:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

וּמְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָה, וְכֹל אוֹתָם הַצַּדִּיקִים
 וְהַחֲסִידִים וְהַנְּבִיאִים לֹא הָיוּ בְּעוֹלָם. אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה,
 כִּיּוֹן שְׂרוּאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא נִמְצָא בְּרִשְׁעִים כְּלוֹם

מְּכַל אוֹתָם הָעַנְנִים, מֵה כָּתוּב? וַיְבֹאוּ שְׁנֵי הַמְּלָאָכִים
סְדוּמָה וְגו'. (עד כּאן מִדְּרַש הַנְּעָלָם)

לו « לַמְנַצַּח לְעַבְדֵי יְהוָה לְדָוִד: כ נָאִם פִּשְׁעֵי
 לְרָשָׁע בְּקָרֵב לְבִי אֵין פֶּחַד אֱלֹהִים ^{תקף בעל המלות} לְנַגַּד
 עֵינָיו: ג כִּי הִחְלִיק אֱלֹוֹ בְּעֵינָיו לְמַצֵּא עֵזוֹ לְשֵׁנָא:
 ה דִּבְרֵי פִיו אָוֶן וּמְרָמָה חָדַל לְהַשְׁכִּיל לְחֵיטִיב: ה אָוֶן
 וַחֲשַׁב עַל מִשְׁכָּבוֹ יִתְנַצֵּב עַל דִּרְךָ לֹא טוֹב רַע לֹא
 יִמָּאֵם: ו יְהוָה בְּחַשְׁמֵי חֶסֶדָּךְ אֲמוּנָתְךָ עַד
 שְׁחָקִים: ז צְדָקָתְךָ בְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטְךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם
 ❦ ————— ❦ שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים ❦ ————— ❦

לכלות הרשעים

למנצח לעבד ה' וגו' (לו, א): [שימוש תהלים לפרק לו]. הוא טוב לכל
 פתגמא בישא ושם שלו הוא אמ"ת.

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

מי שהוא אדם ושם את עצמו בבהמה

צְדָקָתְךָ בְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטְךָ תְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה
 תוֹשִׁיעַ ה' (לו, ז): [זוהר ויקרא 9' אמור (דף צ"א)]. שור או
 כֶּשֶׁב או עז כי יולד והיה שבעת ימים תחת אמו וגו'. רבי
 יוסי פתח, (תהלים לו) צְדָקָתְךָ בְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטְךָ תְּהוֹם רַבָּה
 אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'. בפסוק הזה יש להתבונן בו, אָבֵל בא
 ראה, צָדֵק - כְּתוּב קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן. בְּהַרְרֵי אֵל - כְּמוֹ אוֹתָם הָרִים
 עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים שְׁנִקְרְאִים הָרִי אֶפְרַסְמוֹן זך. ומשום שהיא
 עולה להתקשר בהם למעלה, כל דיניה במשקל אחד לכל,
 שאין באותו הדין רחמים. מִשְׁפָּטְךָ תְּהוֹם רַבָּה - מִשְׁפָּט

וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְהוָה: הַ מַּה יִקָּר חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים

זוהר תהלים

שהוא רחמים יורד למטה לאותה הדרגה לתקן עולמות, וחס על העולם, ועושה דין ברחמים לבשם את העולם. ומשום שהוא רחמים - אדם ובהמה תושיע ה'. לכל במשקל אחד. אדם ובהמה, הרי פרשוה, מי שהוא אדם ושם את עצמו כבהמה. אדם ובהמה - דין אדם ודין בהמה אחד הוא. אדם - (בראשית יז) - ובן שמונת ימים ימול לכם כל זכר. בהמה - והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה', כדי שתעבר עליהם שבת אחת, והרי פרשוה.

הטעם שנקראת עולה ונשחטת בצפון

אדם ובהמה תושיע ה' (לו, ז) : זוהר - שמות פ' פקודי (דף רל"ט.)

פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העלה היא העלה. אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה'. עולה עליה וקשר של כנסת למעלה, ודבוק שלה בתוך העולם הבא, להיות הכל אחד. נקראת עולה קדש קדשים, ומשום כך נקרא עולה, שעולה ומתעטרת להיות הכל אחד בקשר אחד בשמחה. ומשום שעולה למעלה למעלה, כתוב זאת תורת העלה. סוד של זכר ונקבה כאחד, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העלה, שעולה לתוך העולם הבא להתקשר בתוכו, שנקרא ודאי קדש הקדשים, וגם העולה היא קדש הקדשים. ומשום כך הסדור של שחיטתה לצד צפון, שהוא צד שמאל, שהרי תורה שבעל פה לא עולה בחיבות, אלא רק כשמתעורר צד הצפון, שכתוב (שיר ב) שמאלו תחת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

לראשי וימינו תחבקני. ואז היא עולה בחביבות ומתעטרת בימין, ומתחברת באמצע, והכל מאיר מהסוד של קדש הקדשים, וזה מתוך סוד האדם, ברצון הכהן ובשירת הלויים ובתפלת ישראל. והרי בארנו, שעולה קדש הקדשים בסוד הרוח העליונה, משום ששלוש רוחות קשורות באחת. רוח תחתונה שנקראת רוח הקדש, רוח שלפנים באמצע שנקראת רוח חכמה ובינה. וכן נקראת הרוח התחתונה. אבל זו נקראת רוח שיוצאת מתוך השופר, כלולה באש ובמים. הרוח העליונה, שהיא נסתרת בחשאי, שבה עומדות כל הרוחות הקדושות וכל הפנים מאירות. ומשום כך חוזרת העולה לרוח ממש. ואחר כך, מסוד הבהמה מקבלים ונזונים, לקשר רוח אחרת שהיא תוף הטמאה, מאותם חלבים ושמנים, כמו שנתבאר. משום כך עולה קדש הקדשים. שאר הקרבנות, לעשות שלום בעולם, כלם מכמה צדדים, ובעלי הדינים (להתעבר) להתערב (להתעטר) ולהיות גאורים מתוך רצון להתבשם נקראים קדשים קלים, משום שלא מתעטרים למעלה למעלה בקדש הקדשים, ולכן הם קדשים קלים ושחיטתם בכל מקום, כמו שאמרנו. אבל עולה, שהיא סוד של קדש הקדשים, אינה פשאר הקרבנות, שכל מעשיה קדש.

בא וראה מה כתוב, (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד. אלו לבושים מיחדים לקדשה. בד - יחיד, מיחד לקדשה. וכתוב (שם טז) בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

מָה הַטַּעַם (זה קדש)? אֵלֶּא סוּד הַדְּבָר כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ, שֶׁהִיא קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, שְׁכֻלָּה עוֹלָה וּמִתְעַטָּרֶת בְּקִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים בְּקֶשֶׁר אֶחָד, וְאַחַר כֵּן מִפְּנֵי וּמַעֲבִירָה רוּחַ הַטְּמֵאָה שְׁמִטְמֵאת הַכֹּל, שְׁלֵא תִשְׁלַט וְלֹא תִתְקַרֵּב לְתוֹךְ הַמִּקְדָּשׁ, וְתַעֲבֹר מִכָּל צְדָדֵי הַקְּדוּשָׁה, וְהַכֹּל יִשְׁאַר קִדְשׁ בְּקִדְשָׁהּ יַחֲדָה.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֲרִי נֹאמֵר, שְׁכָתוּב אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה'. וְכֵן עוֹלָה סוּד הָאָדָם, מִצַּד שֶׁל אָדָם וְדָאִי. בִּהְמָה - מִצַּד הַבְּהֵמָה. וּמִשׁוּם כֵּן כָּתוּב אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. אָדָם וְדָאִי, שְׁזֵה קָרְבָּנוֹ לְמַעֲלָה, לְקֶשֶׁר קֶשֶׁר בְּסוּד שֶׁל אָדָם. וְאַחַר כֵּן מִן הַבְּהֵמָה, וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד שֶׁל אָדָם וּבִהְמָה. וְזֶהוּ הַסוּד שְׁצָרִיף לְקָרְבָּן, אָדָם וּבִהְמָה כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ. בֹּא וְרֵא, כְּשִׁבְרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, כֵּן עָשָׂה - אָדָם וּבִהְמָה.

קִיּוּם הָעוֹלָם שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים הוּא קָרְבָּן וּמִבְּחַר הַבְּרִיאָה
הוּא הָאָדָם וְשֵׁם אָדָם

אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה' (לג, ו): [זוהר - ויקרא - פ' תוריע (דף מ"ח).]
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בֹּא רֵא, קִיּוּם הָעוֹלָם שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים הוּא קָרְבָּן, הַנִּחַת שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִי רָאוּי לְהִקְרִיב לְפָנָיו אֶת הַנִּחַת הַזֶּה? הֲיֵה אֹמֵר זֶה אָדָם, שְׁיִקֵּר מִן הַכֹּל. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, הֵינָה כָּתוּב, אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְגו', וְהֵיךְ בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת. אָמַר לוֹ, אֶת זֶה צָרִיף

— ❖ — זוהר תהלים — ❖ —

לְטַהַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹתֵר מֵהַכֹּל, שְׁמִי שֶׁהוּא בְּדַרְגָּה
 עֲלִיוֹנָה שֶׁל כָּל־סֵם, לֹא יֵשֵׁב כָּךְ. וּמִשׁוּם כָּךְ כְּתוּב בְּאֲדָם,
 וְהוֹבֵא אֶל הַכֹּהֵן. וּבֵא לֹא כְּתוּב, אֲלָא וְהוֹבֵא. שְׁכַל מִי
 שְׂרוּאַה אוֹתוֹ, מִתְחַיֵּב בּוֹ לְהַקְרִיבוֹ לִפְנֵי הַכֹּהֵן, שֶׁהַדְּמוּת
 הַקְדוּשָׁה לֹא תִשָּׁב כָּךְ. וְכְתוּב אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע
 וְגו', וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרָם בְּהֶרֶת וְגו'. וְלֹא
 כְּתוּב בָּהֶם וְהוֹבֵא. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּתוּב (במדבר יב) וְהָאִישׁ
 מִשָּׂה, כִּי זֶה מִשָּׂה הָאִישׁ, לְמָה לֹא נִקְרָא אָדָם? אָמַר לוֹ,
 מִשׁוּם שֶׁנִּקְרָא עֶבֶד לְמַלְךְ, שְׁכַתּוּב (שם) לֹא כֵן עַבְדֵי מִשָּׂה.
 (יהושע א) מִשָּׂה עַבְדֵי. וְאִף כָּךְ נִקְרָא אִישׁ כְּלָפֵי אָדָם
 שְׁלַמְעֵלָה. אָמַר לוֹ, אִם כָּךְ, הָרִי כְּתוּב (שמות טו) ה' אִישׁ
 מְלַחְמָה, וְלֹא כְּתוּב אָדָם. אָמַר לוֹ, סוּד ה' לִירֵאָיו. אָמַר לוֹ,
 אִם כָּךְ אֲנִי בִּינֵיהֶם (יושב) הוֹשִׁיבוֹ בְּכֹל, וּבְמִקּוּם הַזֶּה לֹא
 זְכִיתִי.

אָמַר לוֹ, לֶךְ לְרֵבִי אַבָּא, שְׁאֲנִי לְמַדְתִּי מִמֶּנּוּ שְׁלֹא עַל מְנַת
 לְגָלוּת. הֲלֵךְ אֲצֵל רֵבִי אַבָּא, מִצָּא אוֹתוֹ שֶׁהָיָה דוֹרֵשׁ
 וְאוֹמֵר: מִתִּי נִקְרָאת שְׁלָמוֹת שֶׁל מַעְלָה (של הכל)? כְּשִׁיּוֹשֵׁב
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכֹסֵא, וְעַד שְׁלֹא יוֹשֵׁב בְּכֹסֵא, לֹא נִמְצָאת
 שְׁלָמוֹת, שְׁכַתּוּב (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֹּסֵא דְּמוֹת כְּמַרְאֵה
 אָדָם עָלָיו מְלַמְעֵלָה. מִשְׁמַע שְׁכַתּוּב אָדָם, שֶׁהוּא הַכֹּלֵל
 וְשְׁלָמוֹת הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרוּךְ הַרְחַמֵּן שְׁמַצְאֵתִי אוֹתְךָ
 בְּזֶה. אָמַר לוֹ, אִם כָּךְ, הָרִי כְּתוּב ה' אִישׁ מְלַחְמָה, וְלֹא כְּתוּב
 אָדָם. אָמַר לוֹ, יִפֶּה שְׂאֵלְתָ. בֵּא רְאֵה, שֶׁם לֹא נִמְצָאת

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

שְׁלֵמוֹת שֶׁל הַכֹּל, וּמִשׁוֹם כֶּף נִקְרָא אִישׁ. אָבֵל כָּאֵן שְׁלֵמוֹת הַכֹּל
וְהַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל, מִשׁוֹם כֶּף נִקְרָא אָדָם. קָרָא עֲלָיו, (תהלים קיט)
טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלֵפֵי זָהָב וְכֶסֶף. עוֹד אָמַר לוֹ, כְּתוֹב (שם לו)
אָדָם וּבְהֵמָה, וְלֹא כְּתוֹב אִישׁ וּבְהֵמָה. אָמַר לוֹ, וְלֹא! וְהָרִי כְּתוֹב
(שמות יא) לְמַאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה. אָבֵל מֵה שְׁכָתוֹב אָדָם וּבְהֵמָה,
כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (מלכים א ה) מִן הָאֲרוֹז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן עַד הָאֲזוֹב אֲשֶׁר
יֵצֵא בְּקִיר. דֶּרֶךְ הַכְּתוֹב הוּא, שְׁלוֹקַח הָעֲלִיּוֹן מִכֶּלֶם וְהִנְמוֹדֵךְ
מִכֶּלֶם. אֵף כָּאֵן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל – אָדָם, וְהִנְמוֹדֵךְ מִהַכֹּל – בְּהֵמָה.
אָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּתוֹב (בראשית ב) וְאָדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה.
אָמַר לוֹ, בֹּא וּרְאֵה שֶׁכֶּל מֵה שֶׁבְּעוֹלָם אֵינוֹ אֱלֹא בְּשִׁבִיל הָאָדָם,
וְכֹלֶם בְּגִלְלוֹ מִתְקַיְמִים וְלֹא נִרְאִים בְּעוֹלָם, וְכֹלֶם הִתְעַפְּכוּ עַד
שְׂיָבָא אוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא אָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) וְכֹל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה
טָרִם יִהְיֶה כְּאֶרֶץ וְגו'. טָרִם: עַד שְׁלֹא, כְּתַרְגוּמוֹ. מִשׁוֹם שְׁלֹא
נִרְאָתָה הַדְּמוּת הָעֲלִיּוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְאָדָם אֵין. כְּלוֹמַר, כֶּלֶם
הִתְעַפְּכוּ בְּשִׁבִילָה שֶׁל הַדְּמוּת הַזֹּאת עַד שֶׁנִּרְאָתָה.

וּמִשׁוֹם כֶּף לֹא נִרְאָתָה (נבראה) הַדְּמוּת הַזֹּאת אֱלֹא בְּדְמוּת
שְׂרָאוּיָה לָהּ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) וַיֵּיצֵר ה' אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֵא, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל וְהַכֹּלֵל
שֶׁל הַכֹּל.

בְּשַׁעַה שֶׁהִכְהֵן פּוֹרֵשׁ יְדִיו אָסוּר לָעֵם לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ

אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה' (לו, ז): [זוהר - במדבר - פ' נשא (דף קמ"ז).]
לְמַדְנֵנו, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יוֹם אֶחָד יִשְׁכַּתִּי לְפָנֵי רַבִּי

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אֶלְעֶזֶר בֶּן רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְשִׁאלְתִּי אוֹתוֹ, אִמְרָתִי, רַבִּי, מִה רָאָה
דָּוִד שֶׁאָמַר (תהלים לו) אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה' ? אָדָם מִלָּא,
בִּהְמָה לְמָה? אָמַר לוֹ, יִפֶּה שִׁאלָתְךָ, הַכֹּל הוּא בְּמַנְיָן. זְכוּ -
אָדָם. לֹא זְכוּ - בִּהְמָה.

אִמְרָתִי, רַבִּי, סוּד הַדְּבָר אָנִי רוֹצֶה. אָמַר לוֹ, הַכֹּל נֶאֱמַר, וּבֵא
רְאֵה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא לְיִשְׂרָאֵל אָדָם, כְּדִגְמָה
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְקָרָא לָהֶם בִּהְמָה, וְהַכֹּל בְּפֶסוּק אֶחָד, שְׁכָתוּב
וְאַתָּן צֵאנִי צֵאן מִרְעִיתִי וְגו'. (יחזקאל לו) וְאַתָּן צֵאנִי צֵאן
מִרְעִיתִי - הֲרִי בִּהְמָה. אָדָם אַתֶּם - הֲרִי אָדָם. וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ
אָדָם וּבִהְמָה, וּמִשּׁוּם זֶה אָדָם וּבִהְמָה תוֹשִׁיעַ ה'. וְעוֹד סוּד
הַדְּבָר, זְכוּ - אָדָם כְּדִגְמָה שְׁלֹמֶעֱלָה, לֹא זְכוּ - נִקְרָאוּ בִּהְמָה,
וְכֹלֶם מִתְּבָרְכִים בְּזִמְן אֶחָד - אָדָם שְׁלֹמֶעֱלָה וּבִהְמָה שְׁלֹמֶטָה.
וְכֹל שְׁפָן שֶׁהַכֹּל יֵשׁ בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב אָדָם וּבִהְמָה
תוֹשִׁיעַ ה'.

וּבֵא רְאֵה, הַבְּרָכָה לֹא נִמְצְאת לְמִטָּה עַד שֶׁתִּמְצָא לְמַעְלָה,
וּמִשְׁנִמְצָאָה לְמַעְלָה - גַּם לְמִטָּה נִמְצְאת, וְהַכֹּל תְּלוּי כֶּף
לְטוֹב וְלְרָע. לְטוֹב, שְׁכָתוּב (הושע ב) אֶעֱנֶה אֶת הַשָּׁמַיִם וְהֵם
יַעֲנוּ אֶת הָאָרֶץ. לְרָע, שְׁכָתוּב (ישעיה כד) יִפְקֹד ה' עַל צָבָא
הַמְרוּם בְּמְרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאָדָמָה עַל הָאָדָמָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּגִלְל זֶה (התפארת הווי פתח בו) כְּתוּב אָמַר
לָהֶם, סִתְּם, לְהַתְּבַרֵּךְ עֲלֵינוּנִים וְתַחֲתוֹנוּנִים כְּלָם כְּאֶחָד,
שְׁכָתוּב כֵּה תִבְרְכוּ בַתְּחִלָּה, וְאַחַר כֶּף אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר
לָהֶם סִתְּם, לְהַתְּבַרֵּךְ כְּלָם כְּאֶחָד. יְבָרְכֶךָ ה' - לְמַעְלָה.

וּבְנֵי אָדָם בְּצֶל בְּנִפְיָהּ יַחְסִיּוֹן: ט יְרֵוֹן מְדַשֵּׁן

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

וְיִשְׁמְרֶךָ - לְמַטָּה. יָאֵר ה' פָּנָיו - לְמַעְלָה. וַיַּחַנְךָ - לְמַטָּה. יִשְׂא
ה' פָּנָיו - לְמַעְלָה. וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם - לְמַטָּה.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, כָּלֵם מִתְבָּרְכִים כְּאֶחָד בְּעֵשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת חֻקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּכְלָל וְנִסְתָּר כְּאֵן,
בְּעֵשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת כָּלֵם מִתְבָּרְכִים. וְהֵם רַחֲמִים תוֹךְ
רַחֲמִים, שְׁלֹא נִמְצָא בָהֶם דִּין. וְלֹא? וְהִרִי כְּתוּב יִשְׂא ה' פָּנָיו
אֵלֶיךָ! אָמַר רַבִּי אַבָּא, יִשְׂא - יִסְלַק וַיַּעֲבִיר כְּדִי שְׁלֹא יִמְצָא
דִּין כָּלֵל.

לְמַדְנֹו, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּשַׁעָה שֶׁהִכְהִין פּוֹרֵשׁ יָדָיו, אֲסוּר לָעֵם
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁשְׂכִינָה שׁוֹרָה בִּידָיו. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, אִם כֵּן, כִּיּוֹן שְׁלֹא רוֹאִים, אֲזִי מָה אֲכַפֵּת לָהֶם, שֶׁהִרִי
כְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ג) כִּי לֹא יִרְאֵנִי הָאָדָם וְחִי, בְּחַיֵּיהֶם לֹא רוֹאִים,
אָבֵל בְּמִיתָתָם רוֹאִים? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ רְמוּז
בְּאֲצָבָעוֹת יָדָיו, וְצָרִיף הָאָדָם לִפְחָד. אֵף עַל גַּב שְׁלֹא רוֹאָה
שְׂכִינָה, לֹא צָרִיף לְהִסְתַּכֵּל עַל הַיָּדַיִם שֶׁל הַכֹּהֲנִים, כְּדִי שֶׁהָעֵם
לֹא יִמְצָא בְּחֻצְפָּה אֶל הַשְּׂכִינָה.

אָדָם הָרֵאשׁוֹן עִם הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים

מָה יָקָר חֶסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֶל בְּנִפְיָהּ יַחְסִיּוֹן (ל"ו, ח):
[זוהר - בראשית פ' בראשית (דף טז:)] אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, עַד הַיּוֹם
הַזֶּה עוֹמֵד אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְרוֹאָה אֶת הָאֲבוֹת פְּעָמִים בְּיוֹם
וּמוֹדָה עַל חֻטְאוֹ, וּמְרָאָה לָהֶם אֶת אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהָיָה בּוֹ

בִּיתָךְ וְנַחַל עֲדֻנְיָה תִשְׁקֶם: כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ
נִרְאָה אֹר: יא מִשְׁךָ חֲסִדְךָ לְיָדְעֶיךָ וְצַדִּיקְתָּ לְיִשְׂרָאֵל לֵב:

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּכָבוֹד עֲלִיּוֹן, וְהוֹלֵךְ וְרוֹאֶה כָּל אוֹתָם הַצַּדִּיקִים וְחַסִּידִים
שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ וַיִּרְשׁוּ אֶת אוֹתוֹ כְּבוֹד עֲלִיּוֹן שְׂבָגָן עֵדֶן. וְכָל
הָאָבוֹת מוֹדִים וְאוֹמְרִים, (תהלים לו) מֶה יִקָּר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי
אָדָם בְּצַל כְּנַפְיֶךָ יִחְסִיוּ.

אוֹרוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ טָרַם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם: שְׂבָעָה. וְאֵלוֹ הֵם: אֹר
תוֹרָה, אֹר גִּיהֶנֶם, אֹר גֵּן עֵדֶן, אֹר כְּסֵא הַכְּבוֹד, אֹר
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֹר תְּשׁוּבָה, אֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ.

כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אֹר (לו, ט): נזוהר - ויקרא - פ'
צו (דף ט"ז) [[קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים. רבי
חייא פתח, כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. כי עמך
מקור חיים - זה השמן העליון ששופע ואינו פוסק לעולמים,
ששרוי בתוך החכמה העליונה של הכל. זהו שכתוב כי עמך,
עמך שרוי, ולא נפרד ממך לעולמים, בחביבות של הכל.
מקור חיים, משום שהיא מקור ומעין החיים, להוציא חיים
לעץ העליון ולהדליק את הנרות. ועל זה אותו העץ נקרא עץ
חיים, האילן שנטוע ונשרש משום אותו מקור החיים. ועל
זה באורך נראה אור. באורך - זה האור שגנוז לצדיקים
לעתיד לבא, שכתוב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב.
ומאותו אור עתידים ישראל להאיר בעולם הבא.

דְּבַר אַחַר כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים וְגו' - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,

תפילה לאחד קריאת הזוהר

יְהי רַצוֹן מִלְפָנֶיךָ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׂיתְקַיֵּם בְּנוֹ
עֵתָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדֵי כְּפֵיתֶיךָ
לְנַמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרִיץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקַּן הַרְיָסוֹת
וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְיוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל
מְכוּנֵנוּ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲמֻרָה לְיוֹשְׁנֵיהּ וְקַיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב
"וְהָיָה אֹר הַלְבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה וְאֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹר
שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן
עֲזִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוּ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרַצוֹנֵנוּ
וְכַרְצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻקְמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵהּ
תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָהּ מִהֲרָה תִּצְמִיחַ, לְעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוֹנֵנוּ
בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי
אֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹר יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה יְהוָה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנֵי

הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִסְאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂזַכֵּיתֵנִי
לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיְהִרָה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת
הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וּנְזַכֵּה
לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נִמ, כ-כא) וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשִׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב
נָאִם יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמַר יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי

תפילה לאחר קריאת הווהר

וְרַעַף וּמִפִּי זֶרַע וְרַעַף אָמַר יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
 וַיִּתְקַיֵּם בָּנוּ הַנְּבוּאָה (ישעיה נא, טז) וְאִשִּׁים דְּכָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדִי
 כְּפִיתִיךָ לְנִמְעַ שְׁמוֹם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אָתָּה. וּבִרְכַּת
 מִשָּׁה רַעִיא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהֲרָה דִּינָךְ, יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי בְּדָד
 וַיִּנְחַנּוּ וְאִין עֲמוֹ אַל גַּכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לְבָנוּ וְתַגַּל נִפְשָׁנוּ
 בִּישׁוּעַתְךָ בְּאֵמַת בְּאָמַר לְצִיּוֹן מְלַךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי יֵאָחֲזוּנִי
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סוד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב תְּדַרְשׁ
 לָנוּ. שׁוֹבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת
 שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוּנֵן מְקַדְשְׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ.
 וְהִרְאֵנוּ בְּכַנִּינֵנוּ וְשִׂמְחָנוּ בְּתַקוּנֵנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב
 כְּהַנִּים לְעַבֹדְתָם וְלוֹוִים לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלְזִמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל
 לְגוֹיָהֶם. וּמְלֹאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת יְהוָה יֵאָחֲזוּנִי יֵאָחֲזוּנִי לְיִרְאָה וְלֵאֲהַבָּה
 אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹנְךָ. (ס"ח)

פתיחת אליהו הנביא

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הוזהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנו קדישי, שהיא מסגלת לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לכרור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פי בהר סוף ההקדמה).

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמַּסְפָּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעְלָם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחְשְׁבָה אוּ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁיֵךְ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שְׁהוּצֵאת וְגִלִית עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאִינֶם נְגַלִים וְעוֹלָמוֹת הַנְּגַלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַפְּסָה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוֹשֵׁר אוֹתָם וּמַיַחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׂאֵתָה מִבְּפָנִים,

פתיחת אליהו בלשון ארמית

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלֵל. אַנְתָּ הוּא דְּאַפְקֵת עֶשֶׂר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֶשֶׂר סְפִירָן, לְאַנְהָגָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְגְּלִין, וְעֲלָמִין דְּאַתְגְּלִין. וּבְהוֹן אַתְכְּסִיאת מִבְּנֵי נְשָׂא, וְאַנְתָּ הוּא דְּקִשִּׁיר לוֹן וּמַיַחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלַגָּאוּ - כָּל מְאֵן דְּאַפְרִישׁ חַד מִחִבְרִיה מְאַלִין עֶשֶׂר [סְפִירָן], אַתְחַשְׁבַּ לְהָ כְּאֵלוּ אַפְרִישׁ בְּךָ. וְאַלִין עֶשֶׂר סְפִירָן אַנּוֹן אֲזִלִין כְּסִדְרָן, חַד אַרְיָה וְחַד קְצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּ הוּא דְּאַנְהִיג לוֹן, וְלִית מְאֵן דְּאַנְהִיג לָךְ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטְרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ לוֹן דְּמַנְיָהּ פְּרַחִין נְשַׁמְתִין לְבְנֵי נְשָׂא. וְכַמְּה גוּפִין תְּקַנְתָּ לוֹן, דְּאַתְקַרִיאוּ

כָּל מִי שֶׁמְבַדִּיל וּמְפָרִיד אֶחָד מֵחֵבְרוּ, מֵאלוֹ עֵשֶׂר סְפִירוֹת, נֶחֱשֵׁב לוֹ כְּאלוֹ הוּא מְפָרִיד בְּךָ. וְאלוֹ עֵשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֶדֶרָם, אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קֶצֶר, וְאֶחָד בִּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא שֶׁמְנַהֵיג לָהֶם. וְאִין מִי שֶׁמְנַהֵיג לָךְ, לֹא מְלַמֵּעֵלָה וְלֹא מְלַמֵּטָה וְלֹא מִכָּל צַד שֶׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶת לָהֶם, שֶׁמֵּהֶם פּוֹרְחִים נְשָׁמוֹת לְבַנֵי אָדָם, וְכִמְה גּוֹפִים תִּקְנֶת לָהֶם, שֶׁנִּקְרְאוּ גּוֹפִים כְּלָפֵי הַלְבוּשִׁים שֶׁמְכַסִּים עֲלֵיהֶם, וְנִקְרְאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ שְׂמָאל. תְּפָאֶרֶת כְּנֶגֶד הַגּוֹף. נִצְחָה וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רִגְלָיִם. יְסוֹד - שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מְלָכוּת נִקְרְאת פֶּה, תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמַּחַ, הִיא הַמַּחֲשֶׁבֶה שְׁבַעֵפִינִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבֵה הַלֵּב מְכִין, וְעַל אֵלוֹ שְׁנֵיהֶם [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֹאמֵר, הַנִּסְתָּרוֹת לְה' אֶלְקֵינוּ. כְּתָר עֲלִיוֹן, הוּא כְּתָר מְלָכוּת, וְעֲלִיוֹ נֹאמֵר מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא הָרֵאשׁ שֶׁמְנַיְחִים עֲלָיו תְּפִלִּין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד וְאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

גּוֹפִין לְגַבֵי לְבוּשֵׁין דְּמְכַסִּין עֲלֵיהוֹן. וְאַתְקֵרִיאָו בְּתִקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְּבוּרָא - דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. תְּפָאֶרֶת - גּוֹפָא. נִצְחָה וְהוֹד - תְּרִין שׁוֹקִין. יְסוֹד - סִימָא דְּגּוֹפָא, אוֹת בְּרִית קוֹדֵשׁ. מְלָכוּת - פֶּה תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה קְרִינֵן לָהּ. חֲכָמָה - מוּחָא, אִיהִי מַחֲשֶׁבֶה מְלַגָּאוּ. בִּינָה - לְבָא, וּבֵה הַלֵּב מְכִין. וְעַל אֵלִין תְּרִין כְּתִיב: "הַנִּסְתָּרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיוֹן - אִיהוּ כְּתָר מְלָכוּת. וְעֵלָה אֶתְמַר: מְגִיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ קְרַקְפֶּתָא דְּתְפִילִי. מְלַגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָאו"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֶרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִיּוֹ דְּאִילְנָא בְּדְרוּעֵי וְעַנְפוּי, כְּמֵיא דְּאֶשְׁקִי לְאִילְנָא וְאַתְרַבֵּי בֵּהוּא שְׁקִי:

הא ואות ואו ואות הא, שהוא דרך אצילות, והוא משקה את האילן בורעותיו וענפיו, כמים שמשקים את האילן, ומתרבה ומתגדל באותה ההשקאה.

רבון העולם, אתה הוא עליון על כל העליונים, וסבת כל הסבות, ואתה משקה את הספירות שנקראים אילן, בנביעת המעין, ואותו אור המעין הוא כנשמה לגוף, שהוא חיים לגוף. וכך אין דמיון, ואין דמות מכל הספירות והנבראים הפנימיים והחיצוניים. ובראת שמים וארץ. והוצאת מהם שמש, וירח, וכוכבים ומזלות. ובארץ בראת אילנות ודשאים, וגן עדן, ועשבים, וחיית ועופות ודגים ובהמות ובני אדם. להפיר ולהודיע בהם עליונים, ואיך יתנהגו בהם עליונים ותחתונים, ואיך נפרים ונודעים עליונים ותחתונים, ואין מי שידע ומשיג באין סוף ברוך הוא כלל. ובלעדי אורו יתברך, אין יחוד בעליונים ותחתונים,

פתיחת אליהו בלשון ארמית

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות, דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא, דאיהו חיים לגופא, וכך לית דמיון ולית דיוקנא מכל מה דלגאו ולבר. ובראת שמיא וארעא, ואפקת מנהון שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, ובארעא אילנין ודשאין, וגנתא דעדן, ועשבין, וחיין ועופין ונונין, ובעירין, ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין, ואיך יתנהגון בהון עלאין ותתאין, ואיך אשתמודעאן עלאי ותתאי, ולית דידיע בך כלל. ובר מנך, לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כלא. וכל ספירין כל חד - אית ליה שם דייעא, ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם דייעא, דאנת הוא ממלא כל שמהן, ואנת הוא שלימו דכלהו.

ואתה נָפַר וְנִדְעַע אֲדוֹן עַל כָּלֶם, וְלִכְל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבְשֵׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָה הוּא מְמַלָּא וּמְחִיָּה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְּשַׁלֵּים וּמְמַלָּא אֶת כּוּלָם וּכְאִשֶּׁר אֵתָה מְסִיר אֶת הַשְּׁפַעְתָּךְ מֵהֶם, יִשְׁאָרוּ כָּל הַשֵּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי גִשְׁמָה. אֵתָה הוּא חֲכֶם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכֻמָּה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אֵתָה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וַיְדוּעַ, אֵלֹא הַנְּהַגְתָּךְ לְהוֹדִיעֵנו תְּקַפְּךָ וְחֻזְקְךָ לְבַנֵּי אָדָם. וְלִהְרָאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שֶׁהֵם צְדָק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְּנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. צְדָק הִיא הַמְּלֻכוֹת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צְדָק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת. הֵינן צְדָק, הִיא אוֹת בְּרִית. הַכָּל לְהִרְאוֹת אֵיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא שֵׁישׁ לָךְ צְדָק הַיְדוּעַ שֶׁהוּא דִין וְלֹא מִשְׁפָּט הַיְדוּעַ שֶׁהוּא רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֵלוֹ הַמְּדוּדוֹת כָּלֵל.

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וְכַד אַנְתָּ תְּסַתְּלַק מִנְהוֹן, אִשְׁתְּאַרוּ כְּלֵהוּ שְׁמֵהֵן כְּגוֹפָא בְּלֹא גִשְׁמָתָא. אַנְתָּ הוּא חֲכִים וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא בְּבִינָה יְדִיעָא. לִית לָךְ אֶתֶר יְדִיעָא, אֵלֹא לֹאִשְׁתְּמוּדְעָא תּוֹקְפְךָ וְחִילְךָ לְבַנֵּי גִשְׁמָא. וְלֹאִחְזָאָה לּוֹן אֵיךְ אִתְנַהֵג עַלְמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינּוֹן צְדָק וּמִשְׁפָּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבַנֵּי גִשְׁמָא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעֵיתָא. צְדָק - מְלֻכוּתָא קְדִישָׁא, מֵאֲזֵנֵי צְדָק תְּרִין סְמִכֵי קְשׁוּט. הֵינן צְדָק - אוֹת בְּרִית. כָּלֵל לֹאִחְזָאָה אֵיךְ אִתְנַהֵג עַלְמָא. אֲבָל לֹאִ דְּאִית לָךְ צְדָק יְדִיעָא דְּאִיהוּ דִין, וְלֹא מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֵלִין מְדוּדוֹת כָּלֵל.

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. פי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם הצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרויים מתים

פתיחת אליהו בלשון ארמית

קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלאה רזין טמירין על ידך, מה דלא אתיהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כעין:

קם רבי שמעון פתח ואמר: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה הממלכה. והמתנשא לכל לראש. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתערו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר" – אלין אנון צדיקיא דאננו מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער". ולא אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון: "הקיצו ורננו וגו'. רעיא מהימנא, אנת ואבהן הקיצו ורננו לאתערוותא דשכינתא, דאיהי ישנה בגלותא, דעד כעין צדיקיא בלהו דמיכין ושתא בחוריהון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא מהימנא, וימא ליה: קום רעיא מהימנא – דהא עלך אתמר: "קול דודי דופק" – לגבאי בארבע אתון דיליה, וימא בהון "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלותך". "שראשי נמלא טל". "מאי נמלא טל"?

אֵלָא יִשְׁנִים, וּבִשְׂבִיל זֶה נֹאֲמַר בְּהֵם, "הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ" וּגו', מֹשֶׁה הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, אַתָּה וְהָאֲבוֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא יִשְׁנָה בְּגִלּוֹת, שְׁעַד עֵתָה, הַצְּדִיקִים כָּלָם רְדִימִים, וְיִשְׁנָה בְּעֵינֵיהֶם. מִיַּד נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַנֵּד הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, וְאוֹמְרַת לוֹ: קוּם הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן. שֶׁהָרִי עָלֶיךָ נֹאֲמַר "קוֹל דּוֹדֵי דּוֹפֵק", אֶצְלֵי בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁלוֹ, וְיֹאמַר בְּהֵם בְּכֹחֵם, פְּתִיחֵי לִי אַחוֹתַי רַעֲיָתִי וְיִנְתִּי תַמְתִּי". שֶׁהָרִי כְּתוּב: "תֵּם עֹנֵד בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ" שֶׁהָרִי רֹאשֵׁי מְלֵא טַל וּמְדוּעַ מְלֵא טַל? אֵלָא אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶת הַשְּׂכִינָה חֲשֵׁבֶתָ, שְׁמַיּוֹם שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁעֵלִיתִי לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וְעֵלִיתִי לְיִשׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה? אִין זֶה כֵּךְ, שְׁבֹאֲמַת לֹא עֵלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שֶׁאַתָּ בְּגִלּוֹת! הָרִי לְךָ סִימָן, "שְׂרָאשֵׁי נִמְלֵא טַל" וְהֵא הִיא הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָה וְהַחַיִּים שְׁלָה הוּא בְּסוּד טַל, וְזֶה הוּא סוּד אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָא"ו אוֹת ה"א הִיא הַשְּׂכִינָה

פתיח אליהו בלשון ארמית

אֵלָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא: אַנְתָּ חֲשֵׁבֶת דְּמִיּוּמָא דְאַתְחַרְבַּ בֵּי מִקְדָּשָׁא דְּעָאֲלָנָא בְּבֵיתָא דִּילִי וְעָאֲלָנָא בִּישׁוּבָא? לָאוּ הֲכִי, דְּלֵא עָאֲלָנָא כָּל זְמַנָּא דְאַנְתָּ בְּגִלּוֹתָא הָרִי לְךָ סִימָנָא: "שְׂרָאשֵׁי נִמְלֵא טַל", ה"א שְׂכִינָתָא בְּגִלּוֹתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ אוֹת יו"ד אוֹת ה"א אוֹת וָא"ו, וְאוֹת ה"א אִיהִי שְׂכִינָתָא דְלֹא מַחְשְׁבֵן טַל, אֵלָא אוֹת יו"ד אוֹת ה"א וְאוֹת וָא"ו דְּסִלְקוּ אַתְּוֹן לְחֲשְׁבֵן טַל. דְּאִיהִי מְלִיא לְשְׂכִינָתָא מִנְבִיעוּ דְכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיַּד קָם רַעֲיָא מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישִׁין עֲמִיה. עַד כְּאֵן רְזָא דִּיחֻדְדָא: "בְּרוּךְ ה' הָיָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן": (תְּקוּנַי זֶהר יז,

א הקדמה אחרת לת"ז)

שְׂאִינָה בְּחֶשְׁבוֹן ט"ל, אֶלֹּא אוֹת יוֹד אוֹת הָא וְאוֹת וְאוֹ עֲלִים
הָאוֹתוֹת לְחֶשְׁבוֹן ט"ל, שֶׁהֵשֵׁם הָיָה מְמַלֵּא אֶת הַשְּׂכִינָה מִמְעַן
הַנוֹבֵעַ שֶׁל כָּל הַמְקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הַרוּעָה הַנְּאֻמָּן
וְהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים עִמּוֹ. עַד כָּאן סוּד הַיְחוּד.

וַיְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵי ה' הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוּשׁ מִכָּל הַקְּדוּשִׁים וְנִסְתַּר
מִכָּל הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהַכֹּל. שִׁיתְמַשֵּׁךְ טַל הָעֲלִיּוֹן מִמְנוּ
לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת הָרֹאשׁ שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין וּלְהַמְשִׁיךְ שֶׁפַע לְשִׁדָּה
תְּפוּחִין הַקְּדוּשׁ בְּהָאֲרֵת פָּנִים בְּרְצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וַיִּתְמַשֵּׁךְ
מִלִּפְנֵי ה' "הָעֵתִיק יוֹמִין הַקְּדוּשׁ מִכָּל הַקְּדוּשִׁים, וְנִסְתַּר מִכָּל
הַנִּסְתָּרִים נֶעְלָם מִהַכֹּל. רְצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֶסֶד, בְּהָאֲרָה עֲלִיּוֹנָה,
בְּרְצוֹן, וְשִׂמְחָה, עָלֶי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוֹבִים אֵלַי,
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. וַיִּפְדָּה אוֹתָנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הַרְעוֹת שֶׁבָּאוֹת

פתיחת אליהו בלשון ארמית

וַיְהִי רְעוּא מִן קָדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין טְמִירָא דְכָל
טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. דִּיתְמַשֵּׁךְ טְלָא עֲלָאָה מְנִיָּה לְמַלְיָא רִישִׁיָּה
דְזְעִיר אֲנָפִין, וְלֵהטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישִׁין בְּנִהִירוֹ דְאֲנָפִין
בְּרְעוּא וּבְחִדּוּתָא דְכָלֵּא. וַיִּתְמַשֵּׁךְ מִן קָדָם עֵתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל
קְדִישִׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלֵּא. רְעוּתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא
וְחֶסֶדָא בְּנִהִירוֹ עֲלָאָה בְּרְעוּתָא וְחִדּוּהָ עָלֶי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וְעַל
כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמִּיהָ. וַיִּפְרְקִינָא מִכָּל עֲקֻתִין
בִּישִׁין דִּיִּתְנוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין וַיִּתְיַהֵב לְנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסֵתָא
טְבִתָּא, בְּלִי צָרָה וְעֻקְתָּא, מִמְזָלָא דְכָל מְזוּנֵי בֵּיה תְלִין. וַיִּשְׁזַבְּינָן
מֵעֵינָא בִישָׁא וּמְחֻרְבָא דְמַלְאךְ הַמְּנוֹת וּמְדִינָה שֶׁל גִּיהֵנוּם. וַיְתִי
לְנָא וּלְכָל נְפֻשְׁתָּנָא חֲנָא וְחֶסֶדָא וְחִי אֲרִיכִי וּמְזוּנֵי רוּיְחִי וְרַחֲמֵי
מִן קְדָמִיָּה. אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן, אֲמֵן וְאֲמֵן.

לְעוֹלָם, וַיְכִיֵּן וַיִּנְתֵּן לָנוּ מִזֶּן וּפְרִנָּסָה טוֹבָה בְּלִי צָרָה וּמְצוּקָה, מִהַמְּזוּל הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּל הַמְּזוֹנוֹת מִמֶּנּוּ מִשְׁתַּלְּשָׁלִים. וַיִּצְיֵלְנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֶרֶב מִלְּאֲדָה הַמְּוֹת, וּמִהַדִּין שֶׁל גִּיהֲנוּם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵינוּ, חַן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אֲרָכִים, וּמְזוֹנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְּפָנָיו, אֱמֵן בֶּן יְהוֹי רְצוֹן. אֱמֵן וְאֱמֵן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִימוּתֵי יָדַי בַּתְּפִלוֹת, לְמַעַלָּה שֶׁכָּאֲשֶׁר הָרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הָרְצוֹן שֶׁלֹּא נוֹדַע וְלֹא נִתְפָּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרֹאשׁ הַסֵּתוּם בְּיוֹתֵר לְמַעַלָּה וְאוֹתוֹ הָרֹאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוֹצִיא, וְלֹא נוֹדַע, וְהָאִיר מִה שְׁהָאִיר, וְהַכֵּל בְּהַעֲלֵם. וְרְצוֹן הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, לְרַדֵּף אַחֲרָיו לְקַבֵּל הָאֲרָה מִמֶּנּוּ. כְּעֵין מִסָּד אֶחָד נִפְרָס, וּמִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַמִּסָּד עַל יָדַי רְדִיפַת זֶה הַמַּחְשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה מוֹגִיעַ וְלֹא מוֹגִיעַ עַד אוֹתוֹ הַמִּסָּד וּמִזֶּה הָאִיר

פתיח אליהו בלשון ארמית

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אַרְיֵמִית יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵין לְעֵלָא, דְּכַד רְעוּתָא עֲלָאָה לְעֵלָא לְעֵלָא קְיָמָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְּלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְּסֵתִים - יִתִּיר לְעֵלָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מְאִי דְּאֲפִיק וְלֹא יָדִיעַ, וְנִהִיר מְאִי דְּנִהִיר כְּלֵא בְּסֵתִימוּ, רְעוּ דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדֵּף אֲבַתְרָה וְלֹא תִנְהַרָא מִנֶּה. חַד פְּרִיסוּ אֲתַפְרִיס, וּמִגּוּ הַהוּא פְּרִיסָא - בְּרִדְפּוּ דֵּהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מְטִי וְלֹא מְטִי, עַד הַהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מְאִי דְּנִהִיר, וְכַדִּין הַהוּא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוּ סֵתִים דְּלֹא יָדִיעַ. וְהַהוּא מַחְשָׁבָה לֹא יָדַע, כְּדִין בְּטֵשׁ הָאִי נִהִירוּ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוּ דְּפְרִיסָא דְּקִימָא דְּנִהִיר מִמֶּה דְּלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא אֲתַגְלִיא. וְכַדִּין הָאִי נִהִירוּ דְּמַחְשָׁבָה דְּלֹא אֲתִידַע, בְּטֵשׁ בְּנִהִירוּ דְּפְרִיסָא, וְנִהִרִין כְּחֻדָּא, וְאֲתַעְבִּידוּ תַּשְׁעָה הִיכְלִין, וְהִיכְלִין -

מה שְׁהָאִיר וּכְשֶׁקְבֵּלָהּ אוֹתָהּ הַמְחַשְׁבָּה הַעֲלִינָה הִיָּה עֵתִיק מֵאִיר
בְּאוֹר סְתוּם שְׁלֵא נֹדַע וְזוֹ הַמְחַשְׁבָּה לֹא יָדַע וְאִינוּ מְשִׁיג גּוֹדֵל
הָאוֹר, אִז הִכָּה אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁהוּא סוּד הַמְחַשְׁבָּה שְׁלֵא נֹדַעָה
הִכָּה בְּהָאֲרֵת מִסֵּד הָעוֹמֵד וְהָאִיר מִמָּה שְׁאִינוּ יָדוּעַ וּמְשֻׁג, וְלֹא
נֹדַע וְלֹא הִתְנַלָּה וְאִז זֶה הָאוֹר שֶׁל הַמְחַשְׁבָּה שְׁלֵא נֹדַעָה הִכָּה
פַּעַם ב' בְּהָאֲרֵת הַמִּסֵּד הָעוֹמֵד וְעַל יְדֵי זֶה הָאִירוּ כּוֹלָם פְּאָחַד
וְנַעֲשׂוּ וְנִתְקַנּוּ תְשׁוּעָה הִיכְלוֹת וְאֵלוֹ הַהִיכְלוֹת אֵינָם אוֹרוֹת וְאֵינָם
בְּבַחֲיִנַת רוּחַ וְאֵינָם בְּבַחֲיִנַת נְשָׁמוֹת וְלֹא יֵשׁ מִי שְׁעוֹמֵד בְּהֵם
בְּבַחֲיִנַת חַיָּה. הַרְצוֹן שֶׁל כָּל תְּשׁוּעָה הָאוֹרוֹת, שְׁעוֹמְדִים כָּלָם בְּכַח

פתיחת אליהו בלשון ארמית

לְאוֹ אֲנוּן | נְהוֹרִין, וְלְאוֹ אֲנוּן רוּחִין, וְלְאוֹ אֲנוּן | נְשַׁמְתִּין, וְלֹא
אֵית מֵאן דְּקִימָא בְּהוּ רְעוּתָא דְכָל תְּשׁוּעָה נְהוֹרִין דְּקִימִי כְּלֵהוּ
בְּמַחְשָׁבָה, דְּאִיְהוּ חַד מְנִיְהוּ בְּחַשְׁבְּנָא כְּלֵהוּ לְמַרְדֵּף בְּתַרְיָהוּ,
בְּשַׁעֲתָא דְקִימִי בְּמַחְשָׁבָה, וְלֹא מִתְדַבְּקֵן וְלֹא אֲתִידְעוּ. וְאֵלִין לֹא
קִימִי לֹא בְּרְעוּתָא, וְלֹא בְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה, תְּפַסִּין בָּהּ וְלֹא תְּפַסִּין.
בְּאֵלִין קִימִי כָּל רְזִי דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל אֲנוּן | נְהוֹרִין מְרִזָּא
דְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה וְלִתְתָא, כְּלֵהוּ אֲקָרוּן אֵין סוּף, עַד הִכָּא מְטוּ
נְהוֹרִין וְלֹא מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לְאוֹ הִכָּא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשָׁבָה.
כַּד נְהִיר מַחְשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידְעַ מִמָּאן דְּנְהִיר, כְּדִין אֲתִלְבַּשׁ
וְאֲסִתִּים גּוֹ בִּינָה וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד |
דְּאֲתְפַלְלִלוּ כְּלֵהוּ כְּחֵדָא, וּבְכֻזָּא דְקָרְבְּנָא כַּד סְלִיק, כְּלָא אֲתִקְשֵׁר
דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, כְּדִין קִימִי כְּלֵהוּ בְּסִלְיָקוּ, וּמַחְשָׁבָה
אֲתַעֲטֵר בְּאֵין סוּף. הֵהוּא נְהִירוּ דְאֲתִנְהִיר מִנָּה מַחְשָׁבָה עֲלָאָה
(דְּלֹא אֲתִידְעַ בְּהַ כְּלָל) אֲקָרִי אֵין סוּף, וּמִנָּה אֲשַׁתְּכַח וְקִימָא, וְנְהִיר
לְמָאן דְּנְהִיר, וְעַל דָּא כְּלָא קְאִים, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּצִדִיקִיא,
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי.

המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם כולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם ולמטה כולם נקראים בערבם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות בדרקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע לו מי מאיר או מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי להאיר ומתחבר זה עם זה עד שגבוליים ונחשבים כולם לאחד ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה ומאירים זה בזה, אז עומדים כולם בסוד עליה והמחשבה עולה ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

תיקוני זוהר תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תְּרִי, שָׁם שְׁבִ"ת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁי"ת - בְּרֵא
שְׁתִּי, וְהוּן שְׁתִּי שְׁבִתוֹת, עֲלֵיהֶם נֹאמַר (שמות לא):
"וַיִּשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבִת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבִת" וְגוֹמַר, שְׁתִּי
פְּעָמִים הַזִּכִּיר כָּאֵן שְׁבִת, כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.
"לְדַרְתֶּם", מֵהוּ לְדַרְתֶּם? אֵלֶּא זָכָאֵי הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָהֶם דִּירָה
בְּשִׁבְתָּ בְּשָׁנֵי בְּתֵי הַלֵּב, וּמִתְפַּנֵּה מִשָּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל
שְׁבִת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צְדִיק, שְׁשׁוּרִים שְׁנִיחֶם עָלָיו, אֶחָד לְמִלָּא
אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְמַלֵּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם כְּנֶגֶד שְׁתִּי כְּלִיּוֹת
- פְּנִימִיּוֹת נִצַּח וְהוֹד, בְּנִים לְיִשְׂרָאֵל סְבָא - עֲמוּד הָאֲמֻצְעֵי -

תיקון מ"ח בלשון ארמית

בְּרֵאשִׁית, תְּמָן תְּרִי תְּמָן שְׁבִ"ת, כְּגוֹוְנָא דָא בְּרֵאשִׁי"ת בְּרֵא
שְׁתִּי: וְאֵינּוֹן תְּרִי שְׁבִתוֹת, עֲלֵייהוּ אֲתַמַּר וְשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשְּׁבִת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבִת וְגוֹמַר, תְּרִין זְמַנִּין אֲדַכִּיר הַכָּא שְׁבִת,
לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה, לְדַרְתֶּם מֵאֵי לְדַרְתֶּם, אֵלֶּא זָכָאָה
אִיהוּ מֵאֵן דְּעָבִיד לֹוֹן דִּירָה בְּשִׁבְתָּ בְּתֵי בְּתֵי לְבָא, וְאֲתַפְּנִי מִתְּמָן
יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שְׁבִת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשְׁרִיין
תְּרוּיְהוּ עֲלֵיהּ, חַד לְאֲמִלָּאָה לִיָּה וְחַד לְאֲתַמְלִיא מִיָּנִיָּה. בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן תְּרִין כְּלִיין נִצַּח וְהוֹד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֲלִין תְּלַת אָבָהוֹן, עֲנָג
שְׁבִת וְנִיָּהָר יוֹצָא מֵעַד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגִּין, וְנִהָר, אִית נִהָר
וְאִית נִהָר, אִית נִהָר דְּאֲתַקְרִי נִהָר פְּלָגִיו, וְאִית נִהָר דְּאֲתַקְרִי נַחַל

תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי אלו שלשת האבות, ענג שבת "ונ"הר יוצא מעדן להשקות את הנ"ן" (בראשית ב י). ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא נהר פלגיו, ויש נהר הנקרא נחל קדומים, עדן עליון עליו נאמר (ישעיה סד) "עין לא ראתה אלהים זולתך", זה הנהר הוא אות ו', היוצא מעדן העליון שהוא אות א', ועובר בין אבא - חכמה ואמא - בינה והולך חמש מאות שנה, ומגיע עד צדיק - יסוד שהוא שביעי, ומשם משקה לגנה - מלכות, שהיא השכינה המתחתונה. זכאי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא הלב, שלא יתקרב שם עצב

תיקון מ"ח בלשון ארמית

קדומים, עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה אלהים זולתך, האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה. זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה דלקה אדם ועשרה לחוה ועשרה לנחש ותשעה לארעא, ובגין דא אמרו מארי מתניתין אין לוקין בשבת, דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אתרא דאיהי

הַטְּחוּל וְכַעַם הַמְּרָה שֶׁהִיא אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם, שְׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שמות לה):
 "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", וְכֵן הוּא וְדָאִי,
 שְׁכַל מִי שְׁפּוֹעֵם בְּאֵלוֹ מוֹדְלִיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אַרְבָּעִים
 מְלָאכּוֹת חֲסֵר אַחַת, הֵן כְּנֶגֶד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת חֲסֵר אַחַת בְּשַׁבָּת,
 וְהֵם עֲשֵׂרָה שְׁלֵקָה אָדָם, וְעֲשֵׂרָה לַחֲוָה, וְעֲשֵׂרָה לַנְּחֹשׁ, וְתִשְׁעָה
 לְאֲדָמָה, וּבְגִלָּל זֶה אֲמָרוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בְּשַׁבָּת, שְׂאֵלוֹ
 הַמְּלָאכּוֹת הֵן נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מְלָקִיּוֹת. וְיֵצִיאוֹת הַשַּׁבָּת
 שְׁתֵּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנְּחָה, שְׁעוֹשָׂה אוֹתָם בְּבַת אַחַת, מִי שְׁעוֹקֵר

תיקון מ"ח בלשון ארמית

מְרָה וְטְחוּל, וְדָא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל דְּאִתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל,
 וְאִתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה דְּאִיהִי רְשׁוֹת הַרְבִּים, וְהִכִּי אִיהוּ מְאֵן
 דְּאִעִיל אוֹת בְּרִית קִדְשׁ דִּילִיהּ בְּרִשׁוֹ נּוֹכְרָאָה, שַׁבְּתָאִי אִיהוּ
 טְחוּל, חֲמָ"ה אִתְתָּא בִישָׂא מְרָה, שַׁבְּתָאִי עֲלִיהּ אִתְמַר וְהַבּוּר
 רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲבָל נְחֻשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ
 רְעַב וְצַמְאוּן וְקִינָה וְהַסְפָּד וְחֻשׁוּכָא וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא
 לְיִשְׂרָאֵל. וְצִרְכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנַיִ בְּכֹלָא וְהָא אוֹקְמוּהָ,
 וְאִיהוּ דְּבוּר דְּחוּל דְּאִיהוּ אָסוּר בְּשַׁבָּת, וְכַד לֹא אִשְׁכַּחַת אִתְר
 לְשִׂרְיָא תַמְן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוְנָא דְשַׁפְחָה דְּאִבְרָהִם דְּאִתְמַר בֵּהּ
 מִפְּנֵי שְׂרֵי גְבַרְתִּי אֲנִכִי בְּרַחַת. טְחוּל עֲלֵה אִתְמַר שֶׁל נְעֻלְיָהּ מְעַל
 רְגְלֶיהָ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אִתְּהָ עוֹמֵד
 עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, דָּא שַׁבָּת, וְעֲלִיהּ אֲמַרְתָּ שְׁכִינְתָּא פְּשֻׁטָּתִי
 אֵת כְּתַנְתִּי אִיכְכָה אֲלִבְשָׁנָה, רַחֲצִיתִי אֵת רְגְלִי אִיכְכָה אֲטַנְפֵם,
 וּבִגְדֵי דָא צְרִיף בְּרֵשׁ בְּשַׁבָּת לְשְׁנוּיִי בְּלְבוּשֵׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין,
 וְצְרִיף לְמַהֲוֵי מוֹסִיף מַחוּל עַל הַקִּדְשׁ, וְכֹל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהּ
 נְפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת. וְכֹל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לוֹ אוֹתָהּ נְפֶשׁ יִתְרָה חֵס
 וְשְׁלוֹם, וְכֹל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ נְפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת.

חֲפֵץ מִמְקוֹמוֹ וּמִנִּיחַ אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוֵמוֹ וּמִרְשׁוֹתוֹ, בְּאֵלּוֹ עֵקֶר
 אֵת אֵילָן הַחַיִּים, שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית, וְהַנִּיחַ אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרֶיהָ.
 מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֵת זֶה, גּוֹרֵם לְעֵקוֹר נִשְׁמָתוֹ מִרְשׁוֹת שְׁלָה וּמִנִּיחָהּ
 בְּרִשׁוֹת אַחֲרֶת, שֶׁהִיא מְרָה וּטְחוּל, וְזֶה גֵרֵם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּעְקְרוּ
 מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּגְלוּ לְאֶרֶץ נְכָרֶיהָ, שֶׁהִיא רִשׁוֹת הַרְבִּיבִים, וְכֵן הוּא
 מִי שֶׁמוֹעֵל בְּאוֹת בְּרִית קִדְשׁ שְׁלוֹ וּמַעְבִּיר בַּח לְרִשׁוֹת נְכָרֶיהָ.
 שְׁבַת־א"י הוּא טְחוּל, חֲמ"ה, - אִשָּׁה רַעָה וּמְרָה, שְׁבַת־א"י עָלְיוֹ
 נֶאֱמָר: "וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִיִּם", מִיִּם אֵין בּוֹ אֲבָל נַחֲשִׁים
 וְעֻקְרִיבִים יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רַעֵב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפָּד וְחֲשֻׁכָה וְעֲרֵפֶל
 - אֲפֵלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל, וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנׁוּי
 בְּכָל, וְהָרִי פְּרִשׁוּתָהּ, וְהוּא דְבוּר שֶׁל חַל שֶׁהוּא אֶסוּר בְּשַׁבַּת,
 וְכֹאֲשֶׁר לֹא מוֹצֵאת מְקוֹם לְשִׁרּוֹת שֵׁם, הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשְּׁפָחָה
 שֶׁל אַבְרָהָם שֶׁנֶּאֱמָר בָּהּ: "מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֵרְתִּי אֲנִי בּוֹרַחַת". טְחוּל
 עָלְיוֹ נֶאֱמָר: "שֶׁל נְעֻלָּיִךְ מַעַל רַגְלֶיךָ", נַעַל מְטַנֵּף שֶׁל טַפָּח
 סְרוּחָהּ, בִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלְיוֹ אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, זֶה
 שְׁבַת, וְעָלְיוֹ אוֹמְרַת הַשְּׂכִינָה: "פִּשְׁטַתִּי אֵת פְּתַנְתִּי אֵיכָכָה
 אֲלַבְּשֶׁנָּה, רַחֲצַתִּי אֵת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֲטַנְּפֶם", וּמִפְּנֵי זֶה צָרִיךְ בֶּן
 אָדָם בְּשַׁבַּת לְשַׁנּוֹת בְּלִבוֹשִׁים, בְּגָד וּבְמַאֲכָלִים, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת
 מוֹסִיף מַחֵל עַל הַקִּדְשׁ, וְכֹל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה
 בְּשַׁבַּת, וְכֹל הַגּוֹרֵעַ מִפְּסִידִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵם וְשִׁלוֹם
 וְכֹל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבַּת.

סוד המשיח - תקון ל'

הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהֵי-י"ם מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם (בראשית א ב),
 מה זה רוח? אלא בְּדַאי בְּזִמְנֵן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לְגִלּוֹת,
 הַרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם
 שֶׁהַשְּׂכִינָה נִמְצָאת בִּינֵיהֶם, וְהַרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית קוֹל, וְתֹאמַר כָּדָּ:
 אוֹתָם יִשְׁנִים שְׁשֵׁנָה בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאַטְמוּי הַלֵּב, קוֹמוּ
 וְהַתְּעוֹרְרוּ אֶל הַשְּׂכִינָה, שִׁישׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְּׁפֵל לְדַעַת אוֹתָהּ,
 וְהִיא בִּינֵיכֶם. וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרֵא, (ישעיה מ ו), כְּמוֹ קְרֵא
 נָא הִישׁ עוֹנֵד וְאֵל מִי מְקוֹדָשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא אוֹמֶרֶת מָה אֶקְרֵא,
 כָּל הַבָּשָׂר חֲצִיר, הַכֹּל הֵם כְּבִהְמוֹת שְׂאוּכָלוֹת חֲצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ
 כְּצִיץ הַשְּׂדֵה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לְעֶצְמָם. וְאֶפְלוּ כָּל אֵלוּ
 שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים - לְעֶצְמָם עוֹשִׂים בְּאוֹתוֹ
 זִמְנֵן וַיִּזְכָּר כִּי בָשָׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב (תהלים עח לט) לְעוֹלָם,
 וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, אוֹי לָהֶם מִי שְׁגוֹרְמִים שִׁילֵךְ לוֹ מִן הָעוֹלָם
 וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוּ הֵם שְׁעוֹשִׂים אֶת הַתּוֹרָה יִבְשָׂה, וְלֹא
 רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחֻקֵּי הַקְּבָלָה, וְגוֹרְמִים שְׁמִסְתַּלַּק מֵעֵין
 הַחֻקָּה, שֶׁהִיא י' מְמַנָּה, וְנִשְׁאַרְתַּ ב' יִבְשָׂה, אוֹי לָהֶם שְׁגוֹרְמִים
 עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וּבִזָּה וְהָרֵג וְאֶבְדֵן בְּעוֹלָם, וְהַרוּחַ הַזֶּה שְׁמִסְתַּלַּקֶת הִיא
 רוּחַ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר, וְהִיא רוּחַ הַקְּדָשׁ, וְהִיא רוּחַ חֻקָּה
 וְכִנְיָה רוּחַ עֲצָה וְגִבּוֹרָה, רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יי' (ישעיה יא ב).

סוד הגאולה "בראשית תמון" תקון מ"ג

מתקוני זוהר השלם והמבואר (זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בראשית, שם את"ר יב"ש, וזהו נהר יחריב ויבש, (שם ה), באותו זמן שהוא יבש והיא יבשה, צווחים הבנים למטה ביחוד ואומרים שמע ישראל, ואין קול ואין עונה. זהו שפתוב (משלי א כח) אז יקראני ולא אענה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

וכך מי שגורם שתסתלק קבלה וחכמה מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בהן, ואומרים שאין אלא פשט בתורה ובתלמוד, בודאי כאלו הוא יסלק את המעני מאותו נהר ומאותו נן. אזי לו, טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד אותה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שגחשב לו כאלו החזיר העולם לתהו ובהו, וגורם עני בעולם וארץ תגלות.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זה"ק מתקן את העבר שלא למד

ויאמר אלהי"ם תדשא הארץ דשא וכו' (בראשית א יא), אמר רבי אלעזר: אבא, והרי קרא לו יבשה, מאיפה תדשא הארץ? אמר לו: בני, כך למד תשובה לכל בני העולם, שאם אדם יחזר בתשובה, מוריד לה המעין שהסתלק, ומה שהיתה יבשה קורא לה ארץ, ולנהר שהיה חרב ויבש קרא לו מקנה המים וימים, זהו שפתוב (שם י) ויקרא אלהי"ם ליבשה ארץ

וּלְמַקְנֵה הַמַּיִם קָרָא יָמִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁנִּקְרְאת אֶרֶץ, מִה כְּתוּב
 בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאֶרֶץ, לְהוֹצִיא זְרַעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן
 נִשְׁמוֹת, (דף פב ע"ב) כֹּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִכֶּסֶף
 כְּבוֹדוֹ, וְאֱלוֹ רוּחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמַּלְאָכִים, וְאֱלוֹ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
 מִהַאֲוֵפוֹנִים, כֹּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כֹּל אֶחָד כְּרָאוּי. עַץ פְּרִי
 - זֶה תִּלְמִיד חֶכֶם, עֹשֶׂה פְרִי - זוּ בֵּת זּוּגוֹ, לְכֹל אֶחָד כְּרָאוּי
 (כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שֶׁנִּשְׁמָתוֹ גְּדוּלָה, פּוֹגֵם יוֹתֵר אִם אֵינוֹ לוֹמֵד זוֹהֵר

וְעוֹד, עַץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, עֹשֶׂה פְרִי - זֶה צְדִיק, אֲשֶׁר
 זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ - זוּ הַשְּׂכִינָה, שֶׁכָּל הַזְּרַעִים נִכְלָלִים
 בָּהּ, וְכֵאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל פְּרִיָה וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וּזְרַעִים, זֶהוּ
 שֶׁכְּתוּב לֹא תִהְיֶה בְּרֵאָה לְשִׁבְתְּ יִצְרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה
 וְרִבְיָה, כְּאֱלוֹ הַחֲזוֹר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ יִבְשֶׁת, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
 כֹּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי שֶׁפּוֹגֵם לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמְּקוֹם
 שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים כיום חול אומרים זה:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַבּוֹחֵר בְּדוֹד עַבְדּוֹ וּבִזְרַעוֹ אַחֲרָיו וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת שְׂתַפֵּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׂאֲקֵרָא פְּאֵלוּ אִמְרַם דְּדוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּעַצְמוֹ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְיַעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים וְזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וְנִקְדוּתֵיהֶם וְטַעֲמֵיהֶם וְהַשְּׂמוֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרֵאשֵׁי תְבוּת וּמְסוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וְלִזְמוֹר עֲרִיצִים וְלַחֲכָרִית כָּל הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְבִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיּוֹנָה וְלַחֲבַר אִשֶׁת נְעוּרִים עִם דוֹדָה בְּאַהֲבָה וְאַחֻה וְרַעוּת וּמִשָּׁם יִמְשֵׁךְ לָנוּ שְׂפַע לְנַפְשׁ רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלוֹחַ חַטָּאתֵינוּ וְלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׂאֵמַר מִזְמוֹרִים אֵלוּ לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר גַּם יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ יֵאָהֲרֵנוּ תַעֲבִיר חַטָּאתֶךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְּם זְמַנְנוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפֶּן שְׂנוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וְזְכוּת דְּוֹד הַמְּלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ שְׂתַאֲרִיךְ אִפְּךָ עַד שׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּמֵאֲוָצֵר מִתְּנַת חֲנָם חֲנָנוּ בְּרַכְתִּיב וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֲחֹן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וְכִשְׁם שְׂאֵנוּ אֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּדְּ גִזְבָּה לֹאֲמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּ יֵאָהֲרֵנוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה לְעוֹלָם תְּבָא. וְעַל יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצְלַת הַשְּׂרוּן וְלִשִׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת

וְרַגְנֵי כְבוֹד הַלְבָנֹן נָתַן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן סְלָה:

הַרְיֵנִי מִזְמַן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לְשֵׁם יְחִוֵּד
קְדוֹשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עָלַי יְרֵי הַהוּא
טָמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ בְּאִמְרַת הָעֵשְׂרֵה מִזְמוּרִים אֵלֹו לְכָל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם
קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבִפְרָט לְרַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם
נַחַל גּוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבֵּנוּ נַחְמָן בֶּן פִּינְאָ שְׁגֵלָה תְּקוּן זֶה וְכוּתָם
יְגַן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוֹ נִרְנְנָה לַיהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ יֵרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנָיו
בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ וּמְלֹךְ
גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

טו א מִכְתָּם לְדוֹד, שְׁמַרְנֵי אֵל כִּי־חִסִּיתִי בְךָ: ב אִמְרַת לַיהוָה
יֵאָהֲרֹנְהוּ, אֲדַנֵּי אַתָּה, טוֹבֹתַי בְּלִעְלִיךָ: ג לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר־בְּאֶרֶץ
הַמָּה, וְאֲדִירֵי, כָּל־חַפְצֵי־בָם: ד יִרְבּוּ עֲצָבוֹתָם, אַחַר מְהֵרוּ,
כָּל־אֶפְסוֹד נִסְפֵיהֶם מִדָּם, וּבִל־אִשָּׁא אֶת־שְׁמוֹתֶם עַל־שִׁפְתַי:
ה יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ מְנַת־חֲלָקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי: ו חַבְלִים
נִפְלְאוּ לִי בְנַעֲמִים, אֶף־נִחַלַת שִׁפְרָה עָלַי: ז אֶבְרָךְ אֶת־יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ
אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֶף־לִילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהוּ
לְנַגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיּוֹנֵי בִלְאֻמוֹט: ט לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי,
אֶף־בְּשׂוֹרֵי יוֹשֵׁן לְכַטַּח: י כִּי לֹא־תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל, לֹא־תִתֵּן

חֲסִידְךָ חֲסִידְךָ כ' לְרֵאוֹת שְׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים, שְׂבַע שְׁמֹחוֹת
אֶת־פְּנֵיךָ, נְעֻמוֹת בְּיַמִּינְךָ נָצַח:

כב א לְדוֹד מְשֻׁכָּל, אֲשֶׁר־י נְשׂוּי־פֶשַׁע, כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁר־אָדָם
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה יאהרונתי ג יְהוָה יאהרונתי לוֹ עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ד כִּי
הַחֲרָשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשֹׁאֲגָתִי כִּלְהִיּוֹם: ה כִּי יוֹמָם וּלְלַיְלָה תִּכְבֵּד
עָלַי יְהוָה, נְהַפְדֵּךְ לְשֹׁדֵי, בַּחֲרָבְנִי קִיץ סֵלָה: ו חֲטָאֵתִי אֹדִיעֵךָ, וְעוֹנִי
לֹא־כִפִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לַיהוָה יאהרונתי, וְאַתָּה נִשְׂאֵת
עוֹן חֲטָאֵתִי סֵלָה: ז עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֲסִיד אֱלֹהִים לְעַת מִצֵּא,
רַק לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים אֱלֹוֹי לֹא יַגִּיעוּ: ח אַתָּה סֵתַר לִי, מִצָּר תִּצְרַנִּי,
רַגְנִי כַּלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: ט אֲשֻׁכֵּיךָ, וְאוֹרְךָ בְּדַרְךָ־זוֹ תִּלְךָ, אִיעֲצָה
עֲלֶיךָ עֵינַי: י אֲלִתְהִיּוּ כְּסוּם כְּפָרֶדֶת אִין הָבֵיז, בְּמַתְגִּירֶסֶן עֲדִין
לְבָבוֹם, כָּל קָרַב אֱלֹהִים: יא רַבִּים מְכֹאזְבִּים לְרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה יאהרונתי
יאהרונתי חֲסֵד יְסוּבְּבֵנִי: יב שִׁמְחוּ בַּיהוָה יאהרונתי, וְגִילוּ צְדִיקִים,
וְהֲרִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

כא א לְמַנְצֵחַ מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁר־י מְשֻׁכָּל אֶל־דָּל, בְּיוֹם רַעָה
יְמַלְטֵהוּ יְהוָה יאהרונתי: ג יְהוָה יאהרונתי יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאַשֶׁר
יִאֲשֶׁר כ' בְּאָרֶץ, וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֹיְבָיו: ד יְהוָה יאהרונתי יִסְעַדְנֵוּ
עַל־עֵרֶשׂ דָּוִד, כָּל־מְשֻׁכָּבוֹ הַפֹּכֶת בַּחֲלוּי: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה
יאהרונתי חֲנֻנִי, רַפָּאָה נִפְשִׁי כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אֹיְבָי יֹאמְרוּ רַע לִי,
מָתַי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם־כָּא לְרֵאוֹת, שְׂוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ
יִקְבְּצֵאוֹן לוֹ, יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחְשׁוּ כָּל־שָׂנְאֵי, עָלַי
יִחְשְׁבוּ רַעָה לִי: ט דְּבַר־כַּלְעֵל יִצּוֹק בּוֹ, וְאַשֶׁר שֹׁכֵב לֹא־יוֹסִיף
לְקוּם: י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר־כְּטַחְתִּי בּוֹ, אוֹכַל לְחַמְּוֹ, הַגְדִּיל עָלַי
עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוָה יאהרונתי חֲנֻנִי וְחַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם:

ב בואת ידעתי כִּי־חִפְצָתָ בּוֹ, כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבֵי עָלַי: ^י וְאֲנִי בַחֲמוֹתֵי תַמְכָּתָ בּוֹ, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: ^ד כָּרוּךְ יְהוָה ^{יאהרונותי} אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

כב א לִמְנַצַּח מִשְׁכֵּל, לִבְנֵי־קָרַח: ב כִּאֵל תִּעְרַג עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם, בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לֵאלֹהִים לֵאלֵל חַי, מִתֵּי אָבּוֹא וְאֶרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תִהְיֶה לִי דַמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלֵילָה, בְּאִמֹר אֵלַי כִּלְיָהוּם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֹפְרָה וְאִשְׁפָּכָה עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף, אֲדִדָּם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־זִנְיָה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹגֵג: ו מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחֵי נִפְשֵׁי וְתַהֲמוּ עָלַי, הוֹחִילֵי לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲוֹדֵנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנֵינוּ: ז אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחָח, עַל־כֵּן אֹפְרָךְ מֵאַרְצֵי יַרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים, מִהַר מִצְעָר: ח תַּהוֹם־אֵל־תַּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כִּלְמִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָד עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה ^{יאהרונותי} חֲסִדּוֹ, וְכִלְיָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלֶה לֵאלֵל חַי: י אֹמְרָה לֵאלֵל סִלְעִי, לְמַה שְׂכַחְתָּנִי, לְמַה־קָּדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אֵיבֵי: יא בְּרַצַּח בְּעֲצֻמוֹתַי, חֲרַפּוֹנֵי צוּרֵי, בְּאִמְרָם אֵלַי כִּלְיָהוּם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: יב מִה־תִּשְׁתַּוְּחָחֵי נִפְשֵׁי, וּמִה־תַּהֲמוּ עָלַי, הוֹחִילֵי לֵאלֹהִים, כִּי־עוֹד אֲוֹדֵנוּ יִשׁוּעוֹת, פְּנֵי וְאֱלֹהֵי:

כג א לִמְנַצַּח אֶל־תִּשְׁחַח, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהֵי, מִמַּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגַּבֵּנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבּוּ לְנִפְשֵׁי, יִגְוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתַי יְהוָה ^{יאהרונותי}: ה בְּלִיעוֹן יִרְצוֹן וַיִּפְנְנֵנוּ, עוֹרָה לְקִרְאתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה יְהוָה ^{יאהרונותי} אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקִּיצָה לְפָקֵד כִּלְיָהוּם, אֶל־תַּחַן כִּלְבָּדֵי אֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב, יִהְמוּ כְּכֶלֶב,

וְיִסּוּבְכוּ עִיר: ה הנה יִפְעֹן בְּפִיהֶם, חֲרֻבוֹת בְּשִׁפְתוֹתיהֶם, כִּי־מִי שָׁמַע: ט ואתה יְהוָה יִהְיוּהוּ יִהְיוּהוּ תִשְׁחַקְלָמוּ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עזו אֱלֹהֵי אֲשֻׁמֶרֶת, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבֵי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי חֲסָדוֹ כ, יִקְדַּמְנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: יב אֶל־תִּהְרַגֶם פְּנֵי־יִשְׁכְּחוּ עִמִּי, הַנִּיעֲמוּ בְחִלָּד וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּנְנוּ אֲדָנִי: יג חֲטֵאת־פִּימוֹ, דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ, וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֱלֹהִים וּמִפְּחָשׁ יִסְפְּרוּ: יד כֹּלָה בְחִמָּה, כֹּלָה וְאִינָמוּ, וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשָּׁל בַּעֲקֵב לְאִפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה: טו וַיִּשְׁבוּ לָעָרֵב יִהְיוּ כַפְלָב, וְיִסּוּבְכוּ עִיר: טז הָמָּה יִנְעֹן יִנְעֹן כ' לְאִכָּל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וְיִלְנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָד, וְאֶרְגֵן לְבָקָר חֲסִדָּךְ, כִּי־הִיִּית מִשְׁגֵּב לִי וּמְנוֹם, בְּיוֹם צָר־לִי: יח עֲזִי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגִּבֵי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

טו א לְמִנְצַח עַל־יְדוּתוֹן יִדְתוֹן כ' לְאִסְף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְאֶעֱשֶׂקָה, קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג בְּיוֹם צָרְתִי אֲדַנְּךָ דְרִשְׁתִּי, יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאֲנָה הִנָּחֶם נַפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סָלָה: ה אַחֲזֵת שְׁמֹרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שְׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נִינְיָתִי פְלִילָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וְיִחַפֵּשׁ רוּחִי: ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא־יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד: ט הָאִפְס לְנִצָּח חֲסָדוֹ, גִּמְר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קִפְץ פְּאָף רַחֲמֵי סָלָה: יא וְאִמַר חֲלוּתִי הִיא, שְׁנוֹת יָמִין עֲלוּיוֹן: יב אֲזַכְּרֵי אֲבוֹד כ' מַעֲלִילֵיָהּ, כִּי־אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלִאָד: יג וְהִגִּיתִי בְכָל־פְּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָבָד, מִי־אֵל גָּדוֹל כְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא, הוֹדְעַת כְּעִמִּים עֲזָד: טז גֵּאלַת בְּרוּעַ עַמְךָ, בְּנִי־עֲקֵב וְיוֹסֵף סָלָה: יז רְאוּךְ מִיֹּם אֱלֹהִים, רְאוּךְ

מִים יְחַלֵּהוּ, אִף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יח זָרְמוּ מִים עֲבוֹת, קוֹל נִתְּנוּ
שְׁחֻקִים, אִף־חֲצִצְיָד יִתְחַלְכוּ: יט קוֹל רַעֲמֹד בְּגֹלְל, הַאִירוּ בְּרָקִים
תַּבַּל, רְגוּזָה וְתַרְעֵשׁ הָאָרֶץ: כ בָּיִם דְּרַפְּדָה, וְשִׁבְלִיָּד וּשְׁבִילֵיךְ כִּי בְּמַיִם
רַבִּים, וְעֻקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: כא נְחִית כַּצָּאן עֲמָדָה, בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

כב תַּפְּלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הַאֱלֹהִים, אַדְוִי מַעֲוֹן אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדַר
וְדַר: כג בְּטָרָם הָרִים יִלְדוּ, וְתַחֲלֹל אָרֶץ וְתַבַּל, וּמַעֲוֹלָם עַד־עוֹלָם
אֶתָּה אֵל: כד תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד־דְּפַא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְּנֵי־אָדָם: ד פי
אֵלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֶר, וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה:
ה זָרַמְתָּם שְׁנָה יְהִיו, בְּבִקְרַת בְּחָצִיר וְחִלְפָה: ו בְּבִקְרַת יִצְיָן וְחִלְפָה, לַעֲרֵב
יְמוּלָל וּיְבוּשׁ: ז פִּי־כְלִינוּ בְּאַפְּךָ, וּבִחֲמַתְךָ נִבְהִלְנוּ: ח שַׂתָּה שְׁת כט
עֹנַתִּינוּ לְנִגְדָּךְ, עֲלֵמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ: ט פי כְּלָיְמֵינוּ פָּנּוּ בְּעַבְרַתְךָ,
פְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹ־הֶגְתָּ: י יִמִּי־שְׁנוֹתֵינוּ בְּתֶם שְׁבַעִים שָׁנָה, וְאַם
בַּגְּבוּרָת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עֲמָל וְאוֹן, פִּי־נָזוּ חֵישׁ וְנַעֲפָה:
יא מִי־יֹדַע עַוְ אַפְּךָ, וְכִי־רָאִיתָךְ עַבְרַתְךָ: יב לִמְנוֹת יְמֵינוּ כִּן הוֹדַעַ,
וְנָבֵא לִכְב חֻכְמָה: יג שׁוֹבָה יְהוָה יִהְיֶה עַד־מָתָי, וְהִנְחָם
עַל־עַבְדֶּיךָ: יד שְׁבַעֲנוּ בְּבִקְרַת חֲסֻדָּךְ, וּגְרַנְּנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל־יְמֵינוּ:
טו שְׁמַחְנוּ כִּימֹת עֹנֵיתָנוּ, שְׁנוֹת רֵאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֶה אֶל־עַבְדֶּיךָ
פַּעֲלָךְ, וְהִדְרִיךְ עַל־בְּנֵיהֶם: יז וְיִהִי נָעַם אַדְוִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

קה א הוֹדוּ לַיהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה קְרָאוּ בְּשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ כַּעֲפִים עַל־לוֹתֵינוּ:
ב שִׁירוּ־לָוּ זְמֵרוּ־לָו, שִׁיחוּ בְּכָל־נַפְלְאוֹתֵינוּ: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
קְדוֹשׁ, יִשְׁמַח לֵב מִבְּקִשֵׁי יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה יִהְיֶה
וְעוֹ, בְּקִשּׁוֹ פָּנּוּ תָמִיד: ד זָכְרוּ נַפְלְאוֹתֵינוּ אֲשֶׁר־עָשִׂתָּה, מִפִּתְיוֹ
וּמַשְׁפַּטֵּי־פִיו: ו זָרַע אַבְרָהָם עַבְדּוֹ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוּא

יְהוָה יִאֲהָדְנֵנוּ אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: ה זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ,
 דִּבֶּר צְוֶה לְאַלֶּף דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת־אֲבֹתֵהֶם, וּשְׁבוּעָתוֹ
 לְיִשְׁחָק: י וַעֲמִידָה לְעֵקֶב לַחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר
 לָךְ אֲתָן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן, הַכֹּל נַחֲלַתְכֶם: יב בַּהֲיוֹתֶם מִתֵּי מִסְפָּר,
 כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהּ: יג וַיִּתְּחַלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמְּמֹלְכָה אֶל־עַם
 אֲחֵר: יד לֹא־הֵנִיחַ אָדָם לַעֲשֹׂק, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים:
 טו אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁחֵי, וְלֹנְבִיאי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב
 עַל־הָאָרֶץ, כָּל־מִטְהֵ לַחֵם שָׁבַר: יז שְׁלַח לַפְּנֵיהֶם אִישׁ, לְעַבֵּד
 גַּמְכָּר וְיוֹסֵף: יח עָנּוּ בַּכֶּבֶל רַגְלֹו תִּלְוֵנוּ כ/, בְּרוּז בָּאָה נַפְשׁוֹ: יט עַד־עֵת
 בִּאֲדַבְרוּ, אָמַרְתָּ יְהוָה יִאֲהָדְנֵנוּ צָרְפְּתָהּ: כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתְּרָהּ,
 מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמֹו אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קַיְנוֹ:
 כב לֵאסֹר שָׁרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקַנְיוֹ יַחֲפֵם: כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם,
 וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מֵאֵד, וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרָיו:
 כה הַפֶּד לָבֶם לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהַתְּנַפֵּל בַּעֲבָדָיו: כו שְׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדוֹ,
 אֲהָרֹן אֲשֶׁר בָּחַרְבוֹ: כז שְׁמוֹ־כֶם דִּבְרֵי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
 חָם: כח שְׁלַח הַשֶּׁד וַיַּחֲשֶׁד, וְלֹא־מָרוּ אֶת־דִּבְרוֹ דִּבְרוֹ כ/: כט הַפֶּד
 אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיִּמַּת אֶת־דָּגָתָם: ל שָׁרַץ אֲרָצִים צִפְרָדַיִם,
 בְּחַדְרֵי מַלְכִיחָם: לא אָמַר וַיָּבֵא עָרְב, כְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשֵׁמֵיהֶם בְּרֵד, אֲשֶׁ לְהַכּוֹת בְּאֲרָצִים: לג וַיֵּד, גִּפְנָם וְתֵאֱנַתָּם, וַיִּשְׁבֵּר
 עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר, וַיָּבֵא אֲרֵבָה, וַיִּלְקַח, וַאֲיִן מִסְפָּר: לה וַיֵּאכַל
 כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו וַיֵּד כָּל־בְּכוֹר בְּאֲרָצָם,
 רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
 לח שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצִאתָם, כִּי־נִפֵּל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם: לט פָּרַשׁ עֲנָן
 לְמִסְדָּ, וְאִשׁ, לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלֹו שְׁלוֹ כ/, וְלַחֵם שְׁמִים

יִשְׁבִּיעַם: מא פתח צור, ויזוכו מים, הלכו בצלות נהר: מב פירזכר
את־דבר קדשו, את־אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון, ברנה
את־בחיריו: מד ויתן להם ארצות גוים, ועמל לאמים ירשו:
מה בעבור ישמרו חקיו, ותורתו ינצרו, הללויה:

קלו א על נהרות ככל שם ישבנו, גם־פכינו בזכרנו את־ציון:
ב על־ערכים בתוכה, תלינו כגרותינו: ג כי שם שאלנו שובנו
דברי־שיר, ותוללנו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד איך גשיר
את־שיר־יהוה יאהדוננו, על אדמת נכר: ה אם־אשפחד ירושלים,
תשפח ימיני: ו תדבק־לשוני לחכי, אם־לא אזכרכי, אם־לא אעלה
את־ירושלים על ראש שמחתי: ז זכר יהוה יאהדוננו לבני אדם
את יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד בה: ח בת־ככל
השדודה, אשרי שישלם־לך את־גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
שיאחז ונפץ את־עלליך אל־הסלע:

קנ א הללויה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב הללוהו
בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר, הללוהו
בנגב וכןור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו במנים ועגב:
ה הללוהו בצלצלי־שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה
תהלל ייה, הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה יאהדוננו שבות עמו. יגל
יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה יאהדוננו מעוים
בעת צרה: ויעזרם יהוה יאהדוננו ויפלטם ויפלטם מרשעים
ויושיעם פי חסו בו:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אַנְתְּ לַעֲלֹא,
 לַעֲלֹא מִן פְּלֹא, וְלִית לַעֲלֹא מִנְּךָ, דְּלִית מַחְשְׁבָה
 תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל, וְלֵךְ דְּיומְיָה תְּהֵלָה, וּמְרָמָם עַל כָּל בְּרָכָה
 וְתְּהֵלָה. אוֹתְךָ אֲדַרְשׁ, אוֹתְךָ אֲבַקֵּשׁ שְׁתַּחֲתֵר חֲתִירָה דְּרִיךְ
 כְּבוֹשָׁה מֵאַתְךָ, דְּרִיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד תְּהַשְׁתַּלְּשׁוֹת שְׁלִי
 בְּמָקוֹם שְׂאֵנִי עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לְךָ, יוֹדַע תְּעוֹלָמוֹת,
 וּבְדְרִיךְ וּנְתִיב הַיָּה תְּאִיר עָלַי אוֹרְךָ, לְחַחְזִירֵנִי בְּתוֹשֻׁבָה שְׁלָמָה
 לְפָנֶיךָ בְּאַמְת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמְת, כְּפִי רְצוֹן מְבַחַר הַבְּרוּאִים,
 לְבָלִי לְחַשֵּׁב בְּמַחְשַׁבְתִּי שׁוּם מַחְשַׁבַת חוּץ וְשׁוּם מַחְשַׁבָה
 וּבְכּוּל שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמַחְשַׁבּוֹת זְכוּת צְחוֹת
 וְקְדוּשׁוֹת בְּעִבּוֹדְךָ בְּאַמְת בְּהַשְׁגָּתְךָ וּבְתוֹרָתְךָ. הֵט לְבִי אֶל
 עֲדוּתֶיךָ, וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמְת. וּמְצִוּוֹת יָם
 תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה. תְּשׁוּעַת יְהוָה ^{יֵהוּדוּנְהִי}
 כְּהֶרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי חַיּוֹתַי עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 וְאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ נְעוּרַי, הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ בַחֲשָׁד, לְחַחְזִירָם אֶל
 הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חַטָּא. וְאַזְכֶּה
 לְחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה ^{יֵהוּדוּנְהִי} וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, כְּלוֹ אוֹמֵר כְּבוֹד,
 אֲמֵן נְצַח סְלָה וְעַד:

תפילת הודיה לבורא עולם

להודות ולחלל את ה' יתברך מביאה לְכֹל הישועות. כֹּל האומר אותה כֹּל יום יזכה לראות נסים גלויים מבורא עולמים, וְכֹל האומר תחנה זו מהלב הופך מיד מדת דין לרחמים.

מִלְךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲדוֹן עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תּוֹדָה.

תּוֹדָה שְׂאֵנִי עוֹמֵד/ת פֶּאֶן לְפָנֶיךָ וּמוֹדָה לְךָ.

וְכֹל מִה שְׂאֵנִי אוֹמֵר יְהִי כְּאֵן וּכְאֶפֶס לְעַמֶּת כְּמִה שְׂאֵנִי בְּאֶמֶת צְרִיכָה/ה לְהוֹדוֹת לְךָ.

הָרִי עַל הַכֹּל אֲנִי צְרִיכָה לְהוֹדוֹת לְךָ.

כִּי הַכֹּל מִמֶּךָ, הַכֹּל נִתְּתָ לִי בְּחֵן, בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.

תּוֹדָה עַל כָּל הַדְּבָרִים בְּעוֹלָם.

תּוֹדָה עַל רוֹב רַבִּי רַבֵּי רַבְבוֹת פְּעָמִים שְׁעִזְרָתְךָ לִי, תַמְכֶּתְךָ בִּי, הוֹשַׁעְתָּ אוֹתִי הַצִּלָּתְךָ אוֹתִי, שְׁמַחְתָּ אוֹתִי רִפְּאֵת אוֹתִי, שְׁמַרְתָּ עֲלַי, עוֹדְדָתְךָ אוֹתִי, תּוֹדָה שְׂאֵתָה אֶתִּי תָמִיד.

תּוֹדָה שְׂאֵתָה נוֹתֵן לִי כּוֹחַ לְעֲשׂוֹת מִצְוֹת, כּוֹחַ לְעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים, וְכּוֹחַ לְהִתְפַּלֵּל.

תּוֹדָה עַל כָּל הַפְּעָמִים שְׁעִזְרָתְךָ לִי וְלֹא יָדַעְתִּי לְהִגִּיד לְךָ תּוֹדָה.

תּוֹדָה עַל כָּל הַחֲסָדִים שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה עִמִּי בְּכֹל רָגַע וְרָגַע.

תּוֹדָה עַל כָּל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה שְׂאֵנִי נוֹשֵׁמֵת.

תּוֹדָה לְךָ מִלְכֵי הַמַּלְכִּים, גַּם עַל כָּל הַדְּבָרִים שְׂאֵין לִי.

תּוֹדָה שְׁקִשָּׂה לִי לַפְּעָמִים, כִּי הַכֹּל לְטוֹבָתִי אֶפִּילוּ אִם לֹא תָמִיד רְאִיתִי שְׂאָה לְטוֹבָתִי, עֲמוּק בְּלֵב אֲנִי יוֹדַעַת שְׁכֹל מִה שְׁמַגִּיעַ מִמֶּךָ הוּא הַדְּבָר

תפילת הודיה לבורא עולם

הטוב ביותר עבורי, והוא נעשה במיוחד בשבילי, בהשגחה פרטית
מדקת ומשלמות, כמו שרק מלך מלכי המלכים יכול לעשות.

תודה שלפעמים קשה לי, כי רק כך אני יודעת להעריך את הטוב,
כי רק כשנמצאים בחשך אפשר להעריך את האור.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תודה על הדבר הכי קטן שיש לי, כי את הכל אתה נתת לי ולא אף
אחד אחר.

תודה שאתה שומע את התפלות שלי.

בורא עולם! אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם היו פעמים
שלא הערכתני את מה שנתת לי, ובמקום לומר לך תודה, רק
התלוננתי.

אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אנא אל תרחק ממני לעולם!!!

מבוסס ע"פ הסה"ק יסוד ושדש העבודה (צואה ס' כ"ו)
מצוה גדולה לפרסם ולהפיץ את התפלה הקדושה הזו

פיטום הקטורת המבואר

סגלת אמירת פְּרִשַׁת הַקְטָרֶת

וְזוֹ לְשׁוֹן הָרֵב סְגוּלוֹת יִשְׂרָאֵל: א. מִבְּטֹלַת מַגֵּפָה וְחֲלָאִים רָעִים. ב. יִנְצַל מִשְׁעַבּוּד מַלְכֵי־יָוֶן. ג. הַבְּרָכָה מְצוּיָה בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו. ד. יִנְצַל מְדִינָה שֶׁל גֵּיהֲנוֹם. ה. מִבְּטֹלַת הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים וְסִטְרָא אַחְרָא. ו. מִבְּטֹלַת הַכְּשׁוּפִים ז מִבְּטֹלַת הַרְהוּרִים רָעִים. ח נֹחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. ט. מְסַלֵּק הַדֵּינִים מֵעֲלָיו. י. יִמְצָא חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֵי כָּל רוֹאָיו. יא. מְסַגֵּלַת לְעֶשֶׂר.

לְפִי סֵפֶר הַזֹּהָר וְסִפְרוֹת הַמְּנַהֲגִים, אֲמִירַת פִּטוּם הַקְטָרֶת הִנֵּה סְגוּלָה לְעֲצִירַת מַגֵּפָה, עַל פִּי הַכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר י"ז, י"ב-יג): וַיִּתֵּן אֶת הַקְטָרֶת, וַיִּכְפֹּר עַל-הָעָם. וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמִּתִּים, וּבֵין הַחַיִּים, וַתַּעֲצֹר הַמַּגֵּפָה.

לְאוֹר זֹאת, כָּתַב רַבֵּי חַיִּים פְּלֶאגִ'י בְּסֵפֶר כֶּף הַחַיִּים (סִמּוֹן י"ז אות י"ח): "יִכְתֹּב פְּרִשַׁת הַקְטָרֶת עַל קֶלֶף אוֹ גוּיֵל בְּכֹתֵב אֲשׁוּרִית כְּסֵפֶר תּוֹרָה וַיִּקְרָא בּוֹ וַיַּעֲשֶׂה לוֹ סְגוּלָה, דֶּה־קְטוֹרֶת מַעֲשִׂיר וּמִבְּטָח לוֹ דְּלֹא יִפְסַק פְּרֻנְסָתוֹ וְתַמִּיד יִהְיֶה לוֹ פְּרֻנְסָה טוֹבָה וְכֹלכֶּלָה בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם".

אַחַר שִׁיאֲמַר תִּיקוֹן חֲצוֹת כְּכַתוּב בְּמִקּוּמוֹ אַח"כְּ יֵאמַר פִּטוּם הַקְטָרֶת בְּכוּנָה הִיא, לְפִי שְׂאֵחַר חֲצוֹת נִכְנַעַת פְּנוּכָר (הָאָר"י הַקְּדוּשׁ - שַׁעַר הַכְּנֻוֹת) ... וַיִּקְרָאוּ סֵדֶר פִּטוּם הַקְטָרֶת יַחַד

בכּוֹנֵה הַנּוֹכֵרֶת מִמְשַׁלֵּת הַקְּלָפָה, יַעֲשֶׂה רֶשֶׁם גְּדוֹל לְמַעֲלָה
אִם יִהְיֶה אַחַר חֲצוֹת לַיְלָה וּבִפְרֹט אִם יִתְחַבְּרוּ י' אַנְשִׁים
יִרְאִי ה', עכ"ל.

יאמר לשם יחוד זה קודם אמירת הקטרת

מה שאנו אומרים 'פטום הקטרת' בשחרית קדם התפלה
אחר קרבן התמיד, וגם בתפלת המנחה קדם העמידה, כי
כּוֹנֵנָנוּ הִיא לְהַעֲלוֹת הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי הַתְּפִלוֹת, לְכֵן אָנוּ
אוֹמְרִים אוֹתוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ הַקְּלָפוֹת וַיַּעֲלוּ בַעֲלֵית
הָעוֹלָמוֹת, וְלִכֵּן אָנוּ אוֹמְרִים אוֹתוֹ קִדְּם שְׁנֵי תְּפִלוֹת
הַנּוֹכֵרוֹת. (שער הכּוֹנוֹת)

מִלַּח סְדוּמִית רִבַּע, וְאֵין צְרִיךְ לוֹמַר 'רִבַּע הַקֵּב', כִּי סֵתֶם רִבַּע
הָאִמּוֹר בְּמִשְׁנֵה וּבִבְרִיתָא הוּא רִבַּע הַקֵּב, 'כִּפְתַּת הַיְרֵדָן כָּל
שֶׁהִיא בְּחִירָק, לֹא כָּל שֶׁהוּא'. (שער הכּוֹנוֹת)

וְאַחַר הַקְּטָרֶת יֹאמַר הַפְּסוּקִים 'ה' צְבָאוֹת וְכוּ' ג' פְּעָמִים,
'אַתָּה סֵתֵר לִי ג' פְּעָמִים.. וְהֶאֱרִי ז"ל הַזֶּהִיר לוֹמַר פְּסוּקִים
אֵלוֹ תָּמִיד אַחַר הַקְּטָרֶת, וּבִיּוֹם שָׂאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן לֹא יֹאמַר
'אַתָּה סֵתֵר וְכוּ', שֶׁהֵם מְסַגְּלִים לְהַצִּלָּה מִן סַמְא"ל, כְּנִרְמָז
בְּרִאשֵׁי תְּבוֹת 'אַתָּה סֵתֵר לִי מִצַּר', וּבִיָּמִים אֵלוֹ אֵין לוֹ שְׁלִיטָה
וְאֵין לְעוֹרְרוֹ. (אור צְדִיקִים)

אמירת פטום הקטרת:

אמירת פטום הקטרת בכּוֹנֵה מְסִיעַ וּמוֹעִיל לְחִזְרָה בַתְּשׁוּבָה:
(משנת חסידים, סדור רבי שבתי מראשקוב)

תפלה לפני ואחרי אמירת הקטרת:

סדר קטרת נדפס כבר על כל צרה שלא תבוא רחמנא לצלן מקבל מזקני הגה"ק מוה"ר אברהם יהושע העשיל זצוק"ל מאפ"טא, בעהמ"ח ספה"ק אוהב ישראל, עם הכונות מוגה על פי כתבי האריז"ל, ונדפס מחדש בפקדת הגאון הק משינאווע זצ"ל.

ומובא בזהר הקדוש שקדם בא המגפה טוב להרבות בתפלה*, ואחר שמדת הדין מתוחה לא תחסם שור בדישו, ובפרט באמירת הקטרת יכולים להנצל מכל צרה וצוקה.²

ובסדר קטרת נדפס תפלה לאמרה אחר אמירת סדר הקטרת, והיא מהשק"ה הקדוש זי"ע. אמנם תחלה כדאי להעתיק כאן תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת, שנדפסה בספר שדי בשמים:

הערות

א. ועיין בספר יפה ללב שכתב וז"ל: ומיהו כל יחיד ויחיד יתפלל בינו לבין עצמו בסיום תפלתו על כל צרה שלא תבוא בנוסח זה:

ריבון העולמים, פדה והצל מלט הושע עמך ישראל מן הדבר ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה, ברוך אתה עוצר המגפה.

ב. ועיין מ"ש בספה"ק שער הכוונות (דף י"ג ע"א), בענין יחוד גדול דפיטום הקטורת, למגפה ב"מ, מסוגל מאוד, עיי"ש.

תפלה לאמרה לפני אמירת הקטרת

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵיתִיה בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ
 וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שְׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים
 עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אָנֹכִי בָּא
 לְקָרוֹת סֵדֶר פְּרָשִׁיּוֹת הַקְּטֹרֶת לְתַקֵּן שׁוֹרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן,
 וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה־יֵי אַהֲדוּנְהִי אֲרוֹן הַכֹּהֵל הַזֶּה הַזֶּה וְאֱלֹהֵינוּ תקון בעל היכולת
ובעל הכוחות כולם
 וְאֱלֹהֵי תקון בעל היכולת
ובעל הכוחות כולם אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא חֲשׂוּבָה וּמְקַבְּלָת וּמְרַצָּה
 לְפָנֶיךָ קְרִיאַת פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ שֶׁסִּדְּרוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבָרְכָה בְּאֵלּוּ כַּהֵן גְּדוֹל עוֹמֵד וּמְכַנֵּים אוֹתָהּ לְפָנֵי
 וּלְפָנֵים, וְזִכְרוֹתָהּ תְּהֵא מְגוֹן וְצָנָה בְּעַדֵּינוּ וּבְעַד כָּל בְּנֵי בֵיתֵנוּ
 וְכָל מִשְׁפַּחְתָּנוּ וְכָל אוֹהֲבֵנוּ וְרַעֲיָנוּ וּבְכָלֵל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ
 בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם, וּבְפָרְט כָּל אוֹתָם הַנִּתְּוֹנִים בְּצָרָה
 וּבִשְׁבִיָּה בְּכָל מְקוֹמוֹת שָׁהֵם לְהַצִּילָנוּ מִכָּל הַמְּקַטְרִיגִים
 וְהַמְשַׁטְיָנִים וְזַכֵּינוּ לְתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ מִתּוֹךְ נַחַת
 וְהַרְחַבַת הַדַּעַת וְזַכֵּנוּ לִירְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה וְלִירְאַת חֹטָא
 וְלַעֲשׂוֹר וּפְכוּד גְּדוֹל וְלַחֵן וְלַחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים בְּעֵינֵי אֱלֹקִים
 וּבְעֵינֵי כָּל בְּנֵי אָדָם וְחוּהָ וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ אֶקְרָא לְאֱלֹהִים
 עֲלִיּוֹן לְאֵל־ל גּוֹמֵר עָלַי, יְהוָה־יֵי אַהֲדוּנְהִי אֲרוֹן הַכֹּהֵל הַזֶּה וְגֹמֵר תקון בעל היכולת
ובעל הכוחות כולם
 בְּעַדֵּי יְהוָה־יֵי אַהֲדוּנְהִי הַזֶּה הַזֶּה חֲסִדְךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִיךָ אֵל
 תַּרְפֵּי. וַיְהִי נַעַם יְהוָה־יֵי אַהֲדוּנְהִי אֲרוֹן הַכֹּהֵל הַזֶּה וְאֱלֹהֵינוּ תקון בעל היכולת
ובעל הכוחות כולם עֲלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

אמיה דאברהם אבינו עליו השלום אמתלאי בת פרנבו.

(יאמר טו"ב פּעמים)

ויאמר: קשנת זבחים (פרק ד ו):

לְשֵׁם שְׁשֵׁה דְבָרִים הַזֵּבַח נִזְבַּח, לְשֵׁם זִבְחָה, לְשֵׁם זִבְחָה,
 לְשֵׁם הַשֵּׁם, לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רִיחַ, לְשֵׁם נִיחֻחַ.
 וְהַחֲטָאֵת וְהָאֲשָׁם, לְשֵׁם חֲטָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִף מִי שְׁלֹא
 הָיָה בְּלָבוּ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֱלוֹ, כְּשֵׁר, שֶׁהוּא תִנְאִי בֵּית
 דִּין, שְׂאִין הַמַּחֲשֶׁבֶה הוֹלֵכֶת אֶלָּא אַחַר הָעוֹבֵד:

סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו
 שמור כי זה כל האדם, ע"כ.

אֲתָהּ הוּא יְהוָה־יֵי אַהֲרֹנִי אֶהְיֶה־לָּהּ אֱלֹהֵינוּ אֶהְיֶה־לָּהּ אֱלֹהֵינוּ
 שֶׁהַקְּטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קִטְרֵת הַסַּמִּים
 בְּזִמְנֵי שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יַד מֹשֶׁה
 נְבִיאֶךָ כִּכְתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

פרשת הקטרת בתורה

וַיֹּאמֶר יְהוָה־יֵי אַהֲרֹנִי אֶהְיֶה־לָּהּ אֱלֹהֵינוּ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף

באור ריה ניהוח

קטרת הסמים: תערובת המרכבת ממיני בשמים. ויאמר יהוה
 אל משה: (שמות ל, לד-לו) ויאמר יהוה אל משה קח לך: מצות
 עשה להקטיר את הקטרת על מזבח הקטרת. סמים: מעוט
 רבים שנים - שני בשמים. נטף: שרף הנוטף מעץ האפרסמון.

וּשְׁחַלֵּת וְחִלְבְּנָה סָמִים וּלְבִנָּה זָכָה בַד בְּבַד יְהִיָּה: וְעִשִׂיתָ
 אֹתָהּ קְטֹרֶת רֶקַח מְעִשָּׂה רֶקַח מְמַלֵּחַ טְהוֹר קֹדֶשׁ: וּשְׁחַקֶּתָּ
 מִמֶּנָּה הֶדֶק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לְפָנֵי הָעֵדוּת בְּאֵהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר

באור ר"ח נחמה

וּשְׁחַלֵּת: צִיפּוֹרָן. וְחִלְבְּנָה: שָׂרָף שְׂרִיחוֹ רַע. סָמִים: כָּאֵן
 רוֹמֵז עַל עוֹד בְּשָׂמִים נוֹסְפִים כְּמַנִּין שְׂמָנָה עַד עֵתָהּ, כְּלוֹמֵר:
 עוֹד חֲמֵשׁ נוֹסְפִים, וּלְבִנָּה זָכָה: שָׂרָף אֵילָן מְזַקֶּתָּ. - סֵף הַכֹּל
 אֶחָד עֶשֶׂר סְמָנִים, סָמִים הֶרְאִשׁוֹן רוֹמֵז עַל שְׁנֵי בְשָׂמִים, וְאַחַר
 כֵּף מָנָה עוֹד שְׁלֹשָׁה בִּיחַד חֲמִשָּׁה, וְהַסָּמִים הַשְּׁנַיִם בָּא לְרַבּוֹת עוֹד
 כְּמוֹ אֵלוֹ, הֵרִי עֲשָׂרָה, וּלְבוֹנָה הִיא הָאֶחָד עֲשָׂרָה. וְהַסֵּבָה שֶׁלֹּא
 הַזְכִּיר הַכְּתוּב בְּפִרוּשׁ אֵת כָּל הַסְּמָנִים כִּיּוֹן שְׂאֵלוֹ הָאֶרְבָּעָה
 שֶׁהַזְכִּיר הֵם הָעֶקְרִים שֶׁבָּהֶם עוֹלָה עֲנַן עֲשׂוֹן קְטֹרֶת וּשְׂאֹר
 הַבְּשָׂמִים נוֹתְנִים אֵת הָרִיחַ הַטּוֹב (רַמְבַּ"ן). בַּד בְּבַד יְהִיָּה: שְׁוִים
 בְּמִשְׁקָלָם. שִׁיְהִיו שְׁוִים בְּמִשְׁקָל כְּמִשְׁקָלוֹ שֶׁל זֶה כֵּף מִשְׁקָלוֹ שֶׁל
 זֶה (שְׁמוֹת ל', ל"ד). הַמְּלִים "סָמִים נִטָּף וּשְׁחַלֵּת וְחִלְבְּנָה סָמִים
 וּלְבִנָּה זָכָה", בְּגִימַטְרִיא "אֲבָרָהֶם יִצְחָק יַעֲקֹב מִשָּׂה אֶהְרֹן יוֹסֵף
 וְדוֹד" שֶׁהֵם הַשְּׂבָעָה רוּעִים, וּבְזֶה שְׂאוֹמְרִים אֵת פְּרִשְׁתַּת הַקְּטֹרֶת
 מִמִּשְׁיף עַל עֲצָמוֹ עֲזוֹת דְּקֻדְשָׁה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, (ס"ו עַת רְצוֹן).
 וְעִשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת: הֵכֵן מֵהֶם קְטֹרֶת. רֶקַח מְעִשָּׂה רֶקַח:
 מְעוֹרָבָת וּכְתוּשָׁה כְּמִעֲשֵׂה הָאֵמֶן. מְמַלֵּחַ: מְעֻרָב הַיֵּטֵב
 שֶׁלֹּא יְהִיָּה נָכָר מִיְּנֵי הַסְּמָנִים. טְהוֹר קֹדֶשׁ: וְיִהְיֶה טְהוֹר
 וְקֹדֶשׁ: וּשְׁחַקֶּתָּ מִמֶּנָּה הֶדֶק: לְשַׁחֵק הַכֹּל דֶּק דֶּק. וְנִתְתָּה
 מִמֶּנָּה לְפָנֵי הָעֵדוּת: בְּכַפּוֹר יִקְטִיר לְפָנֵי אַרְוֹן הָעֵדוּת בְּקֹדֶשׁ
 הַקְּדוּשִׁים. בְּאֵהֶל מוֹעֵד: מְזַבַּח הַפְּנִימִי הוּא מְזַבַּח הַזָּהָב
 שֶׁבְּהִיכָל, זֶה - בְּשָׂרָר יְמוֹת הַשָּׁנָה. אֲשֶׁר אֵינְעֵד לָךְ שְׂמָה:
 בְּמָקוֹם שֶׁאֵדְבַר עִמָּךְ.

אוֹעֵד לָךְ שְׁמָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר
עָלָיו אֶהְרֹן קַטְרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת-הַנֹּרֹת
יִקְטִירָנָה: וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת-הַנֹּרֹת בֵּין הָעֲרָבִים יִקְטִירָנָה
קַטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה יֵאָהֲרֹנָה ^{אֶהְיֶה לָכֶם} לְדֹרֹתֵיכֶם:

פְּרֹשֶׁת לַמּוֹד הַקְטֶרֶת בַּחֲזוֹ"ל

תָּנוּ רַבָּנָן פְּטוּם הַקְטֶרֶת בִּיצֵד. שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים

בְּאוֹר רֵיחַ נִיחֹחַ

קֹדֶשׁ קְדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: כְּשֶׁתְּכַיְנוּ תַעֲשׂוּ אוֹתָהּ כְּרֹאוֹי, קֹדֶשׁ
קְדָשִׁים הִיא הַקְטֶרֶת, וְרֹאוּיָהּ לְהַקְרִיבָהּ. וְנֹאמַר וְהַקְטִיר עָלָיו:
(שְׁמוֹת ל, ז-ח) וְנֹאמַר: וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קַטְרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר
בַּבֶּקֶר: בְּכָל בֶּקֶר וּבִבְקָר. בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנֹּרֹת: לְאַחַר שְׁנֵקָה אֶת
כּוֹסוֹת הַשֶּׁמֶן - בְּזִיכֵי וּקְנֵי הַמְּנוֹרָה. יִקְטִירָנָה: בַּבֶּקֶר מַחְצִית
מְנָה, עַל הַמְּזֻבַּח הַפְּנִימִי. וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת הַנֹּרֹת בֵּין
הָעֲרָבִים יִקְטִירָנָה: וְכִשְׂיִדְלִיק הִכָּהֵן אֶת הַנֹּרֹת בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה בֵּין
הָעֲרָבִים, יִקְטִיר אֶת הַחֲצִי הַשְּׁנִי שֶׁל הַקְטֶרֶת קַטְרֶת תָּמִיד לִפְנֵי
יְהוָה: בְּכָל יוֹם גַּם בְּשַׁבַּת וְיוֹם הַכַּפּוּרִים. לְדֹרֹתֵיכֶם: לְדוֹרוֹת
עוֹלָם בְּלֵי הַפֶּסֶק, וְכִשְׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מְקִימִים עַל יְדֵי קְרִיאָתָהּ,
כְּנֹאמַר וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפֹתֵינוּ. תָּנוּ רַבָּנָן: (מסכת כריתות דף ו, ו)
ירושלמי יומא פ"ד ה"ה, בית יוסף או"ח סימן קל"ג, שער הכוונות דף י"ג טור
א, טור ד). מִי שֶׁצָּרִיף לְתַשׁוּעַת אֵיזָה דְבָר יִשְׁאַל בְּקִשְׁתּוֹ בְּלִשׁוֹן
הַקֹּדֶשׁ קֹדֶם "תָּנוּ רַבָּנָן", וְכִשְׂאִימַר הַכֹּל בְּכוּנָה וּבְדַקְדּוּק הַתְּבוּת,
יְהִיָּה עֵת רְצוֹן שְׂיִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל בְּקִשְׁתָּנוּ לְטוֹבָה (סְדוּר
יְשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל). תָּנוּ רַבָּנָן: שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ. פְּטוּם הַקְטֶרֶת: עָרֹב
וְתַקְוֹן סַמְנֵי הַקְטֶרֶת - כְּתִישָׁה וְתַקְוֹן בִּיצֵד: בְּאֵיזָה אִפְּן הִיָּתָה
נַעֲשִׂית? שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ: סֵף כָּל

וְשִׁמּוֹנָה מְנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה
 כְּמִנֵּין יְמוֹת הַחֲמָה מְנָה בְּכָל יוֹם. מִחֲצִיתוֹ בְּבֹקֶר
 וּמִחֲצִיתוֹ בְּעֶרֶב. וְשִׁלְשָׁה מְנִים יִתְּרִים שְׁמָהֶם מְכֻנִּים כִּהְיוּ
 גְּדוֹל וְנוֹטֵל מֵהֶם מְלֵא חֲפְנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוֹרִים. וּמִחֲזִירֵן
 לְמִכְתָּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכַּפּוֹרִים כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת דְּקָה מִן
 הַדְּקָה. וְאַחַד עֶשֶׂר סְמָנִים הָיוּ בָּהּ. וְאֵלוֹ הֵן (טוב למנותם

באור ר"ח נחמה

האחד עשר סמנים ביחד, כדי שיגיע מנה אחד לכל יום כמנין
 365 ימות החמה, ועוד שלשה מנים יתרים כמבאר להלן.
 שלש מאות ושישים וחמשה כמנין ימות החמה, מנה בכל יום:
 כלומר, בכל יום מקטירים מנה אחד מסך תערכת הסממנים,
 [מנה הוא מאה דינרים, והדינר משקלו דרהם וחצי, ומשקל
 דרהם הוא 64 שעורות בינוניות, כלומר, מנה = 480 גרם, סך
 הכל 176.64 קילוגרם]. מחציתו בבקר ומחציתו בערב: חצי
 מנה בבקר וחצי מנה בערב. ושלשה מנים יתרים: נשארו
 שלשה מנים עודפים על סך 365 ימות השנה. שמהם: מתוך
 הג' מנים. מכניס בהן גדול: לוקח ומכניס להקטיר קטרת
 ביום הכפורים בקדש הקדשים. מלא חפניו ביום הכפורים:
 בכמות מלא החפן של כפות ידיו ומחזירן למכתשת בערב
 יום הכפורים: כותשם שוב בכתישה דקה בערב יום הכפורים
 להכינם למצות הקטרת ביום הכפורים. כדי לקיים מצות דקה
 מן הדקה: כדי לקיים את מצות עבודת יום הכפורים הנעשית
 בקטורת שצריכה להיכתש דק יותר מבימות השנה. ואחד
 עשר סממנים היו בה: ואחר עשר סוגי סממנים יש בה כמו
 שצותה התורה (כמבאר בבאור לעיל). צריך למנות הסממנים

באצבעותיו) (א) הַצָּרִי. (ב) וְהַצְפוֹרֵן. (ג) וְהַחֲלֻבָּנָה.
 (ד) וְהַלְבוֹנָה. מִשְׁקַל שְׁבַעִים שְׁבַעִים מָנֶה. (ה) מִזֶּה. (ו) וְקִצְיֵעָה. (ז) וְשִׁבּוֹלֶת גֵּרֵד. (ח) וְכַרְפוֹם. מִשְׁקַל שְׁשֵׁה
 עָשָׂר שְׁשֵׁה עָשָׂר מָנֶה. (ט) קוֹשֶׁט שְׁנַיִם עָשָׂר.
 (י) קְלוֹפָה שְׁלֹשָׁה. (יא) קִנְמוֹן תְּשַׁעֲהָ. בּוֹרִית בְּרִשְׁיָא

באור ריה ניהוח

באצבעות הידים אחד לאחד, כדי שלא ידלג [יחסר] חס ושלום
 אחד מהם (פרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"ה). וימנה את כולם
 באצבעות יד הימין דוקא (בן איש חי). ואלו הן: אלו הן שמות
 הסממנים. א. הצרי: הנטף ב. והצפורן: היא השחלת
 שהוא שרש בשם שצבעו שחור. ג. והחלבנה: הכתובה
 בפסוק היא שרף, היוצא מהאילנות שריחו רע. ד. והלבונה:
 היא המזכרת בפסוק לבונה זפה, בשם הזב מהעצים בארצות
 החם על ידי שמכים בעץ וזב ממנו קצף. משקל שבעים
 שבעים מנה: כלומר: מכל אחד ואחד 70 מנה, כמו שכתוב
 בפסוק בד בבד יהיה שיהיה משקלם שוה [של ארבעת
 הסממנים המזכרים בפסוק], וארבע פעמים 70 הם 280 מנה,
 סך הכל 134.4 קילוגרם. ה. מור: בשם המופק משרף עץ
 המור. ו. וקציעה: שרש עשב שריחו נודף מאד כשנשרף.
 ז. ושבולת גרד: [שם בשם] ח. וכרפום: עשב ריחני.
 משקל ששה עשר ששה עשר מנה: משקל כל אחד מאלו
 הארבעה 16 מנה, סך הכל 64 מנה שהם יחד 30.72 קילוגרם.
 ט. קשט: שרש עשב שצבעו לבן וריחו משבח ביותר ונודף
 למרחוק. שנים עשר: 12 מנה, שהם 5.76 קילו. י. קלופה:
 קלפת עץ שלשה: 3 מנים, שהם 1.44 קילו. יא. קנמון: עץ

תִּשְׁעָה קִבּוּי. יִין קִפְרִיסִין סְאִין תְּלַת וְקִבּוּי תְּלַתָּא.
וְאִם לֹא מִצָּא יִין קִפְרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חִיּוּר עֲתִיק.

באור ר"ח ניהוח

בשם ששמו קנמון תשעה. 9 מנים שהם 4.32 קילו כאן
מנו חז"ל את מגין המנים כדי לבאר איך מגיעים לשלש מאות
ששים ושמונה מנים, ארבעה הראשונים שבעים מנה כל אחד
כפול 4 הם: 280 מנים, ארבעה השניים כל אחד 16 כפול 4
ביחד הם 64 מנים, נחבר 280 ועוד 64 ועוד 12 של הקושט
ועוד 3 של קלופה, ועוד 9 של קנמון סך הכל הם: 368 מנים
המיעדים מנה לכל יום ושלושה ליום הכפורים. מכאן ואלך
מונה דברים שערכו בקטורת לתקנם היטב ואינם ממגין האחד
עשר סמנים. בורית כרשינה. מין עשב שבא לתקן את
הציפורן תשעה קבין: כ-8 קילוגרם. יין קפריסין: יין הבא
מעיר קפריסין, או מפרי ששמו קפרס. סאין תלת וקבין
תלתא: באור: היו לוקחים מין זה שלש סאים ושלוש קבים,
שהם שעור שלש וחצי סאין, כיון שכל סאה היא שש קבין,
ושלוש קבין הוא חצי סאה. סך הכל שלש וחצי סאין. שהוא גם
כן עשרים ואחד קבין. (וכל סאה היא 5.553 קילוגרם כפול שלש וחצי
סאין סך הכל 19.435.5 קילוגרם, והוא לערך 28 ליטר). וכתב בשפת אמת
מסכת כריתות (דף ו ע"א) דמה שאמר כאן סאין תלת וקבין תלת,
ולא 21 קבין כמו שאומר לעיל בורית כרשינה תשעה קבין, לפי
שצריך לשקול ג' סאין בפני עצמם וג' קבין בפני עצמם. עין
שם. ולא באר מה הטעם. יעין שם. ויש אומרים שנקטה
הברייתא לשון זה לתפארת המליצה. [ונסח בני אשכנז כאן
הוא: יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא. והוא ענין אחד
לשון זכר ונקבה].

מֶלַח סְדוּמִית רֹבֵעַ. מֵעֵלָה עֶשֶׂן כֹּל שֶׁהוּא. רַבִּי נֶתַן
הַבְּבִלִי אוֹמֵר אֵף כַּפַּת הַיִּרְדֵּן כֹּל שֶׁהִיא. אִם נֶתַן בָּהּ
דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה:
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף
מֵעֵצֵי הַקְּטָרֶף. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא בָּאָה כְּדֵי לְשַׁפּוֹת

באור ריה ניהוח

עֵתִיק: אִם לֹא נִמְצָא יֵין קַפְרִיסִין מְבִיא בְּמִקְוֹמוֹ, יֵין לֶכֶן וְלֹא
אָדָם, יֵשֶׁן וְחֹזֵק בְּיוֹתֵר. מֶלַח סְדוּמִית רֹבֵעַ: מֶלַח גֶּסֶה (כֹּל בו
סִימֹן ל"ח) הוּא חֲרִיף בְּיוֹתֵר, מֶלַח מִסְדוּם. מֵעֵלָה עֶשֶׂן כֹּל
שֶׁהוּא: שֵׁם עֶשֶׂב מִיחַד, בְּכַמּוֹת מוֹעֵטָה, הַגּוֹרֵם לְעֶשֶׂן לְעֹלוֹת
יָשָׁר וְזָקוּף בְּלֵי לְנֹטוֹת כְּמַקְל, כְּדֵי שִׁיְהִי עֶשֶׂן הַקְּטָרֶת מִתְמַר
וְעוֹלָה. רַבִּי נֶתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר: אֵף כַּפַּת הַיִּרְדֵּן כֹּל שֶׁהִיא: רַבִּי
נֶתַן הַבְּבִלִי אוֹמֵר שֶׁהוֹסִיפוּ לְתֵת בַּקְּטוֹרֶת גַּם עֶשֶׂב הַגְּדֵל עַל
שַׁפַּת הַיִּרְדֵּן כְּדֵי לְהוֹסִיף בָּהּ רִיחַ טוֹב. אִם נֶתַן בָּהּ: בַּקְּטוֹרֶת.
דְּבַשׁ פְּסָלָהּ: מְלַהֵקטִירָה, הַגַּם שְׁמֵרְבָה וּמוֹסִיף בְּרִיחָה מְאֹד.
וְאִם חֶסֶר אַחַת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיתָה: אִם הִחְסִיר הַשִּׁיעוֹר
מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר סַמְמָנִים חַיֵּב מִיתָה, מִפְּנֵי שְׁנַעֲשִׂית קְטָרֶת זָרָה
וְהַמְקַטֵּר קְטָרֶת זָרָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ חַיֵּב מִיתָה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵצֵי הַקְּטָרֶף:
הוּא שָׂרָף הַנוֹטֵף מֵעֵצֵי הָאֶפְרַסְמוֹן. בּוֹרִית כְּרִשְׁיָנָה לָמָּה הִיא
בָּאָה: הִרִי הִיא אֵינָה מִסַּמְמָנֵי הַקְּטָרֶת, וְלָמָּה בָּאָה? כְּדֵי
לְשַׁפּוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפוּרָן כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נְאֻה: כְּדֵי לְעֲשׂוֹת אֶת
הַצִּיפּוֹרָן חֶלֶק וּמַצְהִיר כְּצִיפּוֹרָן הָאָדָם. - מִפְּנֵי שֶׁהַצִּיפּוֹרָן יוֹצֵאת
מְלַכְלַכְת וּמוֹשַׁחֶרֶת וְאִם יִשָּׂאֵר בְּלִכְלוּךְ קַלְקַל אֶת רִיחָה הַטוֹב.
יֵין קַפְרִיסִין: יֵשׁ מִפְּרָשִׁים שְׁאֵינוֹ יֵין, אֶלָּא מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מֵאֵילָן

בַּה אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נְאֻה. יִיזן קַפְרִיסִין לְמָה הוּא בָא כְּדֵי
לְשֵׁרוֹת בּו אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עֲזָה. וְהֵלֵא מִי רִגְלִים יִפִּין
לָה אֶלֵא שְׂאִין מַכְנִיסִין מִי רִגְלִים בְּמַקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תַּנְיָא רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק אוֹמֵר הֵדֵק הַיֵּטֵב.
הַיֵּטֵב הֵדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יִפְה לְבָשָׂמִים. פְּטָמָה
לְחֻצָּאִין כְּשֶׁרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שְׂמַעְנוּ. אָמַר רַבִּי

באור ריה ניהוח

שְׂשֵׁמוֹ "קַפְרִיס", וְהוּא עֵז מִכָּל מִשְׁקָה פְּרוֹת (רש"י בְּרֻכּוֹת לו).
לְמָה הוּא בָא כְּדֵי לְשֵׁרוֹת בּו אֶת הַצִּפּוֹרֵן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עֲזָה: כְּדֵי
שִׁיֵּהָ רִיחַ הַצִּיפּוֹרֵן חֲזֵק בְּיוֹתֵר. וְהֵלֵא מִי רִגְלִים: גַּם מִים
מִמַּעַיִן שְׂשֵׁמוֹ רִגְלִים. יִפִּין לָה: לְחֻצָּאִין בְּהֵם אֶת הַצִּיפּוֹרֵן.
אֶלֵא שְׂאִין מַכְנִיסִין מִי רִגְלִים בְּמַקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד: שְׁזָהוּ גִנְאֵי
לְהַכְנִיס לְעֲזָרָה מִפְּנֵי שְׂשֵׁמוֹ מְגַנָּה. **תַּנְיָא**: שְׂנִינוּ בְּבִרְיָתָא.
רַבִּי נֶתַן אוֹמֵר: כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק בְּשַׁעַת שְׁחִיקַת הַסְּמָמָנִים לְהַיּוֹתֵם
דְּקִים וְטַחוּנִים. אוֹמֵר הֵדֵק הַיֵּטֵב, הַיֵּטֵב הֵדֵק: הָאִישׁ הַשׁוֹחֵק
וְכוֹתֵשׁ אוֹתָם אוֹמֵר בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיקָה וְהַכְּתִישָׁה, הֵדֵק הַיֵּטֵב,
הַיֵּטֵב הֵדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל: הַיּוֹצֵא מִפִּיו בְּשַׁעַת הַשְּׁחִיקָה
וְהַכְּתִישָׁה. יִפְה לְבָשָׂמִים: מוֹעִיל לְנִיחוּחַ הַבְּשָׂמִים לְהַרְבוֹת
רִיחָן. פְּטָמָה לְחֻצָּאִין, כְּשֶׁרָה: הֵינּוּ אִם לְקַח וְהַכִּין לְקַטְרֵת
חֻצֵי הַמִּדֵּה שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהַסְּמָמָנִים כְּגוֹן 35 מְנָה שֶׁל הַצָּרִי
וְהַצִּיפּוֹרֵן בְּמִקּוֹם 70, ו-8 שֶׁל מוֹר וְקִצִּיעָה וְכוּ' בְּמִקּוֹם 16 וְכֵן
כוֹלֵם, כְּשֶׁרָה. לְשָׁלִישׁ וּלְרַבִּיעַ לֹא שְׂמַעְנוּ: אֲבָל אִם לְקַח רַק
כַּמּוֹת שֶׁל שְׁלִישׁ אוֹ רִבַּע לֹא שְׂמַעְנוּ אִם כְּשֶׁרָה. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה זֶה הַכֵּלָל: כֵּאֵן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּלֵל בְּשַׁעוֹרֵי הַקַּטְרֵת.

יְהוּדָה זֶה הַכֶּלֶל אִם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֵאִין. וְאִם חֶסֶר

אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה:

תָּנִי בַר קַפְרָא אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיְתָה

בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין. וְעוֹד תָּנִי בַר קַפְרָא אֱלוֹ

הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבַשׁ אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד

מִפְּנֵי רִיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ מִפְּנֵי שְׁהַתוֹרָה

בְּאוּר רִיחַ נִיחוּחַ

אִם כַּמְדָּתָה כְּשֶׁרָה לַחֲצֵאִין: אִם לָקַח מִכָּל סִימֵן וְסִימֵן כִּפִּי

מְדָתוֹ, וְחָלַק אוֹתוֹ לַחֲצֵי בֵיחֹס שָׁנָה לְפִי עֶרְפֹס, כְּשֶׁרָה. וְאִם

חֶסֶר אֶחָת מִכָּל סַמְמָנֶיהָ חַיֵּב מִיָּתָה: אָבָל אִם חֶסֶר מִהַשִּׁיעוֹר.

מִכָּל אֶחָד עֶשֶׂר הַסַּמְמָנִים: הַכּוֹנֵה אִם פָּחַת אוֹ הוֹתִיר בֵּין בְּכֻלָּהּ

בֵּין בְּחֻצְיָהּ לְפִי הַיַּחֲסוּ לְשֶׁאֵר הַסַּמְמָנִים כְּגוֹן שְׁנָתֵן מֵאֶחָד

מִהַסַּמְמָנִים מְנָה יוֹתֵר מִחֻצְיוֹ, אָבָל מֵאַחֵר נָתַן מְנָה פָּחוֹת מִחֻצְיוֹ,

הֵגַם שֵׁשׁ סֵךְ הַכֹּל שְׁעוֹר שֶׁל 184 מְנִים שֶׁהֵם חֻצֵי 368 בְּכֹל זֹאת

פְּסוּל, אָבָל אִם לָקַח מִכָּל סַמְמָן חֻצֵי בְּדִיּוּק - כְּשֶׁרָה (ירושלמי יומא

פ"ד ה"ה). תָּנִי בַר קַפְרָא: אֶחָת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה הֵיְתָה

בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחֲצֵאִין: בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הֵיָה לּוֹקַח כֶּהֵן גְּדוֹל

חֶפֶן בְּיָדוֹ וְלָכֵן הָיוּ נֹשְׂאִים שִׁירִים בְּכֹל שָׁנָה. לְאַחַר 60-70 שָׁנָה

הָיוּ מְצַטְבְּרִים הַשִּׁירִים לְשְׁעוֹר שֶׁל חֻצֵי כַּמּוֹת (184 מְנִים) וְלָכֵן

בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הָיוּ מְכִינִים רַק חֻצֵי מִהַכַּמּוֹת. וְעוֹד תָּנִי בַר

קַפְרָא, אֱלוֹ הֵיָה נוֹתֵן בָּהּ קְרָטוּב שֶׁל דְּבַשׁ: קְרָטוּב הוּא מְדָה

קִטְנָה כֶּ-5 גֵרָם. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָהּ: הַטּוֹב

בְּיוֹתֵר, כִּי עָרוּב הַדְּבַשׁ גּוֹרֵם לְרִיחַ טוֹב וְחֻזְקוֹ, וְהֵיָה רִיחָהּ נוֹדֵף

בְּיוֹתֵר. וְלָמָּה: אִם כֵּן. אֵין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ מִפְּנֵי שְׁהַתוֹרָה

אָמְרָה כִּי כָל שְׂאֵר: הַמְחַמֵּץ.

אמרה כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה
 ליהוה יאהרונה יאהרונה:

באור ר"ח נחום

וְכֹל דְּבֶשׁ: דְּבֶשׁ הוּא כּוֹלֵל כָּל מִינֵי מְתִיקָה בֵּין דְּבֶשׁ דְּבוּרִים אוּ דְּבֶשׁ תְּמָרִים וְכֹל הַפְּרוֹת בְּכֻלָּל (עץ יוסף). לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לֵה': קָרְבֵן הַנִּשְׂרָף לַהֵשֶׁם, וְרַק מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה צִוְּתָהּ, הַגֵּם שְׁלֵעִינֵי בֶשֶׂר וְדָם נִרְאָה שֶׁהוּא דָּבָר טוֹב, אֵין עוֹשִׂים כֵּן וְכֵן הוּא בְּכֹל צְוֵי הַתּוֹרָה שְׁצָרִיף לִהְיוֹת צָמוּד לְדַבְרֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּתּוֹרָה בְּלִי חֻכְמוֹת. וַיֵּשׁ שֶׁנִּתְּנָנוּ טַעַם שְׂאִין לְעָרֵב בְּקָרְבָּנוֹת, וּבְמִנְחֹת שְׂאוֹר כִּי הוּא סֶמֶל הַגְּאֻוָּה, וּדְבֶשׁ הוּא סֶמֶל הַתְּעַנּוּגוֹת, הַפְּסוּלִים וְאִינֵם רְצוּיִם לְעַבֹּדֶת ה', כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ חו"ל: (בְּתַנּוּ דְּבֵי אֱלֹהֵי כ"ו): עַד שְׂאֵדָם מִתְפַּלֵּל עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה שֶׁיִּכְנָסוּ בְּתוֹךְ מַעְיֵו יִתְפַּלֵּל עַל אֲכִילָהּ וּשְׂתִיָּה שְׁלֹא יִכְנָסוּ בְּתוֹךְ מַעְיֵו, (מִסְלַת יְשָׁרִים פָּרָק י"ג). וּבַתּוֹסְפוֹת כְּתוּבוֹת (דף קד): דְּאֵמְרִינֵן בְּמַדְרָשׁ עַד שְׂאֵדָם מִתְפַּלֵּל שֶׁיִּכְנָס תּוֹרָה לְתוֹךְ גּוֹפּוֹ יִתְפַּלֵּל שְׁלֹא יִכְנָסוּ מַעַדְנֵי לְתוֹךְ גּוֹפּוֹ. מִכָּאֵן רוֹאִים כְּמָה צָרִיף אָדָם לְהִתְרַחֵק מִעֵינּוּגִים כְּדֵי לְזַכּוֹת לַתּוֹרָה, וְכֵן לִהְיוֹת עֲנִיּוֹ בְּתַכְלִית. כְּדֵאֵמְרוּ חו"ל בְּכְמָה מְקוּמוֹת, וּבְאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (בְּמַדְבָּר כ"א, י'): וְאוֹמְרוּ וּמִמְדְּבָר מִתְּנָה - פָּרוּשׁ מַה שְׁזָכוּ נוֹחֲלֶיהָ, לֹא זָכוּ אֲלָא לְצַד שֶׁהָיוּ מִחֻשְׁבֵּינֵן עֲצָמָן כְּמַדְבָּר, וּכְמוֹ שֶׁפָּרְשָׁנוּ בְּפִסּוּק וַיַּחֲנוּ בְּמַדְבָּר (שְׁמוֹת י"ט ב'), שֶׁהַתּוֹרָה אֵינָה נִקְנִית אֲלָא בְּאִמְצָעוֹת הָעֲנָוָה וְהַשְּׁפָלוּת. "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אִפּוֹא זֹאת עֲשׂוּ קָחוּ מִזְמַרְתְּ הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם וְהוֹרִידוּ לִאִישׁ מִנְחָה (נְעוּרֵירוֹן) מַעֲט צָרִי וּמַעֲט דְּבֶשׁ נִכְאֵת (רוט"א) וְלֹט בְּטַנִּים וּשְׂקָדִים", (צְדוֹנֵלֵב"ש). (בְּרֵאשִׁית מ"ג, י"א).

(שְׁעַר הַכְּנֻוֹת דף י"ד ע"ב, עוֹד יוֹסֵף ח' מִקְזֵן ד')

יְהוָה יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן זָבָאוֹת עֲמָנוּ. מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי
הַיְהוָה וְיִהְיֶה יַעֲקֹב סֶלָה: יְהוָה יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן
 זָבָאוֹת. אֲשֶׁר־י אָדָם בָּטַח בָּךְ: יְהוָה יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן
 הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם-קְרָאֵנוּ; וְעֲרָבָה לַיהוָה
 יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם. פִּימִי עוֹלָם
 וּכְשָׁנִים קִדְמָנוֹת:

וְזֶה לְשׁוֹן הַתְּפִלָּה שֶׁתִּקְרָא הַשֵּׁל"ה הַקָּדוֹשׁ זי"ע לְאַמְרָה אַחַר אֲמִירַת
 פִּטוּם הַקְּטֹרֶת:

רְבוֹז הָעוֹלָמִים, גְּלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנַי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ אֲשֶׁר
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בָּאֵנוּ לְחִלּוֹת פְּנֶיךָ
 שֶׁתַּעֲצֹר הַמְּגִפָּה וְהַמְשַׁחִית מֵעֲלֵינוּ, וְלֹא תִתֵּן הַמְשַׁחִית
 לָבוֹא אֶל בְּתִינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְעַל
 כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵינוּ
 כְּעֵינֵינוּ שֶׁנֶּאֱמַר תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קִטְרַת לְפָנֶיךָ מִשָּׂאת כְּפִי
 מִנְחַת עֲרֵב, וּכְמוֹ שֶׁקִּבַּלְתָּ קִטְרַת הַסַּמִּים שֶׁהִקְטִיר לְפָנֶיךָ
 אַהֲרֹן הַכֹּהֵן כְּאֲשֶׁר הִחֵל הַנֶּגֶף בָּעַם שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲמֵד בֵּין
 הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמְּגִפָּה, וְכֵן פָּנַחְס שֶׁנֶּאֱמַר
 וַיַּעֲמֵד פָּנַחְס וַיִּפְּלֵל וַתַּעֲצֹר הַמְּגִפָּה וְכֵן דָּוִד שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבֶן
 שָׁם דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיהוָה יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן וַיַּעַל עוֹלוֹת
 וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר יְהוָה יאהרונגהי אֵרוֹן הַכֹּהֵן לְאַרְצֵנוּ וַתַּעֲצֹר
 הַמְּגִפָּה מֵעַל יִשְׂרָאֵל כִּי אֶתָּה אֲבִינוּ וְלָךְ תְּלוֹיּוֹת עֵינֵינוּ,

רָפֵאנוּ יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהוּ אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשַׁע כִּי
 תִּהְלָתְנוּ אִתָּהּ, שְׁכֵן כְּתוּב בְּתוֹרַתְךָ וְהִסִּיר יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהוּ
 מִמָּוָד כָּל הַלֵּי וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים אֲשֶׁר יִדְעַת לֹא אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר
 יִשְׁמַם בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל שׁוֹנְאִיְךָ, לִיהוָה־אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהוּ אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר
 הַיְשׁוּעָה עַל עִמּוֹךָ בְּרַכְתְּךָ סֶלָה, וְנִיאָמַר וְשַׁחַט אֶתוֹ עַל
 יַדְךָ הַמְזֻבַּח צְפֵנָה לִפְנֵי יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהוּ אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר וְזָרְקוּ בְּנֵי
 אֶהָרָן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמֹו עַל הַמְזֻבַּח סָבִיב, וַיְהִי רָצוֹן
 מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה־אֱלֹהֵינוּ יֵאָהֲדוּנָהוּ אֱלֹהֵינוּ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר הַגִּבּוֹר וְאַלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שִׁיעֲלָה אִמְרֵת הַקְּטֹרֶת הַזֹּאת לְרִיחַ תְּחִיבָהּ בְּעַל הַזְבוּלֹת וּבְעַל הַזְבוּלוֹת כִּי־לֹא
 נַחֹח לִפְנֵי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וַיִּחָשֵׁב כְּאֵלֹו פּוֹנְנֵנוּ כָּל הַפְּנוּת
 הַרְמוּזִים בְּסִמְמָנֵי הַקְּטֹרֶת עַל דַּעַת הָאָרֶץ הַקְּדוּשׁ זְכוּר
 לְטוֹב וְעַל דַּעַת כָּל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר
 אֲמֵן סֶלָה וְעַד. עַד כָּאֵן הַתְּפִלָּה.

מקורות לסגולות הגדולות לתיקון מ"ה שתיקן רבינו האר"י ז"ל

ספר בית אל ליוורנא שנת וברית"ך, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל. - ספר דרך ישרה בשנת חיים לנפש"ך (דפים ד-ה), עם 10 הסכמות. - אור הזוהר 143 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - ספר הנהגות יושר למהר"י סרוק זצ"ל. - ספר יסוד מערבי בהסכמת 7 גדולי ישראל מטבריה בשנת תרפ"ה, עם הוספות שיר היחוד מהאריז"ל, (דפים גג-ה). אור הזוהר 131 סיון תשע"ג - ספר מעין חכמה נדפס בקארעץ בשנת גן נעול מעין חתום. ספר סמא דחיי פרקים א-ב דפים ל"ט -מא, בשנת תרפ"ד, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע. [מצאתי כמה נוסחאות בהרבה ספרים כמו: דרך ישרה, סמא דחייא, אורחות חיים, בית אל, יסוד מערבי, צמח צדיק]. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות - אור הזוהר 128 סיון תשע"ג - ספר סדר היום להצה"ק רבנו יוסף חיים זיע"א שהוסיף על התיקון הנ"ל (סמא דחיי דף מ'). - ספר צמח צדיק ליוורנא. - אור הזוהר 144 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל ומבעל בן איש חי זי"ע, ומראה מקומות ותיקון יסוד ברית קודש - ספר קרה מקרה (דפים צ"ה-צ"ו) בשנת את המיחלים לחסדו, עם הוספה תיקון שיר היחוד מהאריז"ל. - אור הזוהר 140 סיון תשע"ג הוספה לתיקון שיר היחוד מהאריז"ל - ספר קרנות צדיק ח"ג סימן נ'. - ספר קרנות

צדיק, בבל, בשנת "וברית אבות לבנים תזכור" [תרכ"ז], ונדפס בדפוס חדש בדף נח, ונדפס עוד הפעם בא"י בירושלים בשנת תשס"ב. - ספר שם משמעון (על העץ חיים), [דף ע"ח, ומביא שם י"ב. - סגולותיו] מהצה"ק רבי שמעון אגאסי חבירו של הבן איש חי זיע"א, נפטר בשנת תרע"ד. - ספר שער היחודים מכתב יד של רבנו רבי חיים וויטאל, ונדפס מחדש בשנת מעש"ר עם הסכמות 22 גדולי הצדיקים תלמידי בעש"ט זי"ע ועוד. אור הזוהר 133 סיון תשע"ג, שיר היחוד מהאריז"ל עם המראה מקומות. אור הזוהר 134 סיון תשע"ג. - שער רוח הקודש (כתבי האריז"ל) הוספות וביאורים (דף תקכ"ה). - שער רוח הקודש (כתבי האריז"ל) הוספות וביאורים (דף תקכ"ו). מכת"י המיוחס למהר"ד לייקיס זי"ע מתלמידי הבעש"ט, עם כתב יד על תיקון זה.

